

Bret Harte

Maruja

Bret Harte

Maruja

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Bret Harte: *Maruja* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Bret Harte: *Maruja* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

I

Morgenen var ved at bryde frem over vejen til San José; dens lange linjer begyndte at træde tydeligere og tydeligere frem på den støvede, flade slette; på begge sider bredte hvede- og havremarkerne sig helt ud til horisonten. I øst og syd blegnede stjernerne for den gryende dag; i vest blinkede endnu nogle enkelte ovre imellem Cañada del Raimundos skovbevoksede højder, hvor natten endnu syntes at dvæle. Did hen strøg nogle lavt og langsomt flyvende natfugle, did hen hinkede en klodset grå prærieulv, der var blevet overrasket af daggryet, og did hen traskede en enlig vandringsmand vadende igennem vejens støv, som den dugløse nat ikke havde mægtet at binde.

En stund fulgtes de så at sige ad, de to, mennesket og dyret. Der var en løjerlig lighed imellem dem i henseende til udtryk og holdning; prærieulven lignede lige så meget sin mere civiliserede og uskyldige frænde hunden, som vandringsmanden lignede en almindelig vandringsmand, men de havde til fælles et vist dovent, vagabondagtigt, halvt lovløst præg; mandens sjokken og sky blik ligesom afspejlede ulvens slentrende, uroligt luskende gang. De var begge unge og kraftige, men der var den samme urolige og kejtede holdningsløshed over dem, som om ingen af dem kunne eller turde gå lige på. Således fulgtes de ad en kilometers vej uden at ænse hinanden, til dyrets skarpe instinkt sagde det, at det var kommet i nærheden af den fjendtlige civilisation, hvorpå det pludselig i kort galop drejede af til højre, hele fem minutter før

hundenes gøen fik manden til at dreje af til venstre for ikke at komme ind på et stykke opdyrket grund.

En stund fulgtes de så at sige ad, de to, mennesket og dyret.

Den vej, han slog ind på, førte ham til en af de små, vandfattige bække, der kom fra *cañadaen* og fuldstændig forsvandt, når de var kommet et stykke ud på den hede slette. Dens bredder var tæt bevoksede med pil og el, så at den dannede en af løv overskygget sti gennem det tætte krat. Han gik hen ad den, som om han intet bestemt mål havde; når han af til standsede og tvært og mekanisk så på et eller andet, var det åbenbart ikke så meget af nysgerrighed som for ørkesløst at forslå tiden og for nu og da at dyppe nogle brødskorper, han tog op af lommen, i de sparsomt forekommende vandpytter, og selv dette syntes han snarere at gøre i kraft af en forestilling om, at brød og vand nu en gang hørte sammen, end fordi han var sulten. Omsider nåede han en lille bækkenagtig sænkning i bakkerne, tæt bevokset med stærkt duftende, vild kløver. Her krøb han ind under en manzanitabusk og lagde sig til at sove. Den måde, han gjorde det på, viste, at han allerede var fortrolig med den levevis, der er ejendommelig for mennesker, som bruger de tørre, stjerneklare nætter til at vandre i og sover eller døser i skyggen om dagen, når solen brænder.

Imidlertid blev det hurtigt lysere og lysere, og omridsene af bygningen på den ejendom, han var i nærheden af, trådte efterhånden tydeligere og tydeligere frem. En vej, der var hugget igennem den parklignende skov og omhyggeligt rensset for den underskov af kæmpemæssige bregner, der hører til stedets ejendommeligheder, førte hen til indgangen af *cañadaen*. Her var der en stor terrasse, hvis grønsværsdække afbrødes af mægtige blomsterbede, der prangede i umådelig farvepragt og yppighed, og op over dem hævede sig atter blomstrende ranker og buskvækster, som skjulte søjlerne,

verandaen, ja selve den lange facade på en bygning, hvis imponerende storhed og værdighed de fine blomsterguirlander, der snoede sig op til søjlehovederne og hist og her nåede helt op til gesimsen, den yppige, blændende farvepragt eller de tropiske løvmasser ikke formåede at gøre noget skår i. For en stor del hidrørte dette fra den omstændighed, at den oprindelige *casa*, en stor, af soltørrede sten opført bygning fra den første spanske bebyggelses tid, var blevet bevaret urørt, med sin beklædning af mørkerødt træ og med sin patio eller indre gård omgivet af lave gallerier, mens tilbygningerne, der tog mere plads op end hovedbygningen, ikke var blevet opført som sidefløje eller fremspring, men lagt ud til begge sider, så at den oprindelige, strengt kvadratiske form var blevet afløst af en langagtig firkantet. Mens gården varede den spanske karakter af afsondrethed og indelukketthed, var en stor, af søjler båret veranda på sydsiden en indrømmelse til amerikansk smag, og den var så bred, at de indre værelser fra den fik den dybe skygge, som nybygningens tyndere mure ikke ville have kunnet yde dem. Dens dæmpede lys brødes af de rødglødende kardinalblomster, der hang ned fra loftet, af de solgule jasminer, der krøb op ad søjlerne, og af heliotroperne, der i store bølger vældede ind forneden som et purpurhav. Intet sted trådte dette blomsterklimas yppighed så stærkt frem som her. Selv de castilianske roser, der rankede sig op ad bygningens østlige side, fuchsiaerne i patioen, der var så store som træer, eller de vældige passionsblomster, der dækkede den lave, vestlige mur og atter og atter fortalte deres hemmelighedsfulde historie – alle blegnede de i sammenligning med verandaens glødende pragt.

Da solen stod op, syntes den del af det stille hus, som først berørtes af dens stråler, at vågne. Nogle døsiges arbejdere og tjenere viste sig i indgangen til patioen, og i haven og staldene var livet allerede før vågnet. Men på sydsiden af huset lod det til, at man slet ikke havde været i seng. Lysene brændte endnu mat i den store dansesal; på verandaen ved en af de store, åbne glasdøre stod der en bakke med glas, og lidt derfra lå der en halvt opslået gul vifte, der lignede et vissent blad. På den grusbelagte terrasse hørtes lyden af vognhjul, stemmer og latter, og en charabanc sås rulle af sted fyldt med tæt indhyllede skikkelser, der bukkede sig dybt for ikke at få solen lige i øjnene.

Idet vognen rullede bort, trådte fire mænd langsomt ud af en af verandaens glasdøre, mens de skyggede for øjnene. Den ene var i selskabstoilette, en var i artillerikaptajns uniform, de andre to havde allerede afført sig selskabsdragten; den ældste bar det snurrige kostume, engelske turister plejer at bære som en velvillig indrømmelse til en ringere, om end mere blomstrende civilisation, men han satte ikke des mindre et strålende ansigt op til solen og spurgte med tiltalende skotsk accent, om de havde lagt mærke til, hvor ualmindelig klar himlen var, helt fri for skyer og tåge. Den unge mand i selskabsdragten indrømmede villigt denne kendsgerning og bemærkede i et sprog, der var en blanding af fransk og engelsk, at under sådanne forhold indså man, at det var en fornærmelse imod ens højere natur at ligge i sengen, hvilket også ville være utaknemmeligt imod deres elskværdige værtinde, der havde stillet sådan en dejlig have til deres rådighed, og at intet var så dejligt som at se solen glimte på roserne eller at høre småfuglenes morgensang.

Den anden unge mand følte sig nu foranlediget til at gøre opmærksom på den kendsgerning, at i Californien falder der ingen dug, og at fuglene ikke sang i den del af landet. Den unge udlænding sagde, at denne oplysning i høj grad forbavsede ham, at han meget beklagede, at det forholdt sig, som den anden lagde, og at han skammede sig voldsomt over sin uvidenhed, men da det nu alligevel var en fortryllende morgen, ville han dog spørge sin brave ven kaptajnen, om han ikke modtog engelskmandens udfordring til at gå om kap med ham – det gjaldt jo hans ære og tusind pund.

Den brave kaptajn mente nu imidlertid uheldigvis, at hvis han begav sig ud på den ekspedition i uniform, ville han, selv om han undgik at blive skudt af udenlandske sportsmænd som en sjælden californisk fugl, jævnligt blive stoppet på vejen af folk, der ville have at vide, hvor det cirkus lå, som man utvivlsomt ville tro, han repræsenterede. Han ville derfor foretrække simpelt hen at drive lidt om uden for huset, til hans vogn var færdig.

Den unge udlænding sagde, at hvor ondt det end gjorde ham at skilles fra så behageligt selskab, ville han dog for øjeblikket også trække sig tilbage for at skifte klæder, og derpå gik han ud af glasdøren i samme øjeblik, som den unge officer slentrede ind i buskadset.

"De har holdt øje med hinanden i den sidste times tid. Gud ved, hvad de agter at tage sig for," sagde den unge mand, der blev tilbage.

Skønt denne bemærkning ikke havde nogen særlig fortrolig karakter, var det ikke til at tage fejl af, at den skulle indlede en fortrolig samtale. "Hvad mener De?" sagde skotten.

"Det er klart som solen, at kaptajn Carroll og Garnier hver for sig er lige spændt på, hvad hans kontrapart tager sig for eller agter at tage sig for til morgen."

"Hvorfor skiltes de da?" spurgte skotten.

"Det er rent spilfægteri. Garnier holder øje med Carroll fra sit vindue, og det ved Carroll godt."

"Hvad for noget?" sagde skotten i en godmodig, nysgerrig tone. "Bliver der slagsmål? Da vel ikke for alvor, håber jeg. Det går da vel ikke løs med bowieknive og revolvere før frokost?"

"Nej," sagde den unge mand leende. "Nej, man må indrømme Maruja, at hun for det meste gør folk så forstyrrede i hovedet, at de ikke tænker på at slås. De forstår mig ikke, mærker jeg. De er fremmed, jeg er gammel stamgæst her i huset. Jeg skal forklare mig tydeligere. De er begge to forelskede i Maruja, eller hvad der er endnu værre, de tror fuldt og fast, at hun er forelsket i dem."

"Men frøken Maruja er jo vor værtindes ældste datter, ikke?" sagde skotten; "og hvis jeg ikke har misforstået, hvad en af de unge damer sagde, er kaptajnen jo kommet hertil for at bejle til frøken Amita."

"Det er nok muligt. Men det hindrer ikke Maruja i at kokettere med ham."

"Ja, men tager De ikke fejl, hr. Raymond? Jeg har sandelig aldrig truffet en mere stilfærdig, bly og beskeden ung pige."

"Det kommer af, at hun sad to valse over hos Dem og lod Dem snakke og blot hørte efter."

Den ældre mand blev et øjeblik lidt rødere i hovedet, men han tog sig i det med en godmodig latter. "Det kan såmænd gerne være. Hun er udmærket at tale med."

"Ja, De er ikke den første, der har fundet hende veltalende. Deres ven Stanton, bankmanden, som aldrig taler om andet end miner og aktier, siger, at hun er den eneste kvinde, han kan tale med, skønt vi alle sammen kan gøre vor ed på, at hun aldrig har sagt to ord, når han har haft hende til bords. Men hun *så* på ham, som om hun havde sagt en hel del. Mænd, kvinder og børn priser hende for alle de gode egenskaber, de selv sætter pris på. Og hvorfor? Fordi hun er klog nok til ikke at gøre sig til af nogen af dem. Jeg kender ikke noget pigebarn, der stiller mindre fordringer og opnår mere end hun. Man kan jo nu for eksempel ikke kalde hende smuk ..."

"Stop nu lidt, unge ven, De går lidt for rask til værks. Jeg er ikke vis på, at jeg ikke vil kalde hende smuk," sagde skotten i en godmodig, men alligevel alvorlig, reserveret tone.

"Men det ville De have været ganske vis på i går. Hun kan gøre lige så stærkt et indtryk som den smukkeste pige, og det, uden at man tænker på at anstille nogen sammenligning. Ingen tænker på hende – alle får hendes magt at føle."

"De bliver begejstret, hr. Raymond. Som stamgæst her i hujet har De naturligvis ..."

"Ja, jeg har haft min tid som alle de andre," sagde den unge mand leende med uforstilt frimodighed. "Det er nu omtrent to år siden."

"Nå – De var ikke giftefærdig."

"Om forladelse – det var netop, fordi jeg *var* giftefærdig." Skotten så nysgerrigt på ham.

"Maruja er en rig arving. Jeg er mineingeniør."

"Men, kære ven, jeg troede, at i Deres land ..."

"I *mit* land, ja. Men vi er her på gammel spansk grund. Jorden her blev skænket doña Maria Saltonstalls forfædre af Carlos den Femte. Se Dem om. Denne veranda, dette træværk uden om den gamle *casa* hidrører fra den gamle Salem hvalfangerkaptajn, som hun giftede sig med, men andet amerikansk er her heller ikke. Hjertet i huset såvel som det liv, der kredser omkring den gamle patio, er spansk. Doñaens familie, Estudilloerne og Guitierrez'erne, har altid set ned på denne forbindelse med yankee-kaptajnen, skønt ejendommen i hans tid blev således forbedret, at dens værdi steg til det firdobbelte, og efter hans død har de stadig modsat sig yderligere indblanding af fremmede elementer. Det ville nu ganske vist ikke veje synderligt for Maruja, hvis hun gik hen og forelskede sig. Skønt hun er spanierinde til fingerspidserne, spanierinde i tankegang, gratie og ydre, er der nok af de gamle Salem-hekses blod i hende til at byde både love og autoriteter trods, når det gælder om at følge sin lidenskab. Der er ingen sønner. Hun er eneste arving til huset og godset – hendes søstre får deres arv udbetalt af den øvrige formue, der er meget stor."

"Så kunne kaptajnen jo endda få en god skilling med Amita," sagde skotten.

"Hvis han ikke satte alt ind på Maruja og tabte spillet. Folkene her i huset har så meget af den gamle spanske skinsyge i blodet, at selv den blide Amita aldrig tilgiver, at han et eneste øjeblik har svigtet hende."

Der var noget i Raymonds væsen, som bragte skotten på den tanke, at han talte af sørgelig erfaring; hvorledes gik det ellers til, at dette tiltrækkende unge menneske, der havde fået sin

opdragelse i udlandet og var på vej til at gøre karriere i sit fag, ikke havde set sit snit til at benytte sig af så gunstige chancer, velset i huset, som han åbenbart var.

"Men når familien har så meget imod yderligere forbindelser med Deres landsmænd, hvorfor udsætter vor værtinde da sine døtre for at blive bedåret af dem?" sagde den ældre mand med et blik på Raymond, "pigebørnene lader jo til at have den frihed, unge piger plejer at have i Amerika?"

"Måske er der derfor så meget mindre fare for, at de skulle opgive den for den første den bedste mands skyld, der bejler til dem. Men den spanske duenna lever endnu her i huset – og hun er så meget skrækkeligere, som hun er usynlig. Det er et hemmelighedsfuldt faktum, at så snart en mand bliver særligt optaget af en af husets damer med undtagelse af Maruja, får han et tilhold af Pereo."

"Hvad for noget? Butleren? Ham, der ser ud som en indianer? Et tjenestetyende?"

"Om forladelse – hushovmesteren, den gamle højt betroede tjener, der står i faders sted. Ingen ved, hvad han siger. Appellerer ofret til fru, er hun upasselig – De ved, hendes helbred er så skrøbeligt. Er han forrykt nok til at gøre Maruja til sin fortrolige, er det ude med ham."

"Hvordan det?"

"Jo, så bliver enden på det, at han overfører sin unge kærlighed på hende, og så bliver resultatet det sædvanlige."

"De tror altså ikke, at denne højt betroede butler endnu har spurgt vor ven kaptajnen, hvad hans mening er?"

"Jeg tror ikke, det behøves," sagde Raymond tørt.

"Hm! Nå, men nu er kaptajnen forsvundet imellem buskene der. Jeg antager, at den hemmelighedsfulde spionering, De har opdaget, er rettet imod dem. Guds død, der kommer jo franskmanden ud fra myrtebuskene som skudt ud af en kanon. Hvordan er fyren kommet der? Og der har vi jo, Gud døde mig, pigebarnet med!"

"Ja," sagde Raymond i en helt anden tone. "Det er Maruja."

Hun var kommet så lydløst gående langs gelænderet på verandaen, listende sig fra søjle til søjle og standsende ved hver enkelt, som om hun søgte efter en særlig blomst, at de to mænd følte sig noget urolige til mode. Hun røbede imidlertid hverken ved blik eller bevægelser, at hun lagde mærke til dem; hun syntes at være så optaget og fraværende, at de som drevet af et fælles instinkt rykkede tættere op til glasdøren og i tavshed ventede på, at hun skulle gå forbi eller opdage dem.

Hun standsede nogle skridt fra dem for at fæste en blomst i sit bælte: en lille ungdommelig, knap udviklet skikkelse i bleggul kjole. Ansigtets fyldige oval, ryggens lige linje, et lidt drengagtigt sving på hofternes omrids, de med sandaler beklædte fødders og de smalle hænders barnlige lidenhed, alt vidnede om frisk, uskyldig, elskværdig ungdom og intet videre.

Den ældre mand forglemte sig selv og puffede i påtagen dydig harme skælmsk Raymond op imod væggen og hviskede i en tone, der blev bredere og bredere, jo ivrigere han blev: "Nå, højstærede, se nu på den stakkels lille pige. Skammer De Dem ikke over at beskylde sådan et skikkeligt, fredsommeligt barn for at øve en Circes kunster? Hvor kan De falde på at se hestehoven stikke frem hos det lille skind; hun har jo modermælken i sig endnu. Hun, med de bly, nedslagne øjne

skulle kokettere og lægge snarer for mænd! Jeg skammer mig over Dem, hr. Raymond. Hun tænker på sin morgenmad, det lille pus, og ikke på sine tilbedere. Siger De et blasfemisk ord endnu, forråder jeg Dem. Har De ingen respekt for ungdom og uskyld?"

"Slip mig," stønnede Raymond svagt, "så skal jeg fortælle Dem, hvor gammel hun er. Tys – hun ser her hen."

De to mænd rettede sig. Hun havde virkelig slået øjnene op og set hen til døren. Det var smukke øjne, og der var noget mere end skønhed i dem. Alt omkring dem var mørkt brunett, selv hornhinden var mørk, men pupillerne var blå som himlen, og der lyste en anden ånd ud af dem. Det var, som om Salem-hvalfangerens sjæl lyste ud af moderens af lidenskab mørknede øjne, og den var ikke til at stå for.

Hun hilste ærbart smilende på de to mænd, idet hun på en ejendommelig måde bøjede hovedet over blomsterne, som hun holdt i hånden. Mundens lige linje fik pludselig en ejendommelig ynde, idet den skiltes over hendes hvide tænder, og hendes smil lyste i hele hendes ansigt, selv efter at hun havde holdt op at smile. Så gik hun videre. I det samme kom Garnier hen til hende.

"Kom, lad os gå en tur," sagde skotten, idet han tog Raymond under armen. "Vi vil ikke spolere spillet for ham."

"Nej, men det vil hun, er jeg bange for. Ser De, hr. Buchanan, hun har givet ham sine blomster, nu skal han bære dem op i huset, mens hun venter på kaptajnen."

"Kom nu, De skumler," sagde Buchanan godmodigt, idet han stak sin arm ind under den unge mands og trak af sted med ham fra verandaen ned imod den store allé, "og gem Deres bemærkninger til morgenbordet."

Hun standsede nogle skridt fra dem for at fæste en blomst i sit bælte.

2

Den unge officer, der var forsvundet i buskadset, så noget urolig ud, hvad enten han nu havde været vidne til det skildrede lille optrin eller ikke. Han gik hurtigt gennem en gang, til han kom til et lille krat af stedsegrønne buske, der syntes at spærre vejen for ham; af og til svippede han i luften med en pilegren, som han utålmodigt havde pillet bladene af. Efter et øjeblik søgen fandt han en indgang til en labyrintagtig gang, der endelig førte ham ud på en åben plads, hvor der stod et simpelt lysthus under et ærværdigt pæretræ. Lysthuset var sirligt bygget af mørke madronogrene beklædt med rødtræbark og vakte en stærk forestilling om dyb skovskygge; men i løjerlig modsætning hertil var gulvet, bordet og bænken tæt bestrøede med visne rosenblade, som om kåde børn havde drysset dem ud i leg. Kaptajn Carroll strøg dem hurtigt og utålmodigt til side med foden, så sig om og kastede sig derpå, så lang han var, på træbænken og gav sig til med nervøst skælvende fingre at sno sit overskæg. Så sprang han lige så pludseligt op igen, så at nogle hvide blomsterblade blev hængende ved hans forgylde sporer, og trådte hurtigt ud i sollyset.

Han måtte have taget fejl. Alt var stille omkring ham; langt borte hørtes lyden af vognhjul i alleen, men ellers intet.

Hans blik faldt på pæretræet, og hvor optagen han end var af sine tanker, blev han slået af de umiskendelige tegn på, hvor umådelig gammelt det var. Knortet og vredent på alle leder og kanter, som det var, støttedes det i sin affældighed af svære jernstænger og blev holdt sammen af jernbånd. Han gjorde et

forsøg på at få interesse for de mange forskellige bogstaver og symboler, der var dybt indskåret i barken, som var groet til igen, så de nu var halvt udviskede. Da han vendte om for atter at gå ind i lysthuset, lagde han mærke til, hvad han ikke havde set før, at terrænet bag ved det hævede sig til en langstrakt høj, på toppen af hvilken der også var strøet en masse rosenblade. Det slog ham, at det påfaldende lignede en kæmpehøj, og at den, der havde strøet de visne blomster, havde haft den samme tanke. Han stod endnu og så på den, da en raslen i krattet fik hans hjerte til at banke af forventning. En snigende grå skygge luskede over højen og forsvandt i krattet. Det var en prærieulv. Til enhver anden tid ville det påfaldende syn af denne levende personifikation af ørkenen så nær ved menneskelig beboelse og civilisation have fyldt ham med forundring, men nu havde han kun plads til en eneste tanke: mon hun kom?

Der gik flere minutter. Han ventede ikke længere inde i lysthuset, men gik utålmodigt frem og tilbage foran indgangen til labyrinten. Der gik fem minutter til. Der var ingen tvivl om, at han var blevet holdt for nar. Hun og hendes søstre ventede formodentlig på ham på plænen og lo ad ham. Han borede hælen ned i jorden og kastede så pilegrenen ind i krattet. Nå, han ville give hende et øjeblik endnu – blot ét.

"Kaptajn Carroll!"

Denne stemme havde været og var endnu den sødeste, *han* kendte i verden, men selv en fremmed kunne ikke have undgået at blive betaget af dens fortryllende velklang. Han vendte sig hurtigt om. Hun kom hen imod ham fra lysthuset.

"Troede De, jeg kom den vej – hvor alle og enhver kunne følge efter mig?" sagde hun med et blidt smil. "Nej, jeg kom igennem

"Kaptajn Carroll!"

Denne stemme havde været og var endnu den sødeste, han kendte i verden.

krattet der henne" – hun gjorde en bevægelse med skulderen for at antyde retningen; "det var nærværd, at min tøffel og mine øjne var gået i løbet – se blot!" Hun slog kniplingssjalet til side fra sit blonde hoved og viste ham en myrtekvist, der havde slynget sig om hendes pande som en halv krans. Den unge officer stirrede på hende.

"Jeg holder så meget af at høre Dem sige mit navn," sagde han lidt tøvende. "Sig det igen."

"Car-roll, Car-roll, Car-roll," sagde hun en to-tre gange blidt og halvt sagte ligesom for sig selv, som om hun nød den for hendes sprog ejendommelige rullen på r'erne. "Det er et smukt navn. Det lyder ligesom sang. Don Carroll – El Capitan Don Carroll."

"Men jeg hedder Henry til fornavn," sagde han spagfærdigt.

"Enry – det lyder ikke så godt. Don Enrico går an, men El Capitan Carroll lyder allerbedst. Det vil jeg altid kalde Dem: El Capitan Carroll."

"Altid?" Han blev rød i hovedet som en dreng.

"Hvorfor ikke?" Han søgte forfjamsket at se gennem hendes brune øjenvipper; hun afparerede hans øje med sin faders stålblik. "Hør nu, kaptajn Carroll, det var ikke for at sige mig Deres navn – det vidste jeg allerede var smukt – – Car-roll!" mumlede hun igen, idet hun ligesom kælede for ham med øjenvipperne. "Det var ikke derfor, De bad mig om at møde Dem i dette – kolde" – hun gjorde en bevægelse som for at trække sjalet tættere sammen over skuldrene – "kolde dagslys. Det passede til lysene og dansen og musikken i nat. Det er ikke derfor, De har fået mig til at forlade mine gæster, til at løbe bort fra monsieur Garnier, der siger komplimenter, men hvis navn

ikke er så smukt – fra hr. Raymond, der taler *om* mig, når han ikke kan tale *til* mig. De vil sige, at det kunne kaptajn Carroll godt sige i deres påhør."

"Men om de nu vidste," sagde den unge officer, idet han trådte nærmere hen til hende – han var bleg, men hans øjne funkledede, "om de nu vidste, at jeg har noget andet at lige frøken Saltonstall – noget – om forladelse, gør jeg Deres hånd fortræd? – noget for Dem alene – havde så nogen at dem ret til at modsætte sig det? De må ikke tro, jeg er forrykt, frøken Saltonstall – men – jeg beder – jeg bønfalder Dem om at svare mig på det spørgsmål, før jeg siger mere."

"Hvem skulle have ret til det?" sagde Maruja, idet hun tog hånden, men ikke sine farlige blå øjne til sig. "Hvem skulle understå sig til at forbyde Dem at tale med mig om min søster? Jeg har sagt Dem, at Amita er fri – som vi da er alle sammen."

Kaptajn Carroll trådte et par skridt tilbage og så forfjamsket på hende. "Er det muligt, at De kan have misforstået mig, frøken Saltonstall?" stammede han. "Tror De, det er Amita, jeg ...". Han brød af og tilføjede lidenskabeligt: "Husker De da ikke, hvad jeg sagde til Dem? Har De glemt i aftes?"

"I aftes var i aftes," sagde Maruja, idet hun trak let på skuldrene. "Om aftenen gør man kun kur – men man gifter sig ved dagen. I måneskin, når man hører på musikken, og der er fuldt op af blomster, siger man, hvad det skal være; om morgenen spiser man morgenmad – når man ikke bliver stævnet til krigsråd af kaptajner og kommandanter. De ville tale om min søster, kaptajn Carroll – vær så god. Doña Amita Carroll lyder kønt, meget kønt. Jeg skal ikke sætte mig imod

det." Hun rakte begge hænder ud imod ham, kastede nakken tilbage og smilede.

Han greb lidenskabeligt hendes hænder. "Nej, nej, De må høre mig – De skal forstå mig. Det er *Dem*, jeg elsker, Maruja – Dem og kun Dem. Gud ved, at jeg kan ikke andet – Gud ved, at selv om jeg kunne andet, ville jeg ikke andet. Hør mig – jeg skal være rolig – her kan ingen høre os. Jeg er ikke gal – jeg er ikke nogen forræder. Jeg beundrede Deres søster oprigtigt. Jeg kom hertil for at træffe hende. Bortset fra det har jeg intet at bebrejde mig over for hende og heller ikke over for Dem, det sværger jeg Dem til. Jeg så Dem, Maruja, og fra det øjeblik af har jeg ikke tænkt på andet, ikke drømt om andet end Dem."

"Det er tre, fire, fem dage og en eftermiddag siden. De ser, jeg husker godt. Og hvad vil De nu?"

"Bede Dem give mig lov til at elske Dem og Dem alene, bede Dem give mig lov til at blive hos Dem, til at søge at vinde Dem, som De bør vindes. Jeg er ikke fra forstanden, blot desperat. Jeg ved, hvad jeg skylder Deres stilling og min egen, skønt jeg vover at sige, at jeg elsker Dem. Giv mig håb, Maruja, jeg beder blot om håb."

Hun så på ham, til hun havde optaget al den feberglød, der lyste af hans øjne, i sig, til hans lidenskabelige stemme ringede for hendes øren, og så – rystede hun på hovedet.

"Det er umuligt, Carroll – ganske umuligt."

Han rettede sig under slaget med en så simpel og mandig værdighed, at hun et øjeblik slog øjnene ned. "Der er altså en anden?" sagde han bedrøvet.

"Der er ingen, jeg synes bedre om end Dem. Nej, bær Dem nu ikke tåbeligt ad, slip mig. Jeg siger det, fordi De aldrig kan blive

noget for mig – forstår De, for *mig*. Min søster Amita, det er en anden sag."

Den unge officer hævede hovedet koldt. "Jeg har gået Dem hårdt på klingen, frøken Saltonstall – alt for hårdt, det indrømmer jeg, efter at jeg allerede havde fået mit svar, men dette har jeg alligevel ikke fortjent. Farvel."

"Bliv," sagde hun blidt. "Det var ikke min mening at såre Dem, kaptajn Carroll. Har jeg gjort det, var det imod min vilje. Jeg havde ikke haft nødig at møde Dem her. Ville De have elsket mig mindre, hvis jeg havde undgået dette møde?"

Han kunne ikke svare. Han følte inderst inde i sit stakkels hjerte, at han ville have elsket hende lige højt for det.

"Hør nu," sagde hun, idet hun blidt lagde sin hånd på hans arm, "De må ikke være vred, fordi jeg fører Dem tilbage til det punkt, De var på, da De for kun fem dage siden betrådte vort hus. Fem dage kan ikke rumme så megen lykke eller sorg, at man ikke skulle kunne glemme dem, vel, Carroll – kaptajn Carroll?" Hendes stemme døde hen i et svagt suk. "Vær ikke vred på mig, fordi jeg, da jeg vidste, at De ikke kunne blive noget for mig, gerne ville have, at De skulle elske min søster, og min søster Dem. Vi ville være blevet gode venner – rigtig gode venner."

"Hvorfor siger De 'da jeg vidste, at jeg ikke kunne blive noget for Dem'?" sagde Carroll, idet han pludselig greb hendes hånd. "Sig mig i Himlens navn, hvad De mener."

"Jeg mener, at jeg ikke kan gifte mig med nogen anden end en mand af min moders folk. Det er min moders ønske og mine pårørendes vilje. De er amerikaner, ikke af spansk herkomst."

"Men det kan da ikke være Deres forsæt?"

Hun trak på skuldrene. "Hvad skal jeg gøre? Det er mine pårørendes vilje."

"Men når De vidste det ..." Han brød af og blev rød i hovedet.

"Bliv ved, kaptajn Carroll. De ville sige, at når jeg vidste det, burde jeg have advaret Dem. Jeg skulle straks, da vi mødtes, have sagt til Dem: 'De er kommet for at bejle til min søster; gå ikke hen og forelsk Dem i mig – jeg kan ikke ægte nogen udlænding'."

"De er grusom, Maruja. Men når der ikke er andet i vejen, må den fordom jo kunne overvindes. Deres moder giftede sig jo med en udlænding – en amerikaner."

"Det er måske netop derfor," sagde den unge pige roligt. Hun slog sine lange øjenvipper ned og strøg med spidsen af sin atlaskes tøffel let hen over de bløde kløverblade ved hendes fødder. "Skal jeg fortælle Dem min families historie? Nej, vent lidt, der kommer nogen. Rør Dem ikke, bliv stående, som De står. Har De mig kær, Carroll, må De tage Dem sammen og ikke lade det menneske tro, at han har truffet os i en latterlig situation." Hendes stemme slog over fra en svagt kærtegnende og bedende tone og fik en klang af undertrykt stolthed. "Han vil forresten ikke le synderligt, kaptajn Carroll, det kan De være vis på."

Garnier viste sig ved indgangen til labyrinten, strålende, behersket og høflig. Han var alt for velopdragen til, om så blot spøgende, at hentyde til situationens muligvis noget sentimentale karakter, ja han var endog så høflig at sige, at det var overordentlig elskværdigt af dem ved deres stemmer at vejlede en kejtet fremmed på steder, hvor han var for ubehjælpssom til at vove sig ind på egen hånd.

"De kommer lige i rette tid til at afbryde eller høre på en historie, jeg truede kaptajnen med at fortælle," sagde hun roligt, "et gammelt spansk sagn, der knytter sig til vort hus. Nu er De i majoritet, mine herrer, så, om De vil, kan De byde mig at tie stille. – Tak, men jeg varer Dem på forhånd om, at det er en dum historie; ny er den heller ikke, men til dens undskyldning må tjene, at den hører hjemme her på stedet." Hun sendte Carroll et hurtigt, betydningsfuldt blik og henvendte sig hele tiden, mens hun fortalte, nærmest til ham på en måde, der, hvor fin den end var, dog var tilstrækkelig tydelig til at yde ham nogen trøst.

"I længst forsvundne dage, *caballeros*," sagde Maruja, idet hun med påtaget højtidelighed stillede sig op ved bordet og slog i det med sin vifte, "var denne egn coyotens hjemstavn. Store og små, fader og moder, *señor* og *señora* coyote og de små coyoteknægte havde deres hjem i den mørke *cañada* og færdedes for at søge bytte på disse marker, der den gang var gule af vild havre og røde af valmuer. De var lykkelige. Hvorfor? De var de første, de havde ingen historie, ser De, ingen tradition. De giftede sig, med hvem de ville" – her fik Carroll et blik – "ingen satte sig imod, de voksede og formerede sig. Men sletterne var frugtbare, og vildt var der fuldt op af, det kunne ikke gå an, at dyrene havde al den herlighed for sig selv, og så kom der i tidens løb en indianerhøvding, en hedning ved navn Koorotora, og opslog sin wigwam her."

"Om forladelse," sagde Garnier, idet han lod, som om han var ked af at måtte afbryde hende, "men jeg opfattede ikke rigtigt den herres navn."

Fuldkommen på det rene med, at han blot ville høre hendes musikalske udtale af konsonanterne endnu en gang, gentog hun ordet "Koorotora" med et undskyldende blik til Carroll, og derpå gik hun videre. "Denne herre var heller ikke belemret med nogen historie eller tradition; hvad *señor* coyote nu end har tænkt, han nøjedes med at plyndre *señor* Koorotoras wigwam og luske om ved indianerlejren om natten. Den gamle høvding trivedes godt og gjorde mange rejser rundt i landet, men sin lejr beholdt han stadig her. Således gik det, til de hellige fædre kom søndenfra, og Portala, som De jo har læst om, plantede trækorset på kysten hist ovre og lod det stå til forundring for hedningerne. Koorotora så det på en af sine rejser og var fuld af forundring, da han kom tilbage til *cañadaen*. Nu havde Koorotora en kone ..."

"Nå, nu kommer det, nu begynder vi. Det er bedre end *señora* Coyote," sagde Garnier lystigt.

"Hun var naturligvis begærlig efter at se denne mærkværdighed. Hun så den, og hun så de hellige fædre, og de omvendte hende til trods for hendes mands overtroiske, hedenske modstand. Og hvad mere var, de kom hertil ..."

"Og omvendte også landet, ikke sandt? Det var et herligt sted at have en mission på," sagde Garnier høfligt.

"De byggede en mission og indlemmede så mange af Koorotoras folk, som de kunne, i den hellige hjord. Somme tider indfangede de dem på en lidt løjerlig måde; dragoner fra presidioet fangede dem med lassoer, kaptajn Carroll, og slæbte dem til missionen ved hestenes haler. De blev omvendt alle sammen undtagen Koorotora; han forbandede dem og sin kone på sin ugudelige, hedenske vis og sagde, at de også skulle

komme af med missionen ved en kvindes forræderi, og at coyoten skulle snuse om imellem ruinerne af kirken. De hellige fædre ynkede det ugudelige menneske og anlagde sig en dejlig have. Se på det pæretræ – det er alt, hvad der er tilbage af den."

Hun vendte sig med en skælmsk heroisk gebærde og pegede med viften på pæretræet. Garnier hævede hænderne i påtaget forbavselse. Carroll kom pludselig til at tænke på prærieulven fra om morgenen og blev noget uhyggelig til mode ved det. "Og indianerne er også forsvundet," sagde han, idet han gjorde en kraftanstrengelse for at blive denne følelse kvit.

"Alt, hvad der er tilbage af dem, ligger i den høj. Det er høvdingens og hans folks grav. Han oplevede ikke at se sin spådom gå i opfyldelse. Et år efter hans død kom vor stamfader Mañuel Guitierrez til presidioet med et gavebrev på tyve kvadratmil jord, som han kunne vælge, hvor han ville. Doña Maria Guitierrez fandt behag i *cañadaen*, men den havde den hellige kirke allerede lagt beslag på. En nat blev vagtposterne inddraget – der var nok forræderi med i spillet, sagde man, – og indianerne overfaldt missionen, slagtede lægbrødrene og jog præsterne bort. Kommandanten i presidioet tog ejendommen tilbage fra indianerne, men da guvernøren forestillede officialen, at de hellige fædre ikke kunne forsvare den, med mindre de fik en stor militær besætning, befalede han, at missionen skulle flyttes til Santa Cruz, og Don Mañuel tog så sine tyve kvadratmil i *cañadaen*. Om han eller Doña Maria har haft noget at gøre med indianeropstanden, ved ingen, men fader Pedro tilgav ham aldrig. Han skal for alteret have erklæret, at kirkens forbandelse hvilede over ejendommen, og at den stadig skulle falde i hænderne på fremmede."

"Det er nu så længe siden, og den er stadig i familiens besiddelse," sagde Carroll hurtigt som svar på et blik fra Maruja.

"I de sidste hundrede år har der ingen mandlige arvinger været," vedblev Maruja, idet hun stadig så på Carroll. "Da min moder, som var sin faders ældste datter, giftede sig med Don José Saltonstall imod familiens ønske, mente man, at forbandelsen ville gå i opfyldelse. Og så meget er vist, caballeros, i det år var det, at de falske dokumenter kom for dagen i Micheltorrena, og processen endte med, at Deres regering, kaptajn, tilkendte vor nabo, doktor West, over ti kvadratmile af llanoen."

"Nå, den gråhårede herre, der spiste frokost her forleden dag. De har altså sluttet fred og venskab? De bærer ikke nag til ham?" sagde Garnier.

"Hvad skulle det tjene til?" sagde Maruja, idet hun trak let på skuldrene. "Han betalte falskneren, Deres dommere støttede ham og erklærede, at det ikke var noget falskneri," vedblev hun henvendt til Carroll.

Til trods for den bebrejdelse, der lå i disse ord, følte Carroll sig lettere om hjertet. Han begyndte at blive utålmodig over Garniers tilstedeværelse og længtes efter at gentage sin bejlen. Hans ansigt røbede måske noget af, hvad der foregik i ham, for Maruja sagde med påtaget alvor: "Det er altid skrækkeligt at være den ældste søster, men tænk så, hvad det vil sige, når man oven i købet er arving til en forbandelse. Se, Amita – hun kan frit gøre, hvad hun vil, og har intet ansvar over for fremtiden, mens jeg stakkel ..." Hun slog øjnene ned, men først efter at have søgt og halvt afvist Carrolls strålende blik.

"Ja, men," sagde Garnier, idet han pludselig slog over fra sin rolige sikkerhed og høflige ligegyldighed til en næsten plump utålmodighed, "det er da vel ikke Deres mening, frøken, at bilde os ind, at De tror på et eneste ord af det pjankede, latterlige eventyr?"

Marujas mund strammedes over tænderne. Hun sendte Carroll et betydningsfuldt blik, men antog straks igen sit sædvanlige væsen.

"Det har kun lidt at sige, hvad en tåbelig pige som jeg tror. Hele den øvrige husstand, om det så er tyendet og børnene, tror, at det forholder sig, som jeg har sagt. Det hører med til deres religion. De blomster, der ligger strøet omkring pæretræet og på indianergraven, De kan finde dem der hver helligdag og festdag. De er ikke pjank, monsieur Garnier, de er et sonoffer. Pereo ville tro, at casaen uvægerligt måtte blive opslugt af et jordskælv, hvis vi nogen sinde forsømte denne fra fædrene nedarvede skik. Var det noget slet og ret absurd, der tvang min fader til at lægge de ny tilbygninger uden om det gamle hus og lade det stå urørt, for at forbandelsen ikke skulle opfyldes på dem?"

Der var sådant et kønt, alvorligt og ivrigt udtryk over hende, der lå over hendes ansigt et mildt lysskær, der ligesom kom indefra og virkede mere bedårende end den friskeste farve. Garnier, hvis øjne hvilede på hende med andagtsfuld beundring, udbrød: "Men denne forbandelse må jo falde sammen til intet over for den legemliggjorte velsignelse. Frøken Saltonstall har ikke mere at frygte end englene. Hun er ved sin skønhed og godhed forudbestemt til at hæve den for stedse."

Carroll kunne ikke have baret sig for at istemme sin rivals begejstrede hyldest, hvis ikke de næste ord, hans elskede sagde, havde gennemisnet ham med overtroisk skræk.

"Tusind tak, señor. Hvem ved? Men jeg bliver advaret, når den skal gå i opfyldelse. En dags tid eller to, før det sker, viser der sig pludselig ved højlys dag på en hemmelighedsfuld måde en coyote i nærheden af huset. Den natlige røver, der nu er fordrevet til de tættest bevoksede canyoner, kommer frem igen for at søge bytte i sine fædres hjem. *Caramba*, señor kaptajn, hvad stirrer De sådan på? De gør mig bange. Hold op, siger jeg."

Hun havde vendt sig om imod ham og stampede med sin lille fod som et forskrækket barn.

"Det var ingen ting," sagde Carroll leende, idet han blev rød i hovedet. "De må ikke blive vred, fordi man bliver fuldstændig betaget af det dramatiske liv, De giver Deres fortælling. Jeg syntes min sandten, jeg så det hele, mens De talte, den gamle indianer, præsten og coyoten!" Hans øjne funkledede. Den fantastiske tanke var fløjet igennem hans hoved, at han måske, uden at vide eller ville det, var denne unge kvindes forud bestemte skæbne, og i sin lidenskabs egenkærlighed smilede han ved tanken om det rent materielle tab af gods og anseelse, der ville blive følgen af det. "Coyoten har altså vist sig, hver gang der indtraf en eller anden forandring i familiens forhold?" spurgte han dristigt.

"På min moders bryllupsdag," sagde Maruja, idet hun dæmpede stemmen noget, "efter at gæsterne var kommet fra kirken og skulle til at spise til aften i den gamle casa, sagde min fader: 'Hvad er det for en hund under bordet?' Da de løftede dugen op for at se efter, fo'r en coyote ud midt imellem

gæsterne og løb ud over patioen. Ingen vidste, hvorledes eller hvornår den var kommet ind."

"Gud give, det ikke vil vise sig, at den har spist vor morgenmad!" sagde Garnier muntert; "jeg antager, den venter på os. Jeg hørte Deres søsters og flere andre stemmer, da de gik over plænen. Skal vi ikke rive os løs fra vore forfædres grave og slutte os til dem?"

"Nej tak, ikke som jeg ser ud nu," sagde Maruja, idet hun kastede kniplingssjalet over hovedet. "Jeg vil ikke underkaste mig en sammenligning med friskere ansigter og toiletter. Gå De i forvejen, mine herrer og slut Dem til dem. Jeg venter lidt og beder et Ave for Koorotoras sjæl og smutter alene tilbage ad den vej, jeg kom."

Hun havde standhaftigt undgået Carrolls bedende blik, og skønt hendes strålende ansigt og ulastelige toilette godtgjorde uholdbarheden af hendes undskyldning, var det åbenbart, at hendes ønske om at være alene var oprigtigt ment og ikke udsprang af koketteri. De havde ikke andet at gøre end at hilse og gå deres vej.

Da den unge officers røde hue forsvandt imellem det stedsegrønne løv, udstødte den unge kvinde et let suk, som et øjeblik efter fulgtes af en let nervøs gaben. Derpå slog hun sin vifte op og i et par gange, idet hun slog ribberne imod sin lille, hvide håndflade; så samlede hun kniplingssjalet under sin ovale hage med den ene hånd, og holdende viften og skørtet i den anden, bøjede hun hovedet og dukkede ned imellem buskene. Hun kom ud på den anden side tæt ved et lavt gærde, der skilte parken fra en smal allé, som stod i forbindelse med hovedvejen.

Idet hun nærmede sig gærdet, kom en luskende skikkelse op ad alléen hen imod hende. Det var vagabonden fra første kapitel.

De hævede hovedet i samme øjeblik, og deres øjne mødtes. Vagabonden viste sig nu ved dagens lys at være en mager, krumbøjet skikkelse, simpelt klædt, iført minearbejderskjorte og lærredsbenklæder, begge dele stænkede og tilsølede og halvt skjulte af en pjaltet, blå uniformskappe, der skødesløst var kastet over den ene skulder. Hans magre, solbrændte ansigt var ikke blottet for en vis tvær, mistænksom intelligens, og der var et halvt spotsk, trodsigt udtryk i det. Han standsede, som et opskræmt, arrigt dyr standser over for et eller andet usædvanligt. Maruja standsede samtidig på sin side af gærdet.

Vagabonden så sindigt på hende og slog derpå langsomt øjnene ned. "Jeg søger efter vejen til San José. De skulle vel ikke tilfældigvis vide, hvor den er?" sagde han.

Vi har allerede sagt, at Maruja ikke kunne støde på nogen, mand, kvinde eller barn, ung eller gammel, uden at forsøge på at få magt over dem. Stærk i bevidstheden om sin evne til at bedåre lændede hun sig ud over gærdet, og med viften hævet op til sit fine øre lod hun ham gentage sit spørgsmål, mens hun lod ilden fra sine øjne spille på ham. Han gjorde det, men ufuldstændigt og på en vranten og doven måde.

"Søger – vejen – til San José."

"Vejen til San José," sagde Maruja stilfærdigt og langsomt, som om hun ikke havde noget imod at trække samtalen ud, "er en halv mils vej herfra. Det er den landevej, der løber til venstre langs sletten. Der er også en anden vej, hvis ..."

"Behøves ikke. Farvel."

Han lod pludselig hovedet synke og luskede af i solskinnet.

3

Frokosten, der plejede at være et noget uregelmæssigt måltid i La Mision Perdida, var trukket ud til klokken var over tolv. De sidste af balgæsterne var borte, og de liggende gæster – med undtagelse af kaptajn Carroll, der var vendt tilbage til tjeneste på sin fjernt liggende station – havde spredt sig, nogle på rideture til interessante punkter i omegnen, andre for at bese nogle mærkelige bygninger, som den hurtigt opblomstrende civilisations rigdom havde rejst i den frugtbare dal. Særlig en af disse, som tilhørte en mand, der i en fart var blevet millionær, gik der stort ry af for den frodighed, alt der trivedes med, og for den overdådige ødselhed, den var udstyret med.

"Tager De til Aladdins palads," sagde Maruja – hun stod på det øverste trin af trappen ved den søndre portal – til en vognfuld gæster, "så må De endelig, når De har set staldene med deres mahognitræs-båse til hundrede heste, bede Aladdin om at vise Dem det fortryllede værelse, hvis paneler er indlagt med kostbare californiske træsorter, og hvis gulvfliser er af guldkvarts."

"Vi ville have bedre udsigter, hvis prinsessen af Kina ville tage med," sagde Garnier galant.

"Prinsessen bliver som en god datter hjemme hos sin moder," svarede Maruja alvorligt.

"Denne gang skød Garnier fordi," hviskede Raymond til Buchanan, idet vognen rullede af sted med dem. "Prinsessen besøger næppe Aladdin mere."

"Hvorfor ikke?"

"Sidste gang, hun var der, var Aladdin lidt for persisk i sin flothed; han tilbød hende sit hus, sine stalde og sig selv."

"Det var ikke nogen dårlig fangst – han er nok en mand på et par millioner, hører jeg."

"Ja, men hans kone er lige så ekstravagant som han."

"Hans *kone* – hvad for noget? Er det Deres alvor, eller er det blot noget, De siger for også at rive ned på pigebarnets tilbedere?" sagde Buchanan, idet han spøgende truede ad ham med sin stok. "Siger De ét ord til, kaster jeg Dem ud af vognen."

Efter at de var taget bort, faldt der dyb stilhed over huset; der blev så tyst og øde, at man godt kunne have troet, at Koorotoras forbandelse allerede var gået i opfyldelse. Visne rosenblade og affaldne blomster fra de af ranker omslyngede søjler lå tæt på den tomme veranda eller piskedes ind imod husets vægge af eftermiddagsvinden, der begyndte at blæse op. Nogle kardinalblomster faldt som bloddråber ned foran de åbne vinduer i den tomme balsal, der nu kun genlød af en enkelt tjenestepiges trin. Det var Marujas pige, der bragte sin unge frøken, som stod og lænede sig ud af vinduet iført en med garneringer besat morgenkjole, et brev. Maruja tog det, læste det roligt, foldede det sammen og stak det i sit bælte. Kaptajn Carroll, som det var fra, kunne ikke have behandlet en tjenstlig depeche mere koldsindigt. Tjenestepigen bemærkede det og fandt sig foranlediget til at fremkomme med en fortrolig meddelelse, som hun antog ville være af større interesse for hendes frøken.

"Doña Maruja har formodentlig lagt mærke til buketten fra señor Garnier inde på toiletbordet?"

Det havde Doña Maruja, og Doña Maruja havde også med sorg set, at Faquita, bestukket af judaspenge, havde omgåedes så troløst med hendes garderobehemmeligheder, at hun havde givet Señor Buchanan et bånd af en af hendes kjoler til at anbringe på hans kinesiske vifte. Det var for galt.

Faquita vred sig af samvittighedsnag og indrømmede, at hun ved denne misgerning havde bragt skam over hele sin familie. Som sagerne nu én gang stod, fandt Doña Maruja imidlertid, at det eneste, hun havde at gøre, var at forære hende den besmittede kjole og så for resten håbe, at Djævelen ikke ville komme og tage hende.

Efter således fuldstændig at have trøstet Faquita gik Maruja igennem den store sal, åbnede en lille dør og trådte ind i en mørk gang, der førte igennem den gamle casas tykke mur af soltørrede sten, tilsyneladende langt bort fra det nittende århundrede. En fredelig atmosfære som fra en længst svunden tid omgav hende her i de lave hvælvede, med gittervinduer forsynede gange og i de små værelser, hvis få, men kostbare, mørke møbler kun syntes at tjene som ramme for den med kniplinger udstyrede seng; en ejendommelig hemmelighedsfuld duft af hengemt, indtørret højtidelig fornemhed gennemtrængte alt, et minde om de slægtled af Guitierrez'er, der havde levet og åndet i det gamle hus. En tåge, der syntes at være en blanding af røgelse og duften af halvt visne blomster, lå som et slør over den lange korridor, så de smalle vinduer og skydeskår med den glitrende blå luft bagved tog sig ud som spejle, der var indfattet i væggen. De unge damers værelse gjorde halvvejs indtryk af et bedekammer, halvvejs af et soveværelse; de nøgne hvide vægge, behængt med

krucifikser og religiøse symboler, mindede om klosteret, mens de glimt, man fik af lade skikkelser, der lå henslængt i negligé, iført korte silkeslåbrokker, udskårne chemiser og løst hængende tøfler, henledte tanken på et serail. I et bredt hjørne af den til patioen førende gang, hvis balustrade var behængt med brogede tæpper og sjaler, plejede fru en at ligge i sin hængekøje og give sin middagsaudiens, omringet af mundrappe pårørende og tjenestefolk.

Maruja banede sig vej imellem de mange stole og puder hen til sin moder, kyssede hende på panden og hoppede så let op og satte sig på balustraden som en due på sin pind. Fru Saltonstall, en mørk, svær kvinde, som ville have gjort et plumpt indtryk, hvis der ikke havde været et ejendommeligt blidt udtryk i hendes ansigt og noget fint i hendes bevægelser, slog sine tunge brune øjne op og så datteren ind i ansigtet.

"Du har ikke været i seng, Maruja?"

"Nej, moder. Kan man se det på mig?"

"Du må straks lægge dig. Jeg hører, kaptajn Carroll pludselig er taget bort i morges."

"Er du ked af det?"

"Du har ikke været i seng, Maruja?"

"Nej, moder. Kan man se det på mig?"

"Ja, hvem ved? Amita lader ikke til at bryde sig hverken om José, Esteban, Jorge eller nogen af sine fætre. Juan Estudillo gider hun ikke se til. Kaptajnen er ikke ilde. Han tjener regeringen. Han er ..."

"Ikke mere end ti mil herfra," sagde Maruja, idet hun legede med kaptajnens brev i sit bælte. "Du kan sende bud efter ham, lille moder. Det bliver han glad over."

"Du tager altid så letsindigt på tingene – ligesom din fader. Var Amita slet ikke ked af det?"

"Hun og Dorotea og de to Wilson'er er kørt ud med Raymond og din skotske ven. Hun græd ikke ved at være sammen med Raymond."

"Nå," sagde fru Saltonstall, idet hun lænede sig tilbage i køjen. "Raymond er en gammel ven af huset. Du skulle tage din siesta nu, barn, at du kan være frisk til middagen. Jeg venter en gæst i eftermiddag – dr. West."

"Igen! Hvad vil Pereo sige, lille moder?"

"Pereo," sagde enken, idet hun igen satte sig op i køjen med en utålmodig mine, "Pereo begynder at blive utålelig. Han er lige så forrykt som Don Quixote; det er ikke muligt at skjule hans uforskammethed og utidige indblanding for fremmede, og de ved jo ikke noget om den betroede stilling, han indtager her i huset, eller om hans lange tjeneste. Der er ingen, som holder hushovmester mere, barn. Vallejos, Briones, Castros klarer sig uden hushovmester. Dr. West siger meget fornuftigt, at de er en latterlig levning af det patriarkalske system."

"Og kan erstattes af forstandige udlændinge," sagde Maruja alvorligt.

"Så meget lettere, som det patriarkalske system har vist sig i stand til at bevare den respekt, børnene er deres forældre skyldige. Nej, Maruja, nej, jeg er vred. Rør mig ikke. Og håret hænger ned om ørene på dig, og du har ringe om øjnene ligesom en ugle. Du holder med denne fanatiske Pereo fordi han lader dig i fred og forfølger dine stakkels søstre og dem, de slutter sig til, lige som indianerne, hvis blod han har i sine årer. Kun helgenerne ved, om det ikke er ham, der ved sin uartighed har drevet kaptajn Carroll på flugt. Han bilder sig ind, at han er den eneste, der våger over vor families ære – at denne Koorotora har overdraget ham som et helligt hverv at afværge den skæbne, der truer huset. Der er ingen tvivl om, at han nærer sine fantasterier med *aguardiente* [Note 1\)](#), og at de tåbelige arbejdere og tjenestefolk anser ham for en profet. Han skræmmer børnene med sine latterlige historier og lærer dem at smykke den hedenske gravhøj, som om det var Guds moders alter. Han var næsten grov imod dr. West i går."

"Men du har jo selv bestyrket ham i hans tro på, at han indtager en højt betroet stilling her i huset," sagde Maruja. "Du glemmer, moder, hvorledes du selv bad ham passe på Enriquita og oberst Brown, hvorledes du lod ham skræmme den unge englænder, der gjorde for stærkt kur til Dorotea, hvorledes du pudsede ham på stakkels Raymond, som han overfusede sådan, at jeg selv måtte tage mig af staklen."

"Ja, at jeg overdrager ham at gøre folk meddelelser, som jeg ikke selv kan gøre dem uden at gøre brud på den gæstfrihed, huset fra gammel tid sætter en ære i at vise, er virkelig en helt anden sag. Vi er da, Guds moder være lovet," vedblev Doña Maria med en vis passiv værdighed, som ikke undlod at gøre sin

virkning til trods for hendes argumenters svaghed, "vi er da ikke forpligtet til selv at tage os af de krav, en hvilken som helst gæst i vort hus møder op med, sådan som disse ægteskabsstiftende englændere og amerikanere, der ikke tænker på andet end at sælge deres døtre. Og *den gang* havde Pereo også takt og forstand. Nu er han forrykt. Der er forskel på udlændinge, hele dalen er fuld af dem; man kan virkelig ikke skære dem alle over én kam, eftersom de gamle familier bliver færre år for år."

"Nå, så slemt er det da ikke," sagde Maruja med en uskyldig mine. "Der er den fortræffelige Ramierrez, som nylig næsten har hentet sig en kone fra sangerindetribunen i San Francisco – han kan måske endnu rives ud af ilden. Og der er den unge José Castro, første *padrono* for vor nationale tyrefægtning i sognet, berømt for alle de heste, han har redet ihjel, og for de, Gud ved hvor mange, væddeløb, han har vundet prisen i. Og så er der jo Vincenzo Peralta, der, efter hvad folk siger, stiler efter at komme ind i den amerikanske kongres. Han kan både læse og skrive – jeg har virkelig et brev fra ham her." Hun bøjede kaptajn Carrolls billet til side og viste, at der var en til.

Fru Saltonstall slog sin datter over hånden med viften. "Du gør nar af dem og alligevel holder du med Pereo. Gå nu hen og sov, at du kan komme på bedre tanker. Vent lidt. Jeg hører doktorens hest. Løb ud og se til, at Pereo tager ordentligt imod ham."

Maruja var lige netop kommet ud i den mørke korridor, da hun mødte gæsten, en gråhåret mand på omkring tres år med hårde ansigtstræk. Han var åbenbart gået lige ind. "Jeg ser, at De ikke har ventet, til De blev meldt," sagde hun i en blid tone.

"Min moder vil føle sig smigret over Deres utålmodighed. De vil finde hende i patioen."

"Pereo meldte mig ikke, rimeligvis fordi han endnu er medtaget af den *aguardiente*, han bælgede i sig i går," sagde doktoren tørt. "Jeg traf ham uden for høkeren i aftes i passiar med et par banditter, som jeg havde lyst til at skyde ned."

"Hushovmesteren har mange indkøb at gøre og må tale med mange mennesker," sagde Maruja. "Hvad skal man sige? Vi kan ikke vælge hans bekendtskaber – det er knapt nok, at vi kan vælge vore egne," tilføjede hun blidt.

Doktoren betænkte sig lidt, som om han ville svare, men så sagde han barsk "God morgen" og gik hen ad patioen til. Maruja fulgte ikke efter ham. Hun var pludselig blevet opmærksom på en skikkelse, der hidtil ikke havde rørt sig, og som syntes at skjule sig i en krog af gangen, som om den ville vente, til hun var kommet forbi. Joseph Saltonstalls datters skarpe øjne skuffede hende ikke. Hun gik hen imod skikkelsen og sagde barsk: "Pereo!"

Skikkelsen kom tøvende frem i lyset fra gittervinduet. Det var en gammel mand, endnu høj og rank, skønt han slet ingen hår havde ved tindingerne, men kun en to-tre lange glatte marelokker, der hang ham ned ad ryggen. Hans ansigt, over hvilket en af jernstængerne i vinduet kastede en mørk skygge, var gult som et tørret tobaksblad og lige så fuldt al stærkt fremtrædende årer. Hans påklædning var en løjerlig blanding af en hyrdes og en gejstligs: fløjlsbenklæder, der var opskåret fra knæet ned efter og besat med guldknapper, et bredt, rødt skærf om livet, derover en lang lige jaket, og derover igen en rund præstekrave af sort klæde, som blev båret på den måde, at

hovedet stak op igennem en med guld bræmmet slids i midten. Han slog sine urolige gule øjne ned over for den unge pige, og sombreroen, den stive, lakerede hat med stiv skygge, skælvede i hans rynkede hænder.

"Nu spionerede du jo igen, Pereo," sagde Maruja i en anden dialekt end den, hun havde benyttet over for sin moder. "Det er uværdigt for min faders betroede tjener."

"Det er det menneske – den coyote, Doña Maruja, der er Deres fader, Deres moder og Dem uværdig!" sagde han heftigt i en hviskende tone. "Jeg, Pereo, spionerer ikke. Jeg følger blot det griske, tyvagtige dyr i hælene, til jeg kan se mit snit til at slå ham ned. Ja, det var mig, Pereo, som advarede Deres fader om, at han ikke ville nøjes med den halvdel af ejendommen, han ranede. Det er mig, Pereo, som har advaret Deres moder om, at han, hver gang han har sat sine ben på La Mision Perdida, har taget mål af, hvor meget han kunne rane." Han brød forpustet af, og der var et forstyrret, åndsfraværende udtryk i hans øjne, som han var besat af en fiks idé.

"Og det var *dig*, Pereo," sagde hun, idet hun kærtegnende lagde sin bløde hånd på hans uroligt bølgende bryst, "det var *dig*, der bar mig på dine arme, da jeg var barn. Det var dig, Pereo, der tog mig med foran på hesten, når du red ud til kvægfolden, og det var der ingen andre end du og jeg, der fik noget at vide om, ikke sandt Pereo?" Han nikkede ivrig. "Det var dig, der viste mig de statelige caballeros, Pachecoerne, Castroerne, Alvaradoerne, Estudilloerne, Peraltaerne, Vallejoerne." Han slog takt med hovedet ved hvert enkelt navn, og for hvert kom der et glimt i hans fugtige øjne. "Du fik mig til at love, at jeg ikke ville glemme dem for amerikanerne. Godt.

Det er nu mange år siden. Jeg er ældre nu. Jeg har truffet mange amerikanere, men jeg er fri endnu."

Han greb hendes hånd og førte den til sine læber med en næsten andægtig bevægelse. Der kom et blidt udtryk i hans øjne, og efterhånden, som lidenskabens ophidselse lagde sig, slog hans stemme over i den klagende tone, alderdommen har privilegium på. "Ak ja – De, den førstefødte, arvingen – ja, det er sandt. De har altid været en Guitierrez. Men de andre? Hvor er de nu henne? Før hed det altid 'Hvad skal vi tage os for i dag, Pereo? Lille rare Pereo, vi er indbudt til at ride der og der hen; de unge folk i dalen venter vort besøg – hvad siger du, Pereo? Hvem skal vi spise til middag hos i dag?' Eller 'Forhør dig om den og den fremmede caballero, om det kan gå an, at vi taler med ham'. Det er ikke længere siden end i går, at Amita kunne falde på at sige: 'Lån mig din hest, Pereo, at jeg kan ride den ordgyder af en amerikaner, som stadig hænger op ad mig, agterud'. Hahaha. Eller den alvorlige Dorotea sagde som så: 'Lad denne señor Vigtigper vide, at Guitierrez'ernes døtre ikke rider alene med fremmede'. Ja selv den lille Liseta, hahaha, sagde: 'Hvorfor trykker den udlænding min fod sådan med sin store hånd, når han hjælper mig i sadlen? Sig til ham, at det er ingen manér, Pereo'. Hahaha." Han lo som et barn og brød af. "Men se nu," fortsatte han, "hvorfor bliver señorita Amita nu ked af, at Pereo, gamle Pereo, kommer imellem hende og denne hersens señor Raymond? Og hvorfor holder *hun*, fru moderen, castellañoen, Pereo uden for sine rådslagninger?" vedblev han mere og mere ophidset. "Hvad skal disse hemmelige sammenkomster betyde, disse forhandlinger i enrum med denne Judas – uden at familien er med – uden at jeg er med?"

"Hør nu, Pereo," sagde den unge pige, idet hun igen lagde sin hånd på den gamle mands skulder, "det forholder sig, som du siger – men du glemmer, at årene går. De mennesker, du taler om, er ikke længere fremmede; gamle venner er gået bort, og de er trådt i deres sted. Min fader tilgav doktoren, hvorfor kan du så ikke også gøre det? Og stol for resten på mig – mig – Maruja," vedblev hun, idet hun dramatisk lagde hånden på hjertet; "jeg skal nok sørge for, at familiens ære ikke tager skade. Se nu at berolige dig, kære Pereo; ikke med aguardiente, men med en flaske gammel vin fra missionsrefektoriet, som jeg skal sende dig. Jeg har fået den af din ven padre Miguel, den stammer fra den gamle vingård, her var i sin tid. Frisk mod, Pereo! Du siger, at Amita bliver ked af, at du kommer imellem hende og Raymond – hvad gør så det? Jeg kan fryde dit hjerte med, at jeg har indbudt Peraltaerne, Pachecoerne, Estudilloerne, alle dine gamle venner til at spise til middag her i dag. Du vil få de gamle navne at høre igen, selv om ansigterne er unge for dig. Vær ved godt mod! Gør din pligt, gamle ven; lad dem se, at gæstfriheden i La Mision Perdida ikke er blevet gammel, selv om dens hushovmester er blevet det. Faquita skal bringe dig vinen. Nej, ikke den vej, du behøver ikke at gå igennem patioen og støde på det menneske igen. Kom, ræk mig din hånd, så skal jeg føre dig. Den ryster jo, Pereo! Det er ikke de sener, som blot for to år siden rev tyren om i Soquel med et eneste lassokast. Se her, jeg kan jo ligefrem trække af med dig!" Og med en klingende latter og med en drengeagtig bevægelse halvt trak, halvt puffede hun ham af sted, til deres stemmer tabte sig i den mørke korridor.

Maruja holdt ord. Da solen begyndte at kaste lange skygger ind over verandaen, blev der liv i La Mision Perdida, ikke blot i tilbygningerne, men også i den gamle casa. Ryttere og vogne begyndte at komme, og det ikke blot de omboende amerikaneres moderne køretøjer, men også enkelte af de svære karosser, der var i brug for halvtreds år siden, trukket af broget udstafferede muldyr med snurrige postilloner, ja en og anden endda med forrider. Mørke ansigter viste sig på balkonen ud til patioen, en let sky af cigaretrøg gjorde de mørke korridorer endnu mørkere og blandede sig med den indelukkede røgelsesduft. Barhovedede, smukke kvinder med roser i det mørke hår gik med barnlig nysgerrighed frem og tilbage i den brede veranda og ind og ud ad glasdørene til den store salon. Omhyggeligt ragede mænd med olivengul teint, føre mænd med sirlige bakkenbarter, der mødtes under hagen, drev omkring med en vis ubevidst værdighed og selvbehagelig ligegyldighed for alt, hvad der var uvant omkring dem. En stund holdt de to folkefærd sig uvilkaarligt fra hinanden, men Garnier var så taktfuldt galant, Raymond så kynisk ligefrem, og Aladdin, som, skønt den indbydelse, han havde fået, næsten var for intet at regne, havde forladt sit trylleslot og var fulgt med selskabet i håb om at få prinsessen af Kina at se igen, var så umådelig flot, at der omsider kom en udveksling af artigheder, ja endog af fortrolige meddelelser i gang, Jovita Castro havde – hvem havde ikke det? – hørt om Aladdinpaladsets vidundere – var det virkelig sandt, at damerne fik en buket og en vifte, der passede til deres toilette, hver formiddag, og at herrerne fik en champagne-cocktail op på deres værelser før frokost? "Kom De blot, frøken, tag Deres fader og Deres brødre med og bliv her en

uge, så kan De jo se med Deres egne øjne," svarede Aladdin galant; "stop lidt – hvad er det, Deres fader hedder til fornavn? Jeg skal sende en vogn over efter Dem i morgen." – "Er det sandt, at De har skræmt den smukke kaptajn Carroll bort fra Amita?" sagde Dolores Briones til Raymond over kanten af sin vifte. "Ja, det er det rigtignok," svarede Raymond med den største frejdighed; "jeg lod ham vide, at det gjaldt liv eller død. Han er militær, og så valgte han selvfølgelig det første alternativ af hensyn til avancementet." – "Men vi troede, De syntes bedst om Maruja." – "Det var for to år siden," sagde Raymond alvorligt. "Behøver I amerikanere ikke længere tid for at slå om?" – "Jeg har lige gjort den erfaring, at det kan gøres på kortere tid," svarede han over viften med forbløffende tydelighed. Disse fortrolige udtalelser var nu ingenlunde indskrænket til den ene nationalitet. "Jeg har altid troet, at I spanske kavalerer var meget mørke og havde lange knebelsbarter og gik med kappe," sagde den kønne lille frøken Walker, idet hun frejdigt så den ældste Pacheco ind i hans glatte, runde ansigt, "men De er jo lige så blond som jeg." – "Ak, nu ved jeg, at jeg bliver evigt ulykkelig," svarede han i en dybt melankolsk tone, og da der så blev dødsstille, fik han tid til rigtigt at turnere sin kompliment: "for jeg undgår ikke Narcissus' skæbne." Hr. Buchanan kastede sig med en rejsendes fornøjelige følelse af at være fuldkommen ubunden og fri for ansvar ind i samtalen. Han fandt endog anerkendende ord over for Aladdin, hvis ødselhed fra første færd næsten havde forekommet ham ugudelig. "Nå, ret beset, er han slet ikke så tosset," bemærkede han til sin ven, bankieren fra San Francisco. "Nej, de, der prøver på at tage ham ved næsen," svarede

bankieren, "skal nok få at mærke, at de selv bliver narret. Hans ødselhed er således beskaffen, at den lukker op for alle andres punge med. Man indskrænker sig til at kritisere hans måde at give penge ud på, men ville overmåde gerne være med til at tjene dem som han."

Middagen forløb noget stift, og da fru en i huset struttende af sort silke, fløj og guldbroderi højtideligt skred hen til bordenden og satte sig til at trone der som et helgenbillede, kunne ikke engang den praktiske skottes nærværelse få bugt med den almindelige følelse af ufrihed. En stund kunne man godt have troet, at husets pårørende havde haft konversationen med i deres gammeldags karosser fra for halvtreds år siden, så falmet, slidt og stiv var den. General Pico gav en overmåde nøjagtig og omstændelig skildring af festlighederne i Monterey i anledning af sir George Simpsons besøg ved begyndelsen af århundredet. Don Juan Estudillo fortalte forholdsvis frivolt anekdoter om Louis Philippe, som han havde set i Paris. Den vidt skuende Pedro Guitierrez gjorde rede for de uhyggelige forestillinger, han nærede om en mongolsk oversvømmelse af Californien, hvor kineserne efter hans overbevisning ville fortrænge den herskende religion, oprejse hedenske templer og indføre polygami som en del af konstitutionen. Alle var enige om, at dagens brændende spørgsmål var ejendomsspørgsmålet – det var amerikanerne, hvis krav støttede sig på, at de var nybyggere, og spanierne, hvis krav hvilede på de fra fædrene arvede skøder, lige enige om. Midt under denne diskussion hørte man Maruja spørge med sin melodiske stemme: "Hvad er en tramp [Note 2\)](#)?"

Raymond, som sad ved hendes højre side, kom med en forklaring, der imidlertid ikke var fyldestgørende. Hvis en "tramp" kunne synge, ville han være en troubadur; hvis han kunne bede, ville han være en pilgrim – og i begge tilfælde ville han være selvskreven til kvindernes deltagelse. Men da han nu ikke kunne nogen af delene, var han simpelt hen en landeplage.

"Og så kan han ikke være selvskreven til kvindernes deltagelse, mener De? Men jeg ved endnu ikke, hvad en tramp er."

En halv snes herrer, som strålerne fra hendes blidt spørgende øjne havde truffet, kastede sig ind i diskussionen hver med sin forklaring. Af hvad de sagde, synes det på den ene side at fremgå, at der overhovedet ikke fandtes tramp'er i Californien, på den anden side, at der fandtes en halv snes varieteter af arten i bemeldte land.

"Er en tramp altid meget uhøflig?" spurgte Maruja.

Også på dette punkt stod anskuelserne i strid. Nogle mente, at man straks burde skyde ham ned, andre, at han straks tog flugten. Da man endelig var kommet til et resultat, viste det sig, at Maruja var optaget af at tale om ganske andre ting med en anden.

Amita, der var en noget forstørret kopi af Maruja, og en mere regelmæssig skønhed, havde hobet en lille bunke brødkrummer op imellem sig og Raymond og hørte på ham med en vis sky, pigeagtig interesse, der stemmede lige så lidt med hendes ansigtstræks klare regelmæssighed som Marujas beherskede, skarpe intelligens med hendes ungdommelige skikkelse. Raymonds stemme var, da han talte til Amita, dæmpet og alvorlig, ikke så meget fordi de talte om noget særlig

betydningsfuldt som på grund af samtalens åbenhjertige, fortrolige karakter.

"Man taler om det ny jernbaneprojekt, og alle Deres pårørende er imod det. I morgen vil de alle sammen hver for sig privat henvende sig til Aladdin for at opnå den gunst at få aktier i foretagendet."

"Jeg har aldrig set en jernbane," sagde Amita en smule rød i hovedet; "men De er jo ingeniør, så jeg kan tænke, at det må være noget meget snildt."

Til trods for aftenens kølighed lokkede fuldmånen gæsterne ud på verandaen, hvor kaffen blev serveret, og hvor de, indhyllet i kapper og sjaler, tog sig ud som et maskeradeselskab, som de sad der rundt om i verandaen og på den brede trappe i sigøjneragtige grupper, fra hvilke der nu og da stak en i månelyst skinnende lakeret støvle eller atlaskes tøffel frem. En to-tre af disse grupper opløste sig i par, der spadserede ned ad akaciealléen akkompagneret af en harpe i den store sal eller nu og da af en spinkel spansk tenor. To af disse par var Maruja og Garnier og Amita og Raymond.

"Du er så urolig i aften," sagde Amita, idet hun til trods for Raymonds bestræbelser for at holde hende tilbage, forsøgte at holde trit med søsteren, der skridtede af sted i forvejen med Garnier. "Det har du, fordi du ikke har sovet i dag."

En to-tre af disse grupper opløste sig i par.

De to mænd blev slået af den samme tanke – hun savnede den pirring, det var hende at være sammen med kaptajn Carroll.

"Luften er så frisk, når man kommer noget bort fra huset," svarede Maruja så livligt, at enhver formodning om, at hun var træt eller ilde til mode, måtte falde til jorden. "Jeg er træt af at støde på de turtelduer alle vegne. Lad os gå ned til vejen. Hvis du er træt, giver hr. Raymond dig nok armen."

De gik videre, anført af den utrættelige lille skikkelse, som for en gangs skyld ikke syntes at ænse det både pikante og ømme kurmageri, Garnier benyttede lejligheden til at udfolde. En skyggefuld gang, måneskin, et par strålende og ikke uvenlige øjne, en fortryllende skikkelse lige foran sig – hvad kunne han forlange mere? Han havde nu imidlertid gerne set, at hun ikke havde gået så hurtigt. Man kunne tage sig livfuld, kæk, strålende ud i sådan en indianermarch, men til at tale om kærlighed egnede den sig virkelig ikke. Hun gik stærkere og stærkere – de gik virkelig rask – nu slog hun ligefrem over i trav; hendes smækre legeme vuggede fra den ene side til den anden, hendes små fødder fløj som pile, og så akkompagnerede hun sig med en sær melodisk sang, som hun velvilligt oplyste, at hun havde lært af Pereo, da hun var barn. De standsede først, da de havde nået hegnet, hvor hun om morgenen havde mødt landstrygeren.

Der er ingen tvivl om, at de andre var kede af det, Amita, hvis skikkelse ikke egnede sig for den slags sport, Raymond, der ærgrede sig over, at den stakkels pige sådan måtte anstrenge

sig, og Garnier, der gik glip af en ypperlig lejlighed og oven i købet nærede en svag mistanke om, at han havde taget sig latterlig ud. Kun Marujas øjne eller rettere sagt hendes afdøde faders øjne lyste af glæde over situationen.

"I er alt for blødagtige," sagde hun, idet hun lænede sig til gærden og skyggede for øjnene med viften, mens hun så sig om i det blændende måneskin. "Civilisationen har taget benene fra jer. En mand burde kunne stole på sine ben hele den udslagne dag igennem."

"Altså i virkeligheden være – en *tramp*," sagde Raymond.

"Å ja. Jeg tror, at jeg ville synes godt om være sigøjnerske og vandre omkring og søge mig et nyt hjem hver aften."

"Og linned at skifte med på hækkene om morgenen," sagde Raymond.

"Men tror De virkelig for alvor, at De og Deres søster er passende påklædt til at begynde på den historie i aften? Det er bitterlig koldt," vedblev han, idet han slog kraven op om ørene. "Kan De til en begyndelse give os anvisning på det nærmeste høskur eller hønsehus?"

"Sybarit!" Hun kastede et langt blik ud over markerne og ned ad vejen. Pludselig fo'r hun sammen. "Hvad er det?"

Hun pegede på en høj skikkelse, der langsomt forsvandt på den anden side gærden.

"Det er Pereo, ikke andet end Pereo," sagde Garnier roligt. "Jeg kendte ham på hans lange kappe. Men hvad der overrasker mig, er, at han ikke var der, da vi kom, og han kom heller ikke ude fra marken. Han må have gået bag efter os på den anden side af gærden."

De to unge piger vekslede uvilkårligt et blik, hvilket ikke undgik Raymonds opmærksomhed. Amitas pande blev mørk, idet hun gik hen til søsteren og tog hendes arm og gav den et fortroligt tryk, som Maruja gengældte. De to mænd fik en ubestemt fornemmelse af, at der var noget i vejen; de holdt sig lidt tilbage og begyndte at tale sammen, mens de to søstre langsomt vendte om og gik op ad huset til, idet de hviskede nogle ord til hinanden.

Imidlertid var Pereos høje skikkelse forsvundet for at dukke op igen på den åbne plads henne ved lysthuset og det gamle pæretræ. I skyggen af lysthuset sås en to-tre glødende cigaretter, og to kvinder, indhyllet i sjaler, kom frem og hilste på ham.

"Nå, hvad har du så hørt, Pereo?" sagde den ene af kvinderne.

"Ingen ting," sagde Pereo utålmodigt. "Jeg sagde dig jo, at jeg turde stå inde for den lille primogenita [Note 3\)](#) med mit liv. Hun trækker blot denne franskmænd om ved næsen, som hun har gjort ved så mange andre, og Doña Amita og hendes Raymond er som voks i hendes hænder. Jeg har desuden talt med den lille Ruja i dag og lettet mit hjerte for hende, Pepita, og hun siger, at der er ingen ting på færde."

"Og mens du talte med hende, stakkels Pereo, talte den satan af en amerikansk doktor med hendes moder, din frue – vor frue, Pereo. Kunne du have lyst til at vide, hvad han sagde? Å, det havde slet ingen ting at betyde."

"Gid Koorotoras forbandelse ramme dig, Pepita!" sagde Pereo hidsigt. "Din tosse, ved du noget, så kom frem med det!"

"Nej min sandten, om jeg gør. Lad Faquita tale – hun hørte det." Hun rakte hånden ud og trak Marujas pige, som ikke

ligefrem gjorde modstand, hen til den gamle mand.

"Godt. Det er Faquita, Gomez' datter, et af landets børn. Tal, du små. Hvad sagde den coyote til din frøkens moder?"

"Gid Koorotoras forbandelse ramme dig, Pepita!" sagde Pereo hidsigt.

"Det var virkelig et rent tilfælde, der gav mig lejlighed til at høre det, kære Pereo."

"Jeg håbede for din frøkens skyld, at det ikke var et tilfælde. Nå, men det kan nu være det samme. Hvad sagde han, barn?"

"Jeg var ved at hænge en kjole op bag forhænget i bedekammeret, da Pepita førte amerikaneren ind. Jeg fik ikke tid til at løbe min vej."

"Hvorfor skulle du løbe din vej for sådan en hund?" sagde en af cigaretrykerne, der var rykket nærmere.

"Hold mund," sagde den gamle mand.

"Så snart Doña Maria kom ind til ham, begyndte de at tale om forretninger. Ja, Pereo, hun, din frue, talte om forretninger med det menneske, ganske som om det kunne have været dig, hun talte med. Hvad han ville råde hende til i dit, og hvad han ville råde hende til i dat, og om kvæget skulle tages bort fra lavlandet og jorden bruges til korn, og om han havde en køber til Los Osos."

"Los Osos! Det er jorderne ved grænsen, helt henne ved kløften – de var taget i brug, før missionen blev til."

"Ja, og så snakkede han om denne hersens – jeg ved ikke, hvad det er for noget – denne hersens jernbane."

"Jernbanen!" stønnede den gamle mand. "Jeg skal sige dig, hvad den er. Den er et snit med en gloende kniv igennem La Mision Perdida – så langt som evigheden og så dræbende som døden. På begge sider af den visner livet: hvor de skrækelige skinner lægges, bliver der goldt og dødt; den nedbryder alle grænser, springer over alle grænser, går igennem både *cañada* og *cañón*; på sletten er den som en rivende strøm, i skoven som en orkan; selve dens vej er ødelæggelse for hver den, der sætter

sin fod på den – mennesker og dyr. Det er amerikanernes afgud; de bygger templer for den og flokkes i dem og tilbeder den hver gang den standser, spyende ild og luer som en rigtig Moloch."

"St. Antonio bevare os!" sagde Faquita gysende. "Og de talte om aktier i den og om det udbytte, den ville give, og sagde, at den ville fordoble kornets værdi."

"Judas annamme dig og din jernbane, Pereo," sagde Pepita utålmodigt. "Det er ikke sådanne bagateller, Faquita er kommet for at tale om. Gå videre, barn, og fortæl os alt, hvad der videre passerede."

"Ja," vedblev Faquita, idet hun påtog sig en bly, undselig mine i anledning af at cigaretterne rykkede nærmere, "så snakkede de om andre ting og om sig selv. Den gråskæggede agerede ligefrem forelsket og talte om evig hengivenhed og om den tid, da han ville få ret til at beskytte ..."

"Ret, pige! sagde du *ret*? Nej, der har du hørt fejl; det kan han ikke have sagt."

"Du kan roligt sætte dit liv imod en kvart peso på, at den lille Faquita ikke har hørt fejl," sagde en af cigaretrykerne, som åbenbart var husets spøgefugl. "Du kan stole på, at Gomez' tøs ikke hører fejl, når det gælder et frieri."

Da de var færdige med at le, og gnisterne fra cigaretten, som Faquita behændigt slog ud af munden på den talende, var forsvundet i mørket, vedblev i en noget gnaven tone: "Jeg ved ikke, hvad du kalder det, at han kyssede hende på hånden og trykkede den til sit hjerte."

"Judas!" stønnede Pereo. "Men," vedblev han i feberagtig ophidselse "så pålagde hun, Doña Maria, din frue, dig straks at

kalde på mig, for at jeg skulle kaste den usling på døren! Du styrtede naturligvis ind for at hjælpe hende. Hvad! Det så og hørte du, og så gjorde du ingen ting?" Han brød af og søgte at se pigen ind i ansigtet. "Nej, nu forstår jeg det hele. Jeg er et gammelt fæ. Ja, det var Marujas moder, han havde for sig – hahaha" – han lo hånligt – "og hun smilede og smilede og knuste den uslings hjerte, som Maruja ville have gjort. Og da han var gået, sagde hun, at du skulle komme med vand for at vaske det smuds af, som Judas havde besudlet hendes hænder med."

"Santa Anna!" sagde Faquita, idet hun trak på skuldrene. "Hun bar sig ad som en ung tøs. Da han var gået, satte hun sig til at græde."

Den gamle mand trådte et skridt tilbage og støttede sig til bordet. Så sagde han med en stemme, der skælvede af heftighed: "Nå, så det er alt, hvad du har at fortælle – Vås! Bah! En doven tøs falder i søvn over sit arbejde og drømmer bag et forhæng. Ja, drømmer – hører du? – drømmer, siger jeg. Og for den sags skyld går hun fra sit arbejde og kommer herhen og fører faddersladder. Nu kan det være nok med det," vedblev han, idet han arbejdede sig op i stigende hidsighed. "Se til, at I kommer af sted, du og Pepita og Andreas og Victor – alle sammen – tilbage til jeres arbejde. Af sted med jer! Er jeg herre her eller ej? Af sted med jer, siger jeg!"

Den stigende vrede i hans stemme var ikke til at tage fejl af. De rejste sig alle forskrækkede og forsvandt i tavshed hver for sig i labyrinten. Pereo ventede, til den sidste af dem var borte, så trykkede han med et suk sin stive sombrero ned over øjnene og banede sig vej igennem buskadset i retning af stalden.

Senere, ved midnatstid, da månen skinnede i sin fulde glans, og alle lys i det store hus var slukket, da den lange veranda lå indhyllt i dybe skygger, og selv passatvinden havde lagt sig, kom Pereo stille ridende ud af staldgården iført en vaqueros [Note](#) ⁴⁾ dragt. Han red forsigtigt på grusvejens græstørvsbelagte kant og nåede lydløst porten, der førte ud til markvejen. Efter med møjle at have fået sin fyrige mustang til at gå i skridt, til huset var forsvundet bag træerne, slog han over i galop og drejede om ad en ridesti, der syntes at føre til *cañadaen*. Efter et kvarters forløb havde han nået en lav eng, der amfiteatralsk var omgivet af en halvkreds af græsklædte højder uden træer.

Her gav han sin hest af sporerne og begyndte på en højst mærkelig idræt. Han red engen to gange rundt i vild galop med flagrende kappe og slappe tøjler; tredje gang red han endnu hurtigere, jorden syntes at glide bort under ham, hestens ben var ikke til at se, så rasende var dens fart; han lå helt frem over dens hals, og således fo'r hest og rytter kredsen rundt som en pil. Så steg der noget ligesom en let ring af røg op fra sadlen foran ham, det opløstes langsomt i luften og faldt sagte til jorden, mens han red videre. Anden og tredje gang hævede den skyggeagtige ring sig, opløstes og sank på en mystisk, sindig måde, der stod i en besynderlig modsætning til rytterens rasende fart og som dog syntes at høre med til det udtryk, hans raseri gav sig. Derpå gjorde Pereo omkring og travede langsomt midt ind i kredsen.

Her tog han sin kappe af, rullede den sammen til en cylinder og stillede den op på jorden, og så begyndte han igen på sit rasende ridt kredsen rundt. Men denne gang gjorde han pludselig omkring, før han var kommet halvt rundt og styrede

lige løs på den intet anende kappe. Et hundrede fod fra den drejede han lidt til side, de lange ringe bølgede atter i luften og dalede sagtelig ned, mens han stormede videre. Men da han var kommet ud i udkanten af kredsen, gjorde han omkring og red samme vej tilbage. Halvtreds fod bag hans hest hoppede og dinglede den ulykkelige kappe i enden af et skyggeagtigt reb.

"Den gamle er temmelig rolig i dag," sagde Andreas, da han næste dag striglede den med tør sved dækkede mustang. "Men der skal ikke meget til at se, at han har ladet sit raseri gå ud over dig, stakkels Pinto."

*Lassoens lange ringe bølgede atter i luften og dalede sagtelig ned,
mens han stormede videre.*

4

Ranchoen San Antonio kunne have afgivet et meget passende tilflugtssted for sin skytshelgen, for den frembød et sikkert værn imod kødelige fristelser og rig lejlighed til at beskue himlen, som ikke skjultes af noget træ eller bjerg. I modsætning til La Mision Perdida, som den i sin tid havde tilhørt, lå den på en slette med frugtbar lerjord, som den ene halvdel af året lignede et bølgende grønt hav, der strakte sig helt ud til horisonten, den anden halvdel en tør havstok, som havet havde trukket sig tilbage fra til den fjerne linje, hvor himmel og jord mødtes, og hvor det endnu syntes at skimtes. I en række plumpe, uregelmæssige, udelukkende til praktisk brug bestemte skure og bygninger opbevaredes maskinerne, og i dem boede de halvtreds-tres mænd, der forrettede markarbejdet, men der fandtes hverken noget beboelseshus eller nogen ladegård, som dannede et midtpunkt for landlig hygge eller civilisation i dette vidtstrakte øde, hvor der kun var luft og jord. De simpleste ting, der ellers plejer at høre med til landlivet, var ukendte her; mælk og smør blev hentet i nærmeste by, og derfra kom også den ugentlige forsyning af kød og grøntsager. I høsttiden boede arbejderne i den tilstødende nybygd og fik også deres kost der; de opholdt sig kun på ejendommen, mens de gjorde deres arbejde. Der voksede ikke en dyrket blomst ved de umalede bræddeskure, skønt markerne i det tidlige forår var fulde af valmuer og tusindfryd – der groede ikke den ringeste haveplante eller haveurt i den frugtbare jord. Hvedemarkerne strakte sig helt op

til skurene og laderne og skjulte de nederste vinduer. Men i skurene fandtes de nyeste agerbrugsmaskiner, og en telegrafledning forbandt den nærmeste by med kontoret i en af bygningerne, hvor dr. West sad midt i denne ørken og gjorde sit regnskab op med naturen til hvid og skilling.

Om denne gennemførte økonomi i alt, hvad der angik husvæsenet, hidrørte fra en demonstrativ foragt for landlivet og de tidligere ejeres luksuriøse vaner, eller om den simpelt hen beroede på et forretningsprincip, var ikke let at afgøre. De, som kendte dr. West bedst, påstod, at den skyldtes begge de anførte grunde i forening. Så meget er vist, at den måde, han gik til værks på, fulgtes af et enestående held. Nogle efterkommere af gamle indfødte familier kom for at bese hans mærkværdige maskiner, der gjorde så mange menneskers og hestes arbejde. Det hed sig, at han skulle have tilbudt at styre Joaquin Padillas gods, der lå et godt stykke vej derfra, fra sit lille kontor på San Antonio. Nogle rystede på hovedet og erklærede, at han blot sugede kraften af jorden for om nogle få år at skille sig ved den igen, at han i sit rasende hastværk skummede det fedt, som menneskealdres stiltfærdige kultur havde afsat på en jord, som tidligere kun var blevet kildret med den fra fædrene nedarvede egetræs plov.

Hans personlige tilbøjeligheder og vaner var lige så tarvelige og praktiske som hans forretningsgrundsætninger. I det lille hus, han beboede, fandtes kun hans kontor, hans dagligstue eller bogværelse, hans sovekammer og et badeværelse. Denne sidste luksus, der egentlig ikke stemte med det øvrige, skyldtes en vis katteagtig renlighed, der var ejendommelig for ham. Hans stålgrå hår – en sjældenhed i dette dengang unge

amerikanske land – var altid omhyggeligt børstet og hans linned pletfrit. Karakteristisk var også den lidt fagmæssige og noget gammeldags agtværdighed, der var over hans sorte klæder. Hans eneste indrømmelse til naboernes sæder og skikke var, at han holdt en to-tre af de for landet ejendommelige ildfulde mustangs, som han red lige så dristigt, om end ikke slet så sikkert og roligt som nogen indfødt. Om det hørte med til hans system at kue denne ubændige rest af en vild og tøjlesløs natur, eller om det blot var en levning af hans ungdoms kraft, som det var ham en tilfredsstillelse at gøre brug af, vidste ingen, men hans barske statelige skikkelse sås jævnligt på veje og marker tumlende sådan en vild og malerisk hest – en modsætning, der tog sig sært nok ud.

Det var andendagen efter hans besøg i La Mision Perdida, han sad ved sin pult og skrev. Solen var gået ned, men der lå endnu over den vestlige himmel et svagt gyldenskær, som vældede ind ad den åbne dør. Pludselig hævede han hovedet med en utålmodig mine og råbte: "Harrison!"

Dr. Wests forvalter viste sig i døren.

"Hvem er det, De taler med?"

"En landstryger, herre."

"Fæst ham eller lad ham gå. Stå ikke der og hold faddersladder."

"Ja, det er nemmere sagt end gjort, herre. Han vil ikke fæstes for en uge eller en dag. Han siger, at han blot vil gøre et eller andet arbejde for aftensmad og nattely; mere vil han ikke påtage sig."

"Så lad ham gå Fanden i vold ... Vent lidt ... Hvordan ser han ud?"

"Som den slags folk plejer at se ud; den eneste forskel skulle da være, at han måske er en smule dvaskere."

"Hm. Lad ham komme her ind."

Forvalteren gik og kom tilbage med den landstryger, vi allerede har forestillet for læseren. Han var en smule mere snavset end den morgen, da han spurgte Maruja om vej, men han havde den samme tvære, ligegyldige mine, som nu og da veg pladsen for et udtryk af stjålen opmærksomhed. Hans dvaskhed eller dorskhed, hvis man kan bruge de ord om en rent legemlig træthed, syntes at være taget til, og han lænede sig op ad døren, mens doktoren målte ham med et hånligt blik. Da han stadig ingenting sagde, tog han sig den frihed at sætte sig ned på dørtrinnet, og der blev han siddende.

"De lader til at være født træt," sagde doktoren barsk.

"Ja vel."

"Hvad har De at sige?"

"Jeg har sagt til ham der," svarede landstrygeren, idet han nikkede i retning af forvalteren, "at jeg ville gøre et stykke arbejde for aftensmad og nattelogi. Andet bryder jeg mig ikke om."

"Og hvis De nu ikke får, hvad De vil have, hvad gør De så?" spurgte doktoren tørt.

"Så går jeg videre."

"Hvor kommer De fra?"

"Fra Staterne."

"Hvor agter De Dem hen?"

"Videre fort."

"Overlad ham til mig," sagde dr. West til sin forvalter. Denne smilede og gik.

Doktoren bøjede sig igen over sine regnskaber.

Landstrygeren rakte, stadig siddende på dørtrinnet, hånden ud og trak et langt hvedestrå op, der groede tæt ved døren, og tyggede langsomt på det. Han så ikke op på doktoren, men sad som en forbryder, der er vant til at møde i retten og venter på sin dom, uden frygt, uden håb, men med en vis filosofisk resignation.

"Gå der ind," sagde doktoren, idet han hævede hovedet, mens han vendte et blad i sin hovedbog. "På hylden vil De finde noget tøj til brug for folkene. Tag af det, hvad De behøver."

Vagabonden så ikke op på doktoren, men sad som en forbryder, der er vant til at møde i retten og venter på sin dom, uden frygt, uden håb, men med en vis filosofisk resignation.

Landstrygeren rejste sig, men inden han gik derind, standsede han og sagde: "De har vel forstået, at jeg kun vil gøre et enkelt stykke arbejde."

"Ja vel," sagde doktoren.

Et øjeblik efter kom landstrygeren tilbage med et par vide benklæder og en uldskjorte over armen og et par støvler og strømper i hånden. Doktoren havde lagt pennen fra sig. "Gå nu ind i det værelse og klæd Dem om. Vent lidt. Vask først støvet af Deres fødder i badeværelset."

Landstrygeren adlød og gik ind i badeværelset. Doktoren gik hen til døren og så tankefuldt ud på himlen, der falmede mere og mere. Da han atter vendte sig om, så han, at døren til badeværelset stod åben, og at landstrygeren, som havde skiftet klæder, var ved at tørre sine fødder. Doktoren gik derhen og stod et øjeblik og så på ham.

"Hvad er der i vejen med Deres fod?" spurgte han efter en pause.

"Født med det."

Imellem den store tå og tåen ved siden af var der en tynd hudflig ligesom en svømmehud.

"Er den anden lige sådan?" spurgte doktoren.

"Ja," sagde den unge mand, idet han stak den anden fod frem.

"Hvad var det, De sagde, De hed?"

"Jeg har ikke sagt, hvad jeg hedder, men jeg hedder for resten Henry Guest lige som min fader."

"Hvor er De født?"

"Dentville, Pike County, Missouri."

"Hvad hed Deres moder?"

"Spalding, tror jeg."

"Hvor er Deres forældre nu?"

"Moder blev skilt fra fader og giftede sig igen et steds nede i Syden. Fader rejste bort for tyve år siden. Han lever et eller andet steds i Californien, hvis han ikke er død."

"Han er ikke død."

"Hvor ved De det fra?"

"Fordi jeg er Henry Guest fra Dentville, og ..." Han brød af, og idet han skyggede for øjnene med hånden, mens han så nøje på landstrygeren, tilføjede han koldt: "Jeg tror nok, jeg er din fader."

Der blev en lille pause. Den unge mand satte støvlen, han havde taget op, fra sig. "Så skal jeg vel blive her?"

"Nej, du kan tro nej. Her hedder jeg West og har ingen søn. Du går til San José og bliver der, til jeg har tænkt over tingene. Du har naturligvis ingen penge?" sagde han med et næppe undertrykt spotsk smil.

"Lidt har jeg," svarede den unge mand.

"Hvor meget?"

Landstrygeren stak hånden ind på brystet og tog et sammenlagt stykke papir frem, hvori der var en guldmønt.

"Fem dollars. Jeg har haft dem en måned. Det koster ikke stort at leve sådan, som jeg lever," tilføjede han tørt.

"Der har du halvtreds til. Tag ind på et hotel i San José, og lad mig vide, hvor du opholder dig. Nu har du jo nok at leve af og behøver ikke at bestille noget. Du ser ikke ud til at være noget fæ, så jeg behøver vel ikke at sige dig, at hvis du venter noget af mig, må du overlade hele historien til mig. Jeg har givet mig til

kende for dig af egen fri vilje – om jeg vil, kan jeg godt i morgen erklære dig for en bedrager. Har du fortalt nogen her på egnen din historie?"

"Nej."

"Så skal du heller ikke gøre det. Inden du går, må du besvare mig endnu et par spørgsmål."

Han trak en stol hen til sit bord og dyppede en pen, som om han ville skrive svarene ned. Da den unge mand så, at doktoren havde lagt beslag på den eneste stol, der var i værelset, skubbede han bøgerne til side og satte sig på bordet ved siden af.

Doktorens spørgsmål var en gentagelse af dem, han allerede havde stillet, men mere detaljeret og af praktisk natur. Svarene blev afgivet så åbenhjertigt og uforbeholdent, som om den unge mand havde en fornemmelse af, at det ikke var umagen værd at lyve eller komme med udflugter. Det var vanskeligt at sige, hvem der havde mindst fornøjelse af forhøret, den, der spurgte, eller den, der blev spurgt; man kunne godt have troet, at det angik en helt tredje person. De talte imidlertid begge to nedsættende om deres fælles familie, det var næsten et sympatetisk berøringspunkt imellem dem.

"Du kan du lige så godt gå," sagde doktoren omsider, idet han rejste sig. "Du kan tage ind i værtshuset en halv mil herfra; der kan du spise til aften og sove, om du vil."

Den unge mand lod sig dumpe ned af bordet og drev hen mod døren. Doktoren stak hænderne i lommerne og gik bag efter ham. Den unge mand stak, som om han efterlignede ham uden at tænke på det, også hænderne i lommerne og så på ham.

"Så hører jeg fra dig, når du kommer til San José," sagde dr. West, idet han så forbi ham ud på marken; der kom ligesom lidt tvungent over hans ligegyldige væsen.

"Ja, hvis De ønsker det," svarede den unge mand, idet han standsede på tærsklen. De fik begge to en svag fornemmelse af, at deres stilling pålagde dem en vis rent konventionel forpligtelse over for hinanden, havde en af dem gjort begyndelsen, havde de taget hinanden i hånden, men en gnaven bevidsthed om, at han havde gjort sin skyldighed holdt faderen, og en lige så gnaven bevidsthed om, at han var blevet forurettet i tyve år, holdt sønnen tilbage. De havde begge to en ubehagelig følelse af, at de bar sig kejtet ad, så det var dem en lettelse, da de skiltes.

Dr. West lukkede døren, tændte sin lampe, gik hen til pulten, foldede papiret med svarene på sammen og stak det i lommen. Så kaldte han på sin forvalter. Manden kom og så sig om i stuen, som om han ventede at finde doktorens gæst der endnu.

"Sig til en af folkene, at han skal trække Buckeye frem."

"Vil De ud at ride i aften, herre?" sagde forvalteren nølende.

"Ja, jeg rider måske hen til Saltonstalls, og i så fald skal De ikke vente mig hjem før i morgen formiddag."

"Buckeye er svært balstyrig i aften, herre. For en time siden kørte den ligefrem sadlen rundt, og der er ingen, der tør give sig i kast med den."

"Jeg tør vædde på, at den ikke skal køre sadlen rundt, når jeg sidder på ryggen af den," sagde doktoren barsk. "Lad den føre frem."

Manden vendte sig om for at gå. "Fandt De ikke, at den landstryger var svært dvask?"

"Jeg fandt, at der var en hel del mere ved ham end ved visse folk, som bilder sig ind, at de er dygtige," sagde doktor West, idet han uvilkkårligt gav sig til irriteret at forsvare den fraværende. "Lad det nu gå lidt rask med den hest."

Forvalteren gik. Doktoren trak et par lædergamacher på, spændte et par store sølvsporer på og satte en bred hat med stor skygge på hovedet, men ellers gjorde han ingen forandring i sin påklædning. Derpå gik han hen til vinduet og så i retning af vejen. Nu, da solen var gået ned, var han en smule ked af, at han ikke havde beholdt sin søn noget længere hos sig. Visse ejendommeligheder i hans væsen, noget vist i udtrykket i hans ansigt, i hans tale og fagter dukkede op i hans erindring og vakte hans nysgerrighed. "Nå, lige meget," sagde han til sig selv, "han kommer snart igen – så snart jeg vil, om ikke før. Han tror naturligvis, at han har fået fat i noget rigtig brillant her, og det giver han ikke slip på. Og så er der den samme fordømte lumpne stolthed over ham, som over hans moder, skønt han ikke just lader til at sætte synderlig pris på hende. Det var mærkeligt, at jeg ikke straks kendte ham på den. Og så det med de fem dollars, han har gået og gemt på, det er også Jane op ad dage. Han har naturligvis ikke det mindste af mig i sig," vedblev han bittert, "ikke det mindste. Nå ja, hvad gør så det?" Han vendte sig om imod døren med et vist gnavent, trodsigt udtryk i sit ansigt, der i den grad lignede det, der havde været i sønnens, at det rimeligvis ville have slået forvalteren, som trådte ind i det samme, hvis han ikke til alt held havde været så optaget af at holde øje med den ubændige Buckeye, som staldkarlen havde trukket frem for døren, at han ikke havde sans for noget som helst andet. Da doktoren fik øje på mustangen, fik udtrykket i

hans ansigt en mere praktisk og bestemt karakter. Mens to mænd holdt det genstridige dyr ved hovedet, lykkedes det ham at svinge sig op i sadlen. Nogle rasende spring syntes kun at have den virkning, at han sad fastere i den, og for hvert spring trak hans sporer en tynd rød strime i hestens sider. Hvis der i hans sjæl dæmrede et ønske om at følge sønnens spor, blev det hurtigt forstyrret af Buckeye, som sprængte af sted i modsat retning, og før dr. West fuldstændig havde fået magten over den, var den nået en halv mile i retning af La Mision Perdida.

Dr. West var egentlig ikke ked af det. For tyve år siden havde han frivilligt ophævet et ægteskab, i hvilket begge parter gensidigt havde været hinanden utro og på anden måde behandlet hinanden ilde; han havde tilstået sin kone den skilsmisse, han selv, om han havde villet, kunne have sat igennem ad lovens vej. Han havde overladt hende frugten af deres ægteskab, en lille søn. Hvad han nu bestemte sig til at gøre, beroede helt og holdent på hans fri vilje, det eneste, hvorved den unge fremmede havde indgydt ham en vis respekt, var, at han erkendte dette faktum med den samme kolde ligegyldighed, som han selv følte. For øjeblikket lagde det halvvilde dyr beslag på hele hans opmærksomhed. Men han kunne ikke værge sig imod en følelse af, at hans fremrykkede alder tyngede stærkere på ham i aften end ellers; hvor ufortrøden en rytter han end var, kunne hans kræfter ikke længere måle sig med den utrættelige, unge, ondsksfulde mustangs. Han tænkte et øjeblik ærgerlig på sin søns dvaske, halvt udviklede muskler, endnu flygtigere dukkede den tanke op i ham, at de muskler jo egentlig burde træde i stedet for hans, at han burde kunne støtte sig til dem, at han på den

måde, og kun på den måde, kunne fuldbyrde det gamle mirakel at forny sin ungdom, at lade sin kraft leve videre i sit eget kød og blod, og denne tanke var ham, der i sin dybe tro på personligheden havde skudt alt, hvad der hedder arvelighed, fra sig, i høj grad pinlig. Hans hest, som måske mærkede, at taget i tøjlerne slappedes, benyttede sig af lejligheden. Den krummede ryggen som en kat, gjorde et uventet spring op i luften og faldt ned med alle fire ben stive og ubøjelige. Sattelgjorden ville rimeligvis være sprunget, hvis den rådsnare gamle mand ikke i samme nu havde slået sporehjulene sammen under hestens bug. Det var mustangens sidste oprørsforsøg. Nu gav den sig og travede spag og ydmyg af sted, og samtidig forsvandt også dens rytters tvivl og bekymringer.

5

Imidlertid slentrede den unge mand, dr. Wests tanker drejede sig om, langsomt hen ad landevejen ad værtshuset til. Han holdt sig rankere og sjokkede mindre, men det var ikke let at afgøre, om det kom af, at han var krøbet ud af det gamle skind, der passede til hans tidligere lusken, og at han havde fået ordentlige sko på benene, eller af, at en tidligere sammenskrumpen moralsk følelse i ham pludselig havde rettet sig ud. Udtrykket i hans ansigt vidnede ganske vist ikke om tilfredshed i øjeblikket eller håb for fremtiden; var der i så henseende foregået nogen forandring, bestod den snarest i, at det misfornøjede træk om hans øjne og mund var blevet endnu mere fremtrædende. Samtalen med faderen havde tilsyneladende kun haft den virkning på ham, at en vis tværhed, der i årenes løb var blevet sløv og mekanisk, nu var blevet pirret op til at være spillevende. Han var ikke længere et pryglet dyr, som ved et heldigt tilfælde var kommet til en farlig bevidsthed om sine kræfter. Han var langt mere at frygte nu, da han var klædt som en skikkelig arbejder, end da han gik i pjalter; hans før nedslagne øjne lyste nu af en giftig intelligens, der så ud, som om civilisationen kun havde forandret hans kår for at give ham våben i hænde imod den selv.

Værtshuset, en langagtig lav bygning med rødt teglstenstag, der strakte sig ud over en hvidtet veranda, på hvilken drukne kvægdrivere jævnlige rørte deres mustangs, gjorde ikke noget synderligt agtværdigt indtryk på den unge Guest, da han nærmede sig det i tusmørket. Et par halvt skamredne heste

stod udenfor, bundet til nogle svære tværbjælker, der hvilede på pæle, som var nedrammede i vejkanterne ved siden af et plumpt stentrug. Gennem en faldefærdig port fik man et glimt af en græsbeegroet øde gård, hvor der var opstillet en del tomme pakkasser og tønder, hvis indhold solgtes i høkerboden, der fandtes under samme tag i den anden ende af bygningen. Gennem værtshusets åbne dør så man ind i et lavt værelse, ved hvis ene sidevæg der stod en plump efterligning af en amerikansk skænk samt nogle små borde, ved hvilke en sekssyv mennesker sad og røg, drak og spillede kort. En falmet plakat med en fremstilling af den sidste tyrefægtning i Monterey og en amerikansk "Bekendtgørelse fra Øvrigheden" var opslået på væggen. En tyk, gul atmosfære af cigaretrøg, der fik folkene i værelset til at tage sig ud som brune skygger, opfyldte rummet.

Den unge mand betænkte sig på at træde ind i dette forpestede værelse, og tog plads på en bæk på verandaen. Et øjeblik efter kom den gule vært hen til døren med et spørgende blik, som gæsten besvarede med at bestille aftensmad og natteleje. Da værten atter var forsvundet i cigaretrøgen, kom den ene af gæsterne efter den anden hen i døren med cigaretten i munden og kortene i hånden og stirrede på ham.

Deres nysgerrighed kunne måske til en vis grad undskyldes. Som allerede antydet tog Guest sig noget påfaldende ud i sine vide benklæder og sin uldskjorte – det er ikke så lige at forklare, men vist er det, at mens der før ikke var nogen modsigelse imellem hans ansigt og skikkelse på den ene side og de pjalter, han bar, på den anden, fik man nu ved første øjekast et indtryk af, at han tilhørte en højere samfundsklasse, end hans

arbejderdragt antydede. Dette i forening med den tværhed, der var over ham, bestyrkede den mistanke, som straks var opstået hos folkene i værtshuset, at han var en flygtning, der unddrog sig den straffende retfærdighed – en falskner, en falleret bankier, ja måske en morder. For ikke at gøre nogen uret, må vi udtrykkeligt bemærke, at ingen af de tilstedeværende følte sig rystet ved denne mistanke, og at kun hans tavshed og tilbageholdenhed afholdt dem fra at give deres sympati kraftigere udtryk. Et tilfældigt uheld syntes at stadfæste den mening, man straks havde dannet sig om ham. Da værten forlangte, at han skulle betale sin aftensmad forud, blev han utålmodig og tabte en tre-fire guldstykker på gulvet i verandaen. De blikke, de andre vekslede, mens han bukkede sig for at samle dem op, viste ham, at hans uforsigtighed kunne være farlig.

Det lod imidlertid ikke til at rokke hans tvære selvsikkerhed. Han kaldte på høkeren, der var kommet frem i døren til sin bod, just som denne guldregn faldt, og bad ham på engelsk om at komme hen til sig.

"Hvilke slags knive fører De?"

"Knive, señor?"

"Ja, bowieknive eller dolke. Sådanne knive, mener jeg," sagde han, idet han gjorde en bevægelse, som om han førte et stød imod bordet.

Høkeren gik ind i sin bod og kom straks igen med en tre-fire dolke i røde læderskeder. Guest valgte den tungeste og prøvede spidsen på bordet.

"Hvor meget?"

"Tre pesos."

Den unge mand kastede et af sine guldstykker hen til ham og stak kniven ned i sin støvle. Da høkeren havde givet ham tilbage på guldstykket, lagde han armene over kors og lænede sig rolig og ligegyldig tilbage imod væggen.

Dette lille optrin syntes imidlertid kun at sætte en stopper for fjendtlige, men ikke for venskabelige tilnærmelser. Et øjeblik efter viste en af mændene sig i døren.

*Den unge mand kastede et af sine guldstykker hen til ham og stak
kniven ned i sin støvle.*

"Det er fint vejr at gå i, kammerat."

Guest svarede ikke.

"Det er en dejlig aften," gentog den anden på dårligt engelsk, idet han gned sig i hænderne, som om han vaskede sig i luft.

Stadig intet svar.

"De kommer formodentlig fra St. José?"

"Jeg er på vej dertil."

Den anden mumlede noget på spansk, men værten, som i det samme kom for at sætte Guests aftensmad på bordet i verandaen, følte sig nu forpligtet til lægge sig imellem for at beskytte en gæst, der åbenbart var lige så stridbar som velhavende. Han skubbede den anden til side med nogle grove ord, og da han havde spist, tilbød han at vise ham hans værelse. Det var et mørkt, hvælvet kammer i stueetagen og fik lys fra et tilgitret vindue ud til staldgården. Ved første øjekast så det ud som en fængselscelle; når man så nærmere på den sorte seng og helgenbillederne på væggen, fik man nærmest indtrykket af, at det var et gravkapel.

"Det er det bedste, vi har," sagde værten. "Padre Vincenzo vil aldrig have noget andet, når han kommer her."

"Så antager jeg, Vorherre våger over ham," sagde Guest. "Den dør beskytter ham ikke." Han pegede på den ormstukne dør, der hverken havde lås eller slå.

"Å, hvad betyder det? Vi er jo alle sammen gode venner."

"Ja vel," sagde Guest med sin tværeste mine, idet han igen gik ud på verandaen. Han var kommet til det resultat, at han ikke ville ligge i den velærværdige padres celle, ikke fordi han var bange for sine alt andet end tillid indgydende husfæller, skønt han var fuldkommen på det rene med, hvad man kunne vente

sig af dem, men på grund af det nomadeinstinkt, der endnu lå ham så stærkt i blodet. Han havde en fornemmelse af, at han ikke kunne finde sig i at være indespærret i et snævert værelse eller at have andre mennesker i nærheden af sig. Han ville blive på verandaen, til månen var kommet helt op, og så ville han vandre videre.

Han halvt lå, halvt sad på bænken, idet han langsomt lukkede og åbnede øjnene som et træ, men årvågent dyr, da lyden af vognhjul, stemmer og hovslag på vejen tiltrak sig hans opmærksomhed og fik ham til at sætte sig helt over ende. Månen hævede sig langsomt over de vidtstrakte kornmarker, der lå for ham på den anden side af vejen, og blændede ham med sit rolige skin. Han kunne lige netop skelne en flok mørke skikkelser til hest og et stort køretøj, der hurtigt nærmede sig og med stor larm standsede udenfor værtshuset. Det var et selskab herrer og damer, der var på hjemvejen til La Mision Perdida, dels til hest, dels i en charabanc med fire heste for. Der var Buchanan, Raymond og Garnier; Amita og Dorotea sad inde i charabanc'en, og Maruja sad på bukken, kaptajn Carroll var også blandt rytterne, i høj grad til forbavselse for ham selv og også for nogle af de andre. Kun Maruja og hendes moder vidste, at han var blevet kaldt tilbage for at gendrive den sladder, hans pludselige forsvinden allerede havde givet anledning til, og kun Maruja vidste, hvorledes ordene var blevet sat på skruer for på én gang at gøre opfordringen til at komme tilbage uimodståelig og samtidig berøve ham alt håb.

Marujas hurtige blik, som så alt, selv nu, da hun var under en dobbelt ild fra kaptajn Carroll og Garnier, opfangede øjeblikkeligt det, manden fra bænken i verandaen sendte

hende. Det var ganske vist det samme ansigt, hun havde set, da hun talte med landstrygeren, men der var alligevel foregået en forandring ikke blot med hans påklædning, men med hele hans fysiognomi. Efter at have sendt hende et blik tog Guest øjnene til sig og så på de andre i charabanc'en uden at fortrække en muskel.

Marujas luner og indfald var mangfoldige og originale, og ingen blev særlig forbavset, da hun efter at have udstødt et lille skrig og erklæret, at hun fik krampe i benene, hvis hun skulle sidde sådan længere, sprang ned fra bukken. Garnier og Carroll skyndte sig at komme af hestene.

"Jeg har lyst til at kigge indenfor i værtshuset, mens hestene bliver vandet," sagde hun leende, "blot for at se, hvad der lokker Pereo her hen så tit." Før nogen kunne sætte en stopper for dette ny lune, var hun oppe på verandaen.

For at komme hen til den åbne dør måtte hun gå så tæt forbi Guest, at hendes bløde hvide garneringer strejfede hans knæ, og at duften fra blomsterne i hendes bælte strøg tæt forbi hans ansigt. Men han hverken rørte sig eller slog øjnene op. Da hun var kommet forbi ham, rejste han sig roligt og gik ud på vejen.

Efter at have set nærmere på ham var Maruja vis på, at det var ham. Hun blev stående et øjeblik med sin lille hånd på dørstolpen. "Hvad det dog er for et afskyeligt sted, og hvad det dog er for skrækkelige mennesker," sagde hun højt på engelsk, idet hun sendte et hurtigt blik efter Guest. "Man burde virkelig advare Pereo mod at søge sådant selskab. Kom, lad os gå."

Hun magede det så, at hun kom forbi Guest igen, da hun gik tilbage til vognen, men i de få øjeblikke, de endnu blev holdende, gik han ud ad vejen foran dem, og da de var færdige

til at køre igen, slentrede han langsomt af sted nogle hundrede meter forud. De kørte forbi ham i hurtigt trav, men et øjeblik efter blev charabanc'en pludselig standset.

"Min vifte!" råbte Maruja. "Hellige Guds moder – min vifte!"

En lille sort genstand, som tydeligt sås i måneskinnet, lå på vejen lige foran Guest. Garnier var allerede ved at stå af hesten, Carroll holdt sin an.

"Bliv, hvor I er, alle sammen," sagde Maruja; "manden der bringer mig den nok."

Det lod også til det. Han standsede og tog den og nærmede sig vognen. Maruja rejste sig i sædet, slog sløret tilbage og rakte sin smukke hånd frem, mens der spillede et uimodståeligt smil i hendes øjne og om hendes mund. Den fremmede kom nærmere, så skarpt på kaptajn Carroll, kastede viften til ham med et let nik og gik over på den anden side af vejen.

"Vent et øjeblik," sagde Maruja næsten barsk til kusken. "Vent et øjeblik," vedblev hun, idet hun hurtigt tog sin pung op af lommen.

"Bliv, hvor I er, alle sammen," sagde Maruja; "manden dér bringer mig den nok."

"Denne høflige landevejsridder skal dog have en belønning. Værs'god, min herre," men inden hun kunne få sagt mere, var Carroll henne ved siden af hende og sagde hurtigt: "Besind Dem, frøken Saltonstall; De ved jo sket ikke, hvem den mand er. Han ser jo slet ikke ud, som det kunne falde ham ind at fornærme Dem, og heller ikke, som han ville finde sig i at De fornærmede ham."

"Giv mig viften, kaptajn Carroll," sagde hun med et blidt kærtegnende smil. "Tak." Hun tog den, brækkede den midt over med sine behandskede hænder og kastede den på landevejen. "De har ret – den lugter af kroen – og vejen. Endnu en gang tak. De er så betænksom, kaptajn Carroll," hviskede hun, idet hun blidt så på ham; derpå tog hun pludselig øjnene til sig med et lille suk og sagde: "Men jeg opholder Dem alle. Kør!"

Vognen rullede videre, og Guest gik igen midt ud på vejen. San José lå i den modsatte retning af den, vognen og rytterne havde taget, men han havde, da han gik fra værtshuset, besluttet at føre dem, der holdt øje med ham, på vildspor ved at gå en omvej rundt om værtshuset over markerne, hvor det høje korn ville skjule ham. Det gjorde han; han kom uset forbi dem inden for hørevidde og var snart på rette vej igen. Han undgik landevejen og drejede ind på en sti over engene til højre, hvor de lave tårne og brune mure af en forfalden missionskirke hævede sig over sletten. På den måde undgik han at blive umiddelbart forfulgt på landevejen og havde tillige, da terrænet hævede sig lidt, en videre udsigt over sletten. Da han kom hen i nærheden af kirken, så han til sin overraskelse, at skønt den til dels var revet ned og taget over midterskibet var faldet sammen, brugtes en del af den endnu som kapel, og at der brændte et lys

i en lille snæver hvælving, der halvt så ud som et vindue, halvt som en alterniche. Han var næsten nået helt derhen, da en mand, som havde ligget på knæ med ryggen imod ham, rejste sig og andægtigt slog kors for sig. Inden han fik vendt sig om, var Guest smuttet om et hjørne af muren, og den enlige andægtiges høje ranke skikkelse gik forbi ham uden at se ham.

Men var Guest således heldigt sluppet for at blive set af den mand, han så pludselig var kommet bag på, havde han på den anden side ikke den fjerneste anelse om, at der var en anden skikkelse, der i de sidste ti minutter havde sneget sig bag efter ham gennem det høje korn og havde set sit snit til at smutte om i skyggen af muren bag ved ham, og det var denne skikkelse, og ikke hans egen, der tiltrak sig den høje fremmedes opmærksomhed. Forfølgeren nærmede sig hurtigt den intetanende Guest, et øjeblik efter ville han have været over ham, hvis han ikke pludselig var blevet grebet bagfra af den høje mand. De brødes en liden stund, så rev han sig løs, idet han råbte: "Pereo!"

"Ja – Pereo!" sagde den gamle mand stønnende af anstrengelse, "og du er Miguel. Nå, så du ville myrde et menneske for nogle få pesos skyld!" vedblev han, idet han pegede på kniven, som banditten hurtigt havde skjult under sin trøje. "Og du kalder dig en californier!"

Forfølgeren nærmede sig hurtigt den intet anende Guest.

"Det er blot en amerikaner, – en, der er rømt med noget guld, som han ikke er kommet til på ærlig måde," sagde Miguel gnavent, men umiskendeligt bange for den gamle mand. "Jeg ville for resten blot skræmme ham, den storsnude karl. Men siden du er bange for, at der skal blive krummet et hår på de landløbere ..."

"Bange!" sagde Pereo, idet han klemte ham om struben og trængte ham op imod muren. "Bange, siger du? Jeg, Pereo, bange? Tror du, at jeg, der, om jeg ville, kunne jage bedre vildt, gider besmitte mine hænder med blod af folk som dig?"

"Tilgiv mig, padrono," stønnede Miguel, som den gamle mands hidsighed gjorde alvorligt forskrækket; "tilgiv mig, jeg troede, at siden I kender ham ..."

"Jeg kende ham?" sagde Pereo hånligt, idet han stødte Miguel fra sig, hvilket denne øjeblikkelig benyttede til at trække sig uden for den gamle mands rækkevidde. "Jeg kende ham? ... Det skal du få at se. Kom hid, knøs," råbte han, idet han vinkede ad Guest, "kom hid, nu er der ikke noget at være bange for."

Guest, som var blevet opmærksom på skænderiet bag ved ham, men som ikke anede det ringeste om, hvad der havde givet anledning til det, nærmede sig utålmodigt. I det samme smurte Miguel haser, hvilket ikke bidrog til at formindske den mistanke, der var begyndt at vågne hos Guest. Han standsede nogle fod fra den gamle mand og spurgte barsk, hvad han ville ham.

Pereo hævede hovedet med den værdighed, hans alder og vanen til at befale gav ham. Månelysset faldt fuldt og klart på

den unge mands ansigt, som han stod der lige over for ham. Pereo gjorde pludselig store øjne, trækkene om hans mund stivnede, og han tumlede tilbage imod muren.

"Hvem er De?" stønnede han på dårligt engelsk.

Guest troede, at det var en drukken mand, han havde for sig, og svarede hidsigt: "En, som har fået nok af dette fordømte vrøvl og ikke vil finde sig i mere af den slags hverken af ung eller gammel." Derpå gjorde han kort omkring og ville gå.

"Tøv et øjeblik, señor, for Gud i Himlens skyld!"

Der var et så skærende udtryk af angst i den gamle mands stemme, at det endog gjorde indtryk på Guests egoistiske sind. Han standsede.

"De er – fremmed – her på egnen?" stammede Pereo.

"Ja."

"De bor her ikke? – De har ingen pårørende her?"

"Jeg har jo sagt Dem, at jeg er fremmed her på egnen. Jeg har aldrig været her før i mit liv," svarede Guest utålmodigt.

"Ja, det er også sandt, det er mig, der er et fæ," sagde den gamle mand hurtigt, som om han talte til sig selv. "Jeg er gal – forrykt er jeg. Det er ikke hans stemme. Nej, det er ikke hans ansigt – nu, da udtrykket i det har forandret sig. Jeg er forstyrret i hovedet." Han standsede og strøg sig med sine skælvende hænder over øjnene. "Om forladelse, señor," vedblev han, idet han tog sig sammen og blev så overdrevent ydmyg, at det næsten tog sig ud som ironi. "Om forladelse, men det er dog måske ikke nærgående, at man gerne ville vide, hvem det er, man har frelst."

"Frelst!" gentog Guest med vantro foragt.

"Ja," sagde Pereo stolt, idet han rettede sig, "ja, frelst, señor." Han brød af og trak på skuldrene. "Men det kan nu være det samme –, det kan nu være det samme, siger jeg. Lyd en gammel mands råd, min ven; vis ikke en anden gang letsindigt fremmede Deres guld, om De så er kommet aldrig så let til det."

Guest var et øjeblik i tvivl om, hvorvidt han skulle blive vred på den gamle mand eller tage hans ord som meningsløst vrøvl, der var opstået i en af drik forrykt hjerne. Resultatet blev, at han brat vendte ham ryggen og gik ad landevejen til.

"Nå," sagde Pereo, idet han så efter ham med forstyrrede blikke, "nå, det var blot en indbildning. Og dog – selv nu, da han vendte mig ryggen, så jeg det samme kolde, uforskammede udtryk i hans øjne. Caramba! Er jeg da forrykt – ligefrem forrykt – siden jeg altid, både nat og dag, skal se denne hund for mine øjne i ethvert udskud, enhver skurk, enhver bandit, jeg møder. Nej nej, lille Pereo – blot rolig – dette her er ikke andet end galskab, lille Pereo," mumlede han, "det kommer der ingen ting ud af, slet ingen ting!" Han lod hovedet langsomt synke ned på brystet – det så ud, som om han med det samme atter tog en snes års byrde til på sine skuldre – og gik langsomt bort.

Da han en halv times tid senere trådte ind i værtshuset, syntes den skræk, de halvt overtroiske slyngler nærede for ham, at være vokset. Hvad Miguel nu end havde fortalt sine kammerater om den beskyttelse, Pereo havde ydet den unge fremmede, så meget er vist, at det havde gjort sin virkning. Værten, som altid var ydmyg til det yderste, følte sig, da Pereo, der selv ikke syntes ilde om den magt, han åbenbart havde over sine landsmænd, nedladende foreslog ham, at de skulle drikke

et glas sammen, så dybt rørt, at han søgte at stemme ham yderligere forsonlig.

"Det var skade, at Deres Velbårenhed ikke kom noget før," sagde han med et betydningsfuldt blik til de andre, "så De fik den nysselige unge fremmede at se, der var her. Der var ganske vist noget fordægtigt ved ham, men han førte sig nu alligevel i alle måder som en rigtig caballero. Det ville have fornøjet Deres Velbårenhed, for De holder jo ikke af den slags skinhellige puritanere som Deres nabo."

"Nå," sagde Pereo tankefuld, idet han lidt efter lidt opvarmedes af den dobbelte ild, han var under – smiger på den ene side og aguardiente på den anden, "det er ikke umuligt, at jeg har set ham. Han lignede ..."

"Ingen af de hunde, I har set omkring San Antonio," sagde værten. "Det var næppe nok, at han så ud som en amerikaner, skønt han ikke talte spansk."

Den gamle mand lo ondskabsfuldt ad sig selv. "Og du, dit gamle fæ, må nødvendigvis finde en lighed imellem denne stakkels forløbne knøs og din fjende! Hehehe." Han følte imidlertid endnu en ubestemt angst over den sjælelige disposition, der havde fremkaldt denne fantasi, og drak så tæt for at få bugt med sin nervøsitet, at det kun var med nød og næppe, han kunne komme op på sin hest igen. Brændevinen syntes imidlertid kun at forstærke de træk, der også ellers var ejendommelige for ham; hans ansigt blev endnu mere mørkt og melankolsk, hans væsen endnu mere værdigt og højtideligt, og siddende stiv og rank i sadlen med overkroppen, men følgende hestens bevægelser fra side til side, så han mindede om en skibsmast i søgang, jollede han af sted ad La Mision Perdida til.

Et par gange gav han sig til at synge sentimentalt, og løjerligt nok var det omkvædet af en spansk sang om en stormands højbarne elskede:

"Ser du mine sorte øjne?

Jeg er Manuels grevinde,"

sang Pereo med uendelig alvor. Hans hests hove syntes at holde takt med omkvædet, og af og til smældede han i luften med den lange lædertømme.

Det var helt sent, da han nåede La Mision Perdida. Han drejede om ad den lille markvej, der førte til staldgården og stod af ved en låge i hækken, der førte op til lysthuset i den gamle missionshave; han kastede tøjlerne over mustangens hals og lod dyret selv søge stalden. Månen skinnede fuldt og klart, da han trådte ud af labyrinten. Med blottet hoved gik han hen til den indianske gravhøj og faldt på knæ foran den.

Et øjeblik efter fo'r han op med et udråb af skræk og tabte hatten ud af sin rystende hånd. Lige foran, ham halvvejs nede af højen var et lille gråt ulveagtigt dyr standset ved synet af hans ubevægelige skikkelse. Skræmt af hans udråb og ude af stand til at trække sig tilbage stod rovdyret sammensunket i hofterne og snerrede og viste tænder i måneskinnet.

Det udtryk af skræk, der var kommet i den gamle mands askegrå ansigt, veg efter et øjeblik forløb pladsen for et udtryk af vanvittig ophidselse. Hans blege læber bevægede sig; han trådte et skridt frem og strakte begge hænder ud imod det sammenkrøbne dyr.

"Nå, så det er dig – endelig! Kommer du for at skænde på den sendrægtige Pereo? Kommer *du* også for at sige den stakkels gamle mand, at hans hjerte er koldt, hans lemmer svage og

hans hjerne forstyrret? – at han ikke længere duer til at gøre din herres gerning? Ja, skær du blot tænder ad ham! Forband ham! Men hør – hør, gode ven – jeg vil betro dig en hemmelighed – ja, gode gråkutte, en hemmelighed – å, sådan en hemmelighed! En plan, som jeg har været ganske alene om at udklække – kommer ganske frisk fra dette gamle hoved – hahaha, jeg har været ganske alene om den, og den skal udføres af disse stakkels gamle arme, hahaha. Jeg har været ganske alene om den – nu skal du høre!"

Han listede sig et skridt nærmere hen imod det forskrækkede dyr; det snappede efter ham, sprang hurtigt forbi ham og forsvandt imellem buskene. Pereo vendte sig rasende om efter det og sank så med et dybt suk hjælpeløs om på sine fædres grav.

6

Til åbenbar ærgrelse for de fleste af herrerne og til uventet lettelse for nogle af hendes eget køn trak Maruja sig tidligt tilbage til sit værelse efter i løbet af aftenen at have været mere end almindeligt lunefuld og egensindig. Her overtalte hun Enriquita, en af sine yngre søstre, til at holde hende med selskab og holdt, betaget af en ny og fortryllende melankoli, nogle formaningstaler til hende og forærede hende nogle smykker.

"Det er ikke andet end noget tåbeligt tant, Riquita, men du er ung og vokser nok fra dem, som jeg har gjort. Jeg er led ved disse indiske perler, alle går med dem, men de lader til at passe til din teint. Du er egentlig ikke gammel nok til at bære smykker, men du kan vælge, hvad du vil af disse."

"Ja, men Ruja," sagde Enriquita ivrigt, "du vil da vel virkelig ikke skille dig ved dette halsbånd af udskåret rav, som er blevet hentet til dig fra Manilla – det klæder dig så udmærket, det siger alle. Alle caballeroerne, Raymond og Victor sværger på, at det fremhæver din skønhed som intet andet."

"Når du har lært mændene bedre at kende," svarede Maruja med dyb stemme, "vil du lægge mindre vægt på deres ord og foragte deres gerninger. Jeg har desuden haft det på i dag og – jeg hader det."

"Men hvad for en vifte vil du beholde selv? Den sandeltræs, du havde med i dag?" vedblev Enriquita, med et sky blik på de smukke ting, der lå på bordet. "Ingen af dem," svarede Maruja, "jeg vil købe mig en ganske simpel. Det er sandelig på tiden, at

man vænner sig af med al sådan tant. Unge piger tænker ikke på, at de giver lige så meget for en vifte, som man kunne købe en fuldt opsadlet hest for til en fattig mand."

"Hvor kan vel være, at du er så alvorlig i aften, søster?" sagde den lille Enriquita med tårer i øjnene.

"Jeg er bedrøvet over at se," svarede Maruja rask, "at du ligesom alle de andre sælger din sjæl for verdsligt tant og flitter. Nå, gå nu, barn, tag perlerne, men lad ravhalshåndet ligge; det kunne let, hvad den hellige jomfru forbyde, gøre dig endnu gulere, end du allerede er. God nat."

Hun kyssede hende ømt og skubbede hende ud af døren. Efter at have set sig et øjeblik om i sit ensomme værelse tog hun hurtigt en lys atlaskes slåbrok på og fo'r over gangen ind i den yngste frøken Wilsons soveværelse, afbrød denne følsomme unge dame ved hendes nattoilette, trak hende med ind i sit eget værelse, slog en umådelig stor silkekåbe med gråt fo'rværk om hende, stoppede hende med chokolade og kastanjer og fortsatte, lænet til hendes sympatetiske skulder, sine udgydelser om verden og dens dårskaber næsten til den lyse morgen.

Klokken var over tolv, da Maruja vågnede og så Faquita stå ved sengen med slet skjult utålmodighed.

"Jeg var så dristig at vække Dem, doña Maruja," sagde pigen ivrigt, "for jeg har en skrækkelig tidende at melde. Man har i morges fundet amerikaneren dr. West død på vejen til San José."

"Dr. West død!" gentog Maruja tankefuldt, men uden sindsbevægelse.

"Ja, stendød. Hesten har kastet ham af og slæbt ham ved stigbøjlerne – hvor langt ved kun den hellige jomfru. Man fandt ham død med foden i stigbøjlen og med en stump af tømmen i hånden. Jeg tænkte det var bedst at vække Dem, doña Maruja, for at ingen anden skulle fortælle doña Maria det."

"For at ingen anden skulle fortælle min moder det?" gentog Maruja koldt. "Hvad mener du, pige?"

"Jeg mener, for at ingen fremmed skulle fortælle hende det," stammede Faquita, idet hun slog sine frække øjne ned.

"Du mener," sagde Maruja langsomt, "for at ingen tåbelig, nyfiken, tungerap sladdertaske skulle vove at forstyrre min fru moder i hendes morgenandagt ved at jage hende skræk i livet med utilbørlig snak. Det var meget fornuftigt, Faquita. Jeg skal selv fortælle hende det. Hjælp mig med min påklædning."

Nyheden havde imidlertid udbredt sig i huset. Små grupper af gæster drøftede den på verandaen. De efter fornøjelser jagende menneskers sædvanlige ørkesløse snak var forstummet. Dumme mennesker, der vidste besked, kom til ære og værdighed, praktiske folk, der forstod at skaffe sig noget at vide, blev interessante, man stillede sig på fortrolig fod med tjenestefolkene og spurgte dem ud; stedets postbud blev dagens helt, man fandt endog, at han var et forstandigt menneske og så godt ud.

"Hvad der gør det så meget uhyggeligere," sagde Raymond, idet han sluttede sig til en af grupperne, "er, at det lader til, at doktoren besøgte fru Saltonstall i aftes og tog herfra klokken elleve. Sanchez, som var den sidste, der så ham i live, siger, at han lagde mærke til, at hans hest var meget balstyrig, og at det lod til, at doktoren ikke havde magt over den. Ulykken er

rimeligvis sket en halv time senere, for han blev fundet omkring tre miles herfra, og det ser ud til, at han må være blevet slæbt af sted med foden i stigbøjlen en god halv mile, førend buggjorden sprang, så sadlen og stigbøjlen faldt af. Mustangen blev fundet græssende ved ranchoen henad klokken fire, en time før folkene, der blev sendt ud for at lede efter doktoren, fandt hans lig."

"Manden må jo have været rent forrykt for at betro sig til et af de vilddyr, de holder her i landet," sagde Buchanan. "Han var jo heller ikke så ung – vel omkring en tres år, antager jeg. Det forekom mig formelig upassende, husker jeg, forleden dag, da vi mødte ham, sådan som han jog af sted, ganske som de forrykke mexicanere har for skik. Og han syntes dog ellers at være sindig og fornuftig nok, når han ikke lod sine "forbedrings"-planer løbe af med sig som det rasende bæst, der nu har gjort det af med ham. Nå, stakkels mand – det var en brat ende. Hvordan går det med hans familie?"

"Jeg tror ikke, han har nogen – i alt fald ikke her," sagde Raymond, "men det er nu ikke så lige at afgøre her i Californien. Så vidt jeg ved, var han enkemand."

"Ja, men arvingerne? Der må jo være en betydelig arv efter ham," sagde Buchanan utålmodigt.

"Å, arvingerne! Hvis han ikke har gjort testamente, hvilket ikke ligner sådan en klog og praktisk mand, som han var, indfinder arvingerne sig rimeligvis en skønne dag."

"Rimeligvis! – Indfinder sig en skønne dag!" gentog Buchanan forbavset.

"Ja. De må huske på, at vi ikke tager fuldt så meget hensyn til arvingerne som folk i den gamle verden. Tabet af manden og

spørgsmålet om, hvorledes vi skal erstatte ham, betyder meget mere for os end spørgsmålet om, hvad der bliver af hans ejendom. Doktor West var en magt, der gjorde sig gældende langt ud over hans besiddelsers område – og vi vil meget snart få at vide, hvor meget der var afhængigt af ham."

"Hvad mener De?" spurgte Buchanan spændt.

"Jeg mener, at fem minutter efter, at budskabet om doktorens død var konstateret, sendte Deres ven, hr. Stanton, et ilbud med en depeche til nærmeste telegrafstation, og at han selv kørte over til Aladdin for at få fat i ham, førend budskabet kunne nå ham."

Buchanan så noget forvirret ud, og det gjorde også et par indfødte californiere, der havde sluttet sig til gruppen, og som havde hørt til med spændt opmærksomhed. "Og hvor er så det telegrafkontor?" spurgte Buchanan forsigtigt.

"Jeg skal straks køre Dem derover," svarede Raymond mørkt. "Her bliver ingen ting at gøre i dag. Da dr. West hørte til husets nærmeste naboer, sætter hans død en stopper for al fornøjelse her, til begravelsen er overstået."

Hr. Buchanan gik. Kaptajn Carroll og Garnier trådte nærmere. "Jeg håber ikke, det vil berøve os frøken Saltonstalls selskab," sagde Garnier flot; "hun er da i alt fald ikke utrøstelig, ved jeg."

"Hun lod ikke til at nære synderlig varme følelser for dr. West forleden dag," sagde kaptajn Carroll, lidt rød i hovedet ved erindringen om formiddagen i lysthuset, en erindring, som han dog i sin håbløse lidenskab ikke ville unddrage sig for at dele med sin rival. "Mener De ikke det samme, hr. Garnier?"

"Nok muligt; da frøken Saltonstall lægger sine sympatier og antipatier for dagen på en fuldstændig ukunstlet og barnlig måde," sagde Raymond med et ganske svagt anstrøg af ironi, "kan De jo lige så godt bedømme den sag som jeg."

Garnier afparerede flot spydigheden. "De tager ikke lemfældigere på vore små svagheder end på disse herrers store lidenskaber. De er – hvad er det nu, man kalder dem – en bjørn [Note 5\)](#) – ikke? De trykker priserne for at tjene på aktierne."

Raymond lod først, som om han ikke mærkede spydigheden. "Jeg gjorde blot opmærksom på," sagde han alvorligt, "hvad disse herrer selv vil erfare, inden de bliver ret mange timer ældre. Dr. West var denne egns hjerne, ligesom Aladdin er dens blod. Aktiemarkedet i San Francisco vil vise det i dag for San Antonio-, Soquel jernbane- og Vestmølle-aktiernes vedkommende. Det vil muligvis også påvirke vore venner her. Hvorledes Wests stilling til huset nu end var i selskabelig henseende, var han i den sidste tid kommet i fortrolig forretningsforbindelse med fru Saltonstall." Nu først så han op på Garnier, idet han langsomt tilføjede: "Vi må håbe, at vor værtinde, hvis hun ingen grund har til at sørge over dr. Wests død af hensyn til den selskabelige omgang, i al fald ikke må have andre grunde til det."

Med en elskers følelse af, at det eneste, det kom an på ved alt dette, var, om der var noget i det, der kunne volde Maruja sorg, ventede Carroll spændt på, at hun skulle vise sig imellem de andre. Han blev imidlertid skuffet. Hans halvt frygtsomme spørgsmål skaffede ham kun den oplysning, at Maruja havde lukket sig inde sammen med sin moder. De indre værelser i casaen havde kun familiens medlemmer adgang til, men han

kunne, mens han vankede urolig omkring, ikke bare sig for en gang eller to at passere forbi den underlige lave hvælving med den tilgitrede dør ind til salen i midten. Man kan forestille sig, hvor overrasket han blev, da han pludselig hørte sit navn udtale med sagte stemme og, da han så op, fangede et blik af Marujas blide ansigt bag gitteret.

Hun holdt døren lidt på klem med den ene af sine små hænder og vinkede ad ham med den anden, at han skulle komme indenfor. Da han havde efterkommet opfordringen, sagde hun: "Følg med," og gik foran ham ned ad den dunkle korridor.

Carroll hørte pludselig sit navn udtale med sagte stemme og, da han så op, fangede et blik af Marujas blide ansigt bag gitteret.

Hans hjerte bankede stærkt. Den med en svag lugt af visne rosenblade blandede røgelseduft, der ombølgede dette husets allerhelligste, fyldte ham med et ejendommeligt mat velbehag; vejret gik fra ham, som om et blødt kys havde taget det. Hans sanser omtågedes af den lette dunst, der syntes at indhulle alt. Hans knæ rystede, da hun pludselig drejede til siden, åbnede en dør og førte ham ind i et lille hvælvet værelse.

Ved første øjekast tog det sig ud som et bedekammer eller kapel. Der hang et stort krucifiks af guld og ibenholt på væggen. Midt ude på det skiferbelagte gulv stod der en bedepult af mørkt mahognitræ. Der var en lav ottoman eller løjbænk med omhæng ligesom en tronhimmel af mørkeviolet fløjls og to sirligt udskårne højryggede stole. Hele værelset havde et religiøst, næsten asketisk præg, men intet østerlandsk serail kunne have gjort et så stærkt og hemmelighedsfuldt sanseligt berusende indtryk på ham.

Maruja pegede på en stol og tog selv med en ejendommelig kvindelig bevægelse plads på ottomanen i en halvt liggende stilling med albuen støttet på en høj pude, mens de brusende garneringer på hendes kjole halvt dækkede det mørke fløjl på ottomanen. Hendes ovale ansigt var blegt og melankolsk, hendes øjne fugtige, som om hun nylig havde grædt, og der var et udtryk som af tilbagetrængt lidenskab over dem og over trækkene om hendes mund. Uden at kunne forklare hvorfor, havde Carroll en følelse af, at således måtte hun se ud, når hun var forelsket, og denne dristige tanke fik ham til at skælve.

"Jeg ville gerne tale med Dem under fire øjne," sagde hun ligefrem til forklaring. "Men De må ikke se sådan på mig. Jeg har sovet dårligt i nat, og nu denne ulykke ..." Hun brød af og tilføjede derpå blidt: "Jeg ville bede Dem gøre min moder en tjeneste."

Det lykkedes omsider ved en kraftanstrengelse kaptajn Carroll at få sit mæle igen. "Men De er jo bekymret. De lider jo. Jeg havde ingen anelse om, at denne ulykkelige historie gik Dem så nær."

"Det havde jeg heller ikke," svarede Maruja, idet hun slog sin vifte sammen med et lille smæk. "Jeg anede det ikke, før jeg kom til at tale med moder i formiddags. Jeg vil være helt åbenhjertig over for Dem. Det lader til, at dr. West var hendes fortrolige rådgiver i forretningssager. Han havde alle hendes anliggender i hænde. Jeg kan ikke forklare, hvorledes eller hvorfor eller hvornår det er blevet sådan, men det er tilfældet."

"Er det det hele?" sagde Carroll, idet han med drengeagtig åbenhjertighed røbede, i hvor høj grad han følte sig lettet.

Hun kom uvilkårligt til at smile, som hun ville have smilet ad en fremfusende dreng. "Er det ikke nok? Nej, bliv siddende, hvor De sidder – vi har alvorlige ting at tale om. De spørger ikke, hvad det er for en tjeneste, min moder beder Dem om?"

"Hendes ønske skal blive opfyldt, ligegyldigt hvad det er," sagde Carroll hurtigt. "Jeg er Deres moders slave, hvis hun blot vil give mig lov til at tjene hende ved Deres side. – Jeg vil blot håbe, at det ikke drejer sig om forretninger," tilføjede han efter en pause, "for forretninger har jeg ingen forstand på."

"Hvis det blot drejede sig om forretninger, kaptajn Carroll," sagde Maruja langsomt, "ville jeg have talt med Raymond eller

señor Buchanan; drejede det sig blot om et tillidshverv, ville Pereo, vor hushovmester, slæbe sig ud af sengen, hvor han ligger syg, for at gøre, hvad min moder pålagde ham. Men det drejer sig om mere end det – der kræves en klog og dannet mand og – min moder ville sige en ven, kaptajn Carroll."

Han greb hendes hånd og dækkede den med kys. Hun trak den blidt til sig.

"Hvad skal jeg gøre?" spurgte han ivrigt.

Hun tog et brev op af sit bælte. "Det er meget simpelt. De skal ride over til Aladdin med dette brev. De må give ham den under fire øjne – ja, De må sørge for, at alle andre har det indtryk, at De blot kommer for at aflægge ham en visit. Beder han Dem blive og spise til middag hos ham, må De gøre det – og når De kommer tilbage, må De hemmeligt give mig, hvad han muligvis giver Dem til hende."

"Er det det hele?" udbrød Carroll med et let anstrøg af skuffelse.

"Nej," sagde Maruja, idet hun heftigt rejste sig, "nej, kaptajn Carroll – det er *ikke* det hele. Og De skal vide alt, om ikke af anden grund, så for at De kan skønne, hvilken tillid vi har til Dem, og for at De, når De har fået det at vide, frit kan gøre, hvad De vil." Hun havde rejst sig og stod ganske bleg over for ham, idet hun hurtigt slog sin vifte op og i og bankede i flisegulvet med sin lille fod. "Jeg har sagt Dem, at dr. West var min moders rådgiver i forretningsanliggender. Hun så endnu mere i ham – hun betragtede ham som sin ven. Forstår De, hvor farligt det er for en kvinde, der har mistet én beskytter, at begynde at sætte sin lid til en ny? Min moder er ikke gammel. Dr. West satte pris på hende – dr. West undervurderede ikke sig

selv – to ting, som udretter meget over for en kvinde, kaptajn Carroll, og min moder er kvinde." Hun tav et øjeblik og fortsatte derpå, idet hun gjorde et let kast med viften: "Nå, hvis det ikke var gået, som det gik, med denne fyrige hest og denne alt for dumdristige rytter, er det ikke godt at vide, om den gamle historie med min moders første valg ikke ville være blevet gentaget og Koorotoras forbandelse igen være kommet over os!"

"Og det siger De til mig, Maruja – De, som advarede mig imod min håbløse kærlighed til Dem?"

"Kunne jeg forudse dette?" sagde hun heftigt, "og er De så ufornuftig, at De ikke indser, at hvis dette ægteskab havde fundet sted, ville mine pårørende ikke på nogen måde have hørt tale om Deres bejlen til mig?"

"De har altså tænkt på min bejlen, Maruja?" sagde han, idet han greb hendes hånd.

"En hvilken som helst udlændings bejlen, mener jeg," svarede hun hurtigt, idet hun vendte sig bort en smule rødere i kinderne. Efter et øjebliks pause fortsatte hun i en blidere, halvt bebrejdende tone: "Tror De, det blot er derfor, jeg har betroet Dem min moders historie? Er det den hjælp, De byder?"

"Tilgiv mig, Maruja," sagde den unge officer alvorligt. "Jeg er egoistisk – for jeg elsker Dem. Men De har endnu ikke sagt mig, hvad det kan nytte Deres moder, at jeg overbringer dette brev, hvad jo enhver anden lige så godt kunne gøre."

"Så hør videre," sagde Maruja, "så kan De selv skønne, hvad der er at gøre. Min moder og Dr. West har vekslet breve. Min moder er uforsigtig. Jeg ved ikke, hvad hun i fortrolighed har skrevet, men De forstår nok, at det ikke går an, at disse breve kommer offentligt frem eller falder i andres hænder. De må

ikke cirkulere iblandt hans amerikanske venner, de må ikke kommenteres af fremmede, Guitierrez'erne må ikke få noget at vide om dem. De hører hjemme i den grav, der nu er imellem fortiden og min moder; de må ikke komme op af den for at pine og plage hende."

"Jeg forstår Dem," sagde den unge officer roligt. "Dette brev indeholder altså en bemyndigelse for mig til at få dem udleveret?"

"Til dels, skønt det også drejer sig om andre ting. Denne hr. Prince, som I amerikanere kalder Aladdin, var en ven af dr. West. De gjorde forretninger sammen, og han har rimeligvis adgang til hans papirer. Resten må vi overlade til Dem."

"Det tror jeg trygt, De kan," sagde Carroll ligefremt.

Maruja rakte ham hånden. Den unge mand bøjede sig ærbødigt over den og gik hen imod døren.

Hun havde ventet en erklæring af ham – måske endog, at han ville kræve løn for sin tjeneste. Men den instinktmæssige følelse, der afholdt ham fra blot så meget som at tænke på at benytte sig af det hverv, der var blevet ham overdraget, og som endog beherskede hans ulykkelige lidenskab for hende og gjorde, at den lod sig beherske af hans æresfølelse, denne ridderlige følelse af, hvad han skyldte sig selv som officer og mand af ære – ja, det gør mig ondt at måtte sige det, men alt dette var til dels ufatteligt for Maruja, og det tiltalte hende ikke ganske. Efter at han var kommet over tærsklen til hendes værelse, syntes de at have skiftet stilling; han var ikke længere den tilbedende elsker, der lå skælvende for hendes fødder. Et øjeblik fo'r den stygge tanke igennem hende, at det kom af, at han havde lært hendes moders svaghed at kende, men da hun

så mødte hans klare blik, blev hun rød i hovedet af skam. Opfyldt af en ubestemmelig følelse, holdt hun ham et øjeblik tilbage foran gitterdøren. Han kunne have kysset hende, men han gjorde det ikke.

Under den uhyggelige stemning, der herskede i det store hus, var der ikke noget påfaldende i, at han forlod det for en stund, og det vakte ingen opmærksomhed, at han lod sin hest sadle og red ud alene; men havde man haft øjnene med sig, ville man have lagt mærke til, at der nu ikke var nær så meget af den nervøse pirrelighed og spænding, der er ejendommelig for forelskede, over ham, som tidligere; han havde fået sin militære sikkerhed og koldblodighed igen, da han red ud af patioen, som om han var til parade. Rank, opmærksom og behersket sad han på hesten med en følelse, som om han var "i tjeneste", og bevægelsen voldte ham en ubeskrivelig fornøjelse, da han gav dyret af sporerne og sprængte hen ad vejen. Han skulle udrette noget til bedste for en hjælpeløs kvinde, til bedste for *hende*. Han nærede ingen tvivl om sin ret til at gribe ind, og andres ret bekymrede han sig ikke om. Som alle selvtillidsfulde mennesker havde han ikke lagt nogen bestemt plan, men overlod alt til øjeblikkets indskydelse efter tid og lejlighed.

Han var godt en halv mil fra La Mision Perdida da hans hurtige blik opdagede et saddeldækken, der lå i grøften ved siden af vejen. Tanken om den ulykke, der var hændet den foregående aften, fik ham til gøre holdt og undersøge det. Der var ingen tvivl om, at det var dr. Wests dækken, som var gledet af hesten samtidig med sadlen, efter at hesten havde slæbt sin rytter et stykke hen ad vejen. Men den unge officer blev tillige opmærksom på en anden omstændighed. Dækkenet lå henved

en mile fra det sted, hvor liget var blevet fundet. Det stemte ikke med den almindeligt antagne forklaring, at ulykken havde fundet sted længere fremme, og at hesten havde slæbt liget efter sig, til saddelegjorden sprang dér, hvor det blev fundet. Hans kendskab til heste og ridetøj sagde ham straks, at sadlen ikke kunne være kørt rundt her, saddeldækkenet være gledet og hesten have løbet næsten en mile med sadlen under bugen, men at sadlen, dækkenet og den ulykkelige rytter måtte være blevet kastet af samtidig enten her eller i alt fald tæt herved. Kaptajn Carroll var ikke opdagelsesbetjent, det tilkom ikke ham at opstille nogen forklaring, men som officer ville han simpelt hen have forkastet den opstillede forklaring, hvis en af hans folk var fremkommet med den under lignende omstændigheder. For øvrigt brød han ikke sit hoved videre i den anledning. Han gav blot uden at stå af hesten nøjere agt på hovsporene ved grøftekanten, som dagens færdsel endnu ikke havde udvisket. Mens han gjorde det, stødte hans hest med hoven imod en lille genstand, der var halvt skjult af det tykke støv på vejen. Det lod til at være en regnebog af læder beregnet på at bæres i brystlommen. Carroll stod straks af og tog den op. Dr. Wests navn og adresse stod skrevet foran i den. Den indeholdt nogle papirer og breve, ellers intet. Håbet om, at han måske her ville finde de breve, han søgte, blev straks skuffet. Tegnebogen var blot et yderligere vidnesbyrd om, at ulykken måtte være sket her. Det var blot tidsspilde at blive længere her; han stak hurtigt bogen i lommen og galopperede videre.

Kaptajn Carroll var godt en halv mil fra La Mision Perdida, da han opdagede dr. Wests saddeldækken i grøften.

7

Carroll havde været i Aladdins palads før, men det slog ham, at det den eftermiddag tog sig endnu mere uvirkeligt, fantastisk og flygtigt ud end sædvanlig. De mauriske arkader af ganske tyndt hvidt fyrretræ, arabeskerne og gitrene, der så ud, som om de var udhugget i papir, de gyldne minareter, der syntes at være klistret på de spinkle tårne, og tinderne, der krummede sig og slog revner i det hede sollys – alt gjorde mere end nogen sinde før et indtryk som en teaterdekoration, der kunne synke i jorden eller trækkes til siderne, når maskinmesteren gav signalet. Carroll kom til at huske på Raymonds kyniske bemærkninger og kunne ikke værgе sig imod den tanke, at huset var bygget af en ånd, der var på det rene med, at lampen, ringen og al den øvrige herlighed en skønne dag kunne gå over i fredsdommerens hænder. Tjeneren, som tog imod Carrolls hest, kaldte imidlertid på en anden tjener, der førte ham ind i et lille venteværelse ved siden af den pragtfulde midterhal, som frembød en vis lighed med gæstestuen i et første klasses hotel, og bød ham en sherry-cobbler. Det var en af ejendommelighederne ved Aladdins palads, at værten sjældent selv optrådte som sådan i huset, men for det meste overdrog dette til en eller anden ven, i reglen den, der var kommet sidst. Carroll blev derfor ikke overrasket, da der straks efter kom en vildfremmed mand ind til ham og atter bød ham den forfriskning, han lige havde afslået. "Jeg er selv fremmed her," sagde denne værtens stedfortræder, "og kender endnu ikke stamgæsternes vaner, men sig blot, hvad De vil have, så skal jeg

skaffe Dem det. Jim" – det var Aladdins virkelige døbenavn – "Jim er ved at trække rundt i staldene med et selskab. Har De lyst til at være med til det – de er ikke kommet mere end halvt igennem dem endnu –, eller vil De op i billardværelset – det nyeste i retning af jern og glasmalerier, så fint, som om det var nymalet –, eller har De lyst til at se Dem om i dameværelserne – toiletværelset er helt udstyret med bambus og sølv, og sengen – hvidt atlask og krystal – har kostet femten tusind dollars, som den står. Eller," vedblev han fortroligt, "har De mest lyst til at springe alt det forbandede fup over, så lader jeg Jims storartede traver trække frem og buggyen – De ved nok, vognen med hjul som edderkoppeben, – og så tager vi os en sviptur ud til vandfaldene før middag?" Carroll fandt det hensigtsmæssigst at lægge skjul på, at han godt kendte alle Aladdins herligheder, hvorfor han høfligt modtog sin førers tilbud om at vise ham rundt i huset. "Jeg tror nok, Jim har svært travlt nu," vedblev den fremmede, "i anledning af at gamle doktor West sådan pludselig gik hen og kreperede, ligesom de havde fået fart i tingene med denne hersens jernbane og fabrikkerne. Aktierne gik ned til slet ingen ting i formiddag, og, imellem os sagt," tilføjede han, idet han hemmelighedsfuldt dæmpede stemmen, "folk siger, at det var lige på et hængende hår, at hele historien var ramlet sammen. Men Jim var ovre i San Antonio, inden doktoren endnu var blevet kold, og lagde beslag på telegrafene i et par timers tid; havde en sammenkomst med repræsentanter og direktion, før ligsynsmanden kom; fik doktorens bøger og papirer kørt her over og holdt nyt møde før frokost, så da de andre godtfolk begyndte at komme dryssende for at få at vide, om doktoren virkelig var død, havde Jim Prince klaret hele

historien. Gud velsigne Dem, næsten alle er indviklet i den. Det spanske kvindfolk derovre med den smukke datter – den storsnude tyksak i det store hus – De ved nok, hvem jeg mener ..."

"Nej, det tror jeg ikke," sagde Carroll koldt. "Jeg kender en fru Saltonstall, som har flere døtre."

"Det er hende – jeg syntes jo nok, jeg havde truffet Dem derovre en gang. Nå, doktoren har fået hende til at gå i tøjet, så hun sidder i det til op over ørene. Jeg tror nok, hun har pantsat alt, hvad hun ejer og har, til ham."

Carroll havde al sin selvbeherskelse nødig, for at hans snaksomme fører ikke skulle læse i hans ansigt, hvilken sindsbevægelse han var i. Det var altså den hemmelige grund til Marujas kummer! Det stakkels barn! Hvor tappert havde hun ikke båret den; og han havde i sin egenkærlighed ikke anet det ringeste. Måske havde hun blot givet ham brevet for på en fin måde at skaffe ham oplysning om, hvorledes det stod til, for nu ville han ganske sikkert få det hele at høre af Aladdin. Og dette menneske, som åbenbart havde overtaget bestyrelsen af dr. Wests ejendom, var utvivlsomt også i besiddelse af brevene. Hm! Han kneb læberne fast sammen og gik rank og trodsig videre ved siden af sin intet anende fører.

Han kom ikke til at vente længe. Lyden af stemmer, af døre, der blev lukket op og i, og af fodtrin, vidnede om, at selskabet nu var ved at blive vist rundt i den del af bygningen, som Carroll og hans ledsager nærmede sig. "Der har vi Jim og hans bande," sagde hans cicerone. "Jeg vil sige ham, at De er her, og trække mig ud af denne omviserforretning. Farvel så længe. Jeg håber, vi ses til middag."

I det samme viste Prince og en del herrer og damer sig i den anden ende af salen; Carrolls fører gik hen til dem og var åbenbart ved at melde ham, mens den unge mand langsomt slentrede der hen.

Aladdin kunne, som de fleste andre af den klasse, han tilhørte, hverken teoretisk eller praktisk lide militærpersoner, men han kunne ikke andet end anerkende deres sociale betydning i et land, hvor der egentlig intet "selskab" fandtes, og han var noget imponeret af den rolige og sikre selvbeherskelse og selvtilfredshed, Carroll lagde for dagen i et samfund, hvor rastløs ærgerrighed og bidsk hævde af, hvad man havde vundet, var de mest fremtrædende træk. Han gik ham i møde, bød ham velkommen og præsenterede ham med en tilfreds mine; han havde ganske vist hellere set, at han havde været i uniform, men han trøstede sig ved bevidstheden om, at Carroll, som alle mænd, der har magt over deres legeme, gjorde en lige så god figur, selv om han var civil.

"De har vist os alting," sagde Carroll smilende, "med undtagelse af det hemmelighedsfulde værelse, hvor De gemmer ringen og den vidunderlige lampe. Kan vi ikke få det sted at se, hvor det trylleri foregår, som frembringer alle disse seværdigheder, selv om vi ikke kan så lov til at overvære selve ceremonien? Damerne dør af længsel efter at se Deres allerhelligste – Deres studerekammer – Deres værksted – det sted, hvor De lever Deres egentlige liv."

"De vil finde, at det er en ganske simpel hule, lige så tarvelig som mit sovekammer," sagde Prince, der gjorde sig til af den spartanske simpelhed, han lagde for dagen for sit eget personlige vedkommende, og ikke havde noget imod at stille

den til skue. "Kom denne vej." Han gik igennem salen og trådte ind i et lille, tarvelig møbleret værelse, hvor der stod et bord helt fuldt af papirer, af hvilke adskillige var støvede og så temmelig medtagne ud. Carroll fik øjeblikkelig den tanke, at det var dr. Wests papirer. Han tog roligt sit brev op af lommen, og da de andre havde deres opmærksomhed henvendt andet steds, lagde han det på bordet, idet han hviskede, således at ingen andre end Prince kunne høre det: "Fra fru Saltonstall."

Aladdin var i besiddelse af den storartede frækhed, der så tit erstatter takt. Efter at have kastet et hurtigt blik på Carroll råbte han "Hallo!" vendte sig pludselig om imod sine gæster og jog dem ligefrem ud af værelset, idet han påtog sig en skæmtsom højtidelig mine. "Trylleriet er i fuld gang!" råbte han, idet han slog ud med armene, "ånden arbejder! ingen adgang for uvedkommende! Behag at følge frøken Wilson," tilføjede han, idet han med uimodståelig faderlig fortrolighed lagde begge hænder på skuldrene af den smukkeste og undseligste unge dame i selskabet. "Hun er deres værtinde. Jeg skal honorere hendes vekslers, hvor stort et beløb hun end trækker." Inden det rigtigt var gået op for dem, hvad han mente, og at Carroll ikke længere var imellem dem, havde Aladdin lukket døren og slået smæklåsen for og var ene med den unge mand. Han gik roligt hen til sin pult, tog brevet og åbnede det.

Det dominerende, selvtilfredst godmodige udtryk i hans ansigt blev alvorligt og mørkt. Uden i mindste måde at ænse Carroll rejste han sig, gik hen til et telegrafapparat, der stod på et sidebord, og begyndte med pludselig energi at trykke på en halv snes elfenbensknapper. Derpå gik han atter hen til bordet og gennemså hurtigt påskrifterne på de bunker af papirer, der

lå stablet op på det. Carroll blev med sit hurtige blik opmærksom på en lille pakke breve, umiskendeligt skrevet med en fin kvindelig håndskrift, og han følte sig straks overbevist om, at det var dem, han var på jagt efter. Uden at se op på ham spurgte mr. Prince næsten barsk:

"Hvem andre har hun fortalt det til?"

"Hvis det er indholdet af dette brev, De sigter til, kan jeg sige Dem, at det blev skrevet og leveret mig for tre timer siden, og det har ikke været ude af mine hænder siden."

"Hm! Hvem er der ovre? Buchanan, Raymond og Victor Guitierrez, hvad?"

"Jeg tror næsten, jeg kan sige, at fru Saltonstall ikke har talt med andre end sin datter, siden hun fik at vide, hvad der er sket, hvis det er det, De ønsker at vide," sagde Carroll, som stadig holdt øje med den lille brevpakke, mens Prince spurgte ham ud.

"Er De vis på det?"

"Næsten vis."

Prince rejste sig synligt lettet, gik hen til bordet og lod ligesom mekanisk fingrene løbe hen over knapperne på telegrafapparatet.

"Man vil jo nok helst straks have alt at vide, hvad der kan vides, når man står over for transaktioner, hvor det drejer sig om millioner i løbet af fire timer, hvad kaptajn?" sagde han, idet han for første gang virkelig så på sin gæst. "Akkurat for fire timer siden, her i dette selv samme værelse, kom vi på det rene med, at fru Saltonstall skyldte dr. West omtrent en million, som hun havde anbragt i aktier, og vi kom til det resultat, at vi måske kunne hjælpe hende igennem således, at hun slap med at

tabe halvdelen. Hvis doktoren virkelig, som hun siger her i brevet, har forskrevet sin ejendom til hende som sikkerhed for hendes deltagelse i hans foretagende – hvis det virkelig har sin rigtighed, og hun så at sige indtræder i dr. Wests sted – Guds død, højstærede, vi skylder *ham* omtrent tre millioner, og dem skal vi klare med *hende* – det er det hele. De har kastet en lille bombe ned imellem os, kaptajn, og stumperne flyver til alle sider, lige til San Francisco. Jeg tilstår, at det kommer som et ordentligt slag. Jeg har altid troet, at den gamle var en smule hidsig på det der ovre i casaen – men hun var kvinde, og han var jo dog en mand til trods for sine tresindstyve år. *Den* kombination har jeg aldrig tænkt mig. Nu undrer det mig blot, at hun ikke har slugt ham med hud og hår."

Kaptajn Carrolls ansigt røbede hverken forskrækkelse eller glæde over den meddelelse, han uden at ane det havde overbragt, lige så lidt som harme over den plumpe måde, han var blevet sat ind i sagen på.

"Det lader ikke til, at der findes nogen optegnelse om denne forskrivning," vedblev Prince, idet han bladede i papirerne.

"Har De set efter dér?" sagde Carroll, idet han tog brevpakken.

"Nej – det er vist nogle private breve, hun omtaler i brevet, og som hun ønsker at få tilbage."

"Lad os se," sagde Carroll. Han løste pakken op. Der var en tre-fire tæt skrevne breve på spansk og engelsk.

"Kærlighedsbreve naturligvis," sagde Prince; "det er derfor, den gamle tøs vil have dem tilbage. Hun vil ikke have de fagre ord, hun bedårede doktoren med, frem for offentligheden."

"Lad os se nærmere efter," sagde Carroll i en spøgende tone, idet han åbnede hvert enkelt brev, men behændigt sørgede for, at ethvert forsøg fra Princes side på at læse dem måtte mislykkes. "Det lader ikke til, at de indeholder noget om forretningssager. Det er åbenbart rent private breve."

"Ja vel," sagde Prince.

Kaptajn Carroll bandt pakken sammen og stak den i lommen. "Så giver jeg hende dem tilbage," sagde han roligt.

"Nej, stop lidt – kom med dem," sagde Prince, idet han sprang op.

"Jeg sagde, at jeg agter at give hende dem tilbage," lagde Carroll roligt.

"Men jeg har jo ikke givet Dem brevene! Jeg har ikke givet tilladelse til, at de bliver taget bort fra de andre papirer!"

"Det gør mig ondt," sagde Carroll koldt. "Det ville have været høfligere af Dem."

"Høfligere! Guds død, højstærede! Jeg kalder dette hersens for tyveri!"

"Tyveri, mr. Prince, er et ord, som måske kunne benyttes af den person, som gør krav på disse breve, som betegnelse for den persons handlemåde, der vil forholde hende dem. Det kan virkelig ikke anvendes hverken over for Dem eller mig."

"Jeg spørger Dem én gang for alle, om De nægter at udlevere dem til mig?" sagde Prince bleg af vrede.

"Aldeles bestemt."

"Godt, højstærede! Så skal vi se løjer." Han gik hen i en krog og ringede på en klokke. "Det var min forvalter, jeg ringede på. Jeg agter i hans påhør at beskyldte Dem for tyveri."

"Det gør De vist ikke."

"Hvorfor ikke, højstærede?"

"Fordi jeg, når der er en tredjemand til stede, kan kaste Dem min handske i ansigtet, hvilket jeg som mand af ære ikke kan, når der ingen vidner er."

Der hørtes skridt i gangen. Prince var på en vis måde ikke fej, men dum var han heller ikke. Han var fuldkommen på det rene med, at Carroll ville holde ord, at han ville komme til at duellere med ham, og, hvilket udfald duellen end fik, ville grunden til striden blive bekendt og næppe blive regnet ham til ære. For øjeblikket var der ingen vidner, og ingen ville få noget at vide. Brevene var ikke al den ståhej værd. Han gik hen til døren, åbnede den og sagde:

"Det kan være det samme," og så lukkede han den igen.

Han kom tilbage med en påtaget ligegyldig mine. "De har ret. Jeg ved ikke, hvorfor jeg skulle arrangere en scene her, da loven jo kan skaffe mig min ret andetsteds. Den vil hurtigt afgøre, om De har nogen ret til disse breve, og om De har fulgt den rette vej til at komme i besiddelse af dem."

"Jeg ønsker ikke at unddrage mig noget som helst ansvar i denne sag, hverken over for retten eller andetsteds," sagde Carroll koldt, idet han rejste sig.

"Hør," sagde Prince pludselig, idet han atter påtog sig sit plumpt frimodige væsen. "De kunne jo dog egentlig gerne have *bedt* mig om de breve."

"Så havde De jo ikke givet mig dem," sagde Carroll.

Prince lo. "Det har De ret i. Hør, kaptajn, har De lært den slags krigsførelse i West Point?"

"Jeg har lært, at man hverken kan fornærme eller fornærmes, når man kommer som parlamentær, og jeg har også lært, at

man under sådanne omstændigheder har lov til at gøre gengæld. Jeg fandt denne lommebog der, hvor dr. West kom ud for sin ulykke. Det er åbenbart hans. Jeg overgiver den til Dem som hans eksekutor."

En instinktmæssig følelse over for denne mand, som han aldrig kunne vise nogen fortrolighed, afholdt ham fra at sige noget om den anden opdagelse, han havde gjort.

Prince tog lommebogen og åbnede den mekanisk efter at han et øjeblik havde bladet i de optegnelser, den indeholdt, kom der i hans ansigt et udtryk af den samme spændte opmærksomhed, der havde været over det ved begyndelsen af samtalen. Han så pludselig op på Carroll og sagde hurtigt:

"Har De undersøgt den?"

"Kun for så vidt, som jeg har forviset mig om, at den ikke indeholdt noget af betydning for den person jeg repræsenterer," sagde Carroll, idet han gik hen til døren.

"Nå, farvel."

Han rakte hånden ud. Carroll, som stadig så på ham med sine klare øjne, gik roligt forbi ham uden at tage den, lukkede døren op, bukkede og gik.

Prince blev en smule rød i hovedet, men da døren var blevet lukket, brast han i en dæmpet latter. Havde han været en teaterskurk, ville han have holdt en længere monolog, i hvilken han ville have meddelt tilskuerne, at "hævnens time omsider var kommet", at den stolte sejrherre, som nys havde forladt ham med sit slet erhvervede bytte, havde givet ham våben i hænde til sin venindes ødelæggelse, og han ville muligvis have sagt "Hahaha!" Men da han nu var en praktisk, godmodig, egoistisk slyngel, hverken stort værre eller bedre end hans næste, satte

han sig ved sin pult og begyndte omhyggeligt at overveje, hvorledes *han* bedst kunne gøre brug af de optegnelser, dr. West havde gjort, og hvoraf det fremgik, at han havde en søn, og at der fandtes en lovmæssig arving til hans ejendom.

8

Da Faquita var kommet ganske på det rene med, at hendes unge frøken havde lukket sig så godt inde sammen med doña Maria, at hun var utilgængelig for nysgerrige øjne og øren, fandt hun det hensigtsmæssigt over for sine medtjenere at jamre sig over dette yderligere vidnesbyrd om, hvorledes det var gået tilbage med den gamle patriarkalske fortrolighed, der tidligere havde hersket i casaen. "Du husker nok den tid, Pepita, da en historie af den slags blev drøftet ved chokoladen med alle og enhver, der var til stede, og i påhør af os alle sammen. Den gang, da Joaquin Padilla blev skudt i Monterey, var det doñaen selv, der fortalte os det og læste brevene højt, hvori det hele stod beskrevet og hvor mange skudhuller, der var i hans klæder – det var en hel festdag –, og han var endda en fætter af Guitierrez'erne. Og nu, da denne amerikanske gedebuk af en doktor er blevet sparket ihjel af et muldyr, lukker familien sig inde, så man ikke kan komme til at stille et eneste spørgsmål, endsige få svar på det."

"Ja," sagde Pepita, "men hvad det angår, så ved Sanchez lige så god besked som dem, for han var næsten øjenvidne til hele historien."

"Hvad for noget? – så han det?" spurgte Faquita ivrigt.

"Ja vel, han bragte jo Pereo hjem – han fandt ham på Koorotoras grav, hvor han lå og havde krampe eller så syner – den hellige Antonio bevare os!" sagde Pepita, idet hun hurtigt slog kors for sig. "Og så kom jo doktorens mustang farende imod dem som en rasende tyr, og doktoren havde foden halvt

ude af stigbøjlerne og kunne knapt holde sig i sadlen og så slår Pereo en rædsom latter op og siger: "Pas nu på, om coyoten ikke bider hans mustang i benene," og Sanchez løb hen og så efter doktoren så længe, han kunne øjne ham, og så ham fare i fuldt firspring lige ind i døden, som Pereo forudsagde, for der gik ikke mere end en halv time, før Sanchez igen hørte dyrets hovslag, lige som det var tæt herved – og det måtte jo være en mils vej herfra i det mindste, og så sagde han til sig selv: 'Nu er det forbi'."

De to kvinder gyste og korsede sig.

"Og hvad siger Pereo til, at hans spådom er gået i opfyldelse?" spurgte Faquita, idet hun vellystigt gennemrislet af rædsel trak sit sjal tættere om sig.

"Det kan godt være, at han ikke ved det endnu. Du ved jo nok, hvor sløv og slap han er, når han sådan har haft syner – han er jo, ligesom han var stået op af graven, og husker ingen verdens ting. Han har ligget som en træklods hele formiddagen."

"Ja, er der noget, som kan vække ham, må det være denne nyhed. Han kunne ikke fordrage den lumske doktor. Lad os gå over og se til ham; måske Sanchez er der. Kom! Fruen og frøkenen har ingen brug for os i øjeblikket, og gæsterne er der sørget for. Kom!"

Hun gik foran over til det østre hjørne af casaen, der ved en lav gang stod i forbindelse med hestefolden og stalden. Det var den gamle portnerbolig, hvor hushovmesteren boede – det hørte med til hans bestillinger, at han skulle have opsyn med, hvem der gik ind og ud i huset. Der var et stort værelse, der gjorde tjeneste som hushovmesterens kontor, ved siden af det et almindeligt forsamlingsværelse, halvt vagtstue, halvt

borgestue, samt Pereos sovekammer. Nogle arbejdere var samlet i forsamlingsværelset tæt ved den åbne dør ind til kammeret, hvor Pereo lå.

Han så ud som et lig, som han lå der på en lav briks med ansigtet så gult som voks; under et krucifiks ved hovedet brændte der et lys, og der hang en indviet palmegren, som folketroen anså for et kraftigt middel til at hindre de onde ånders forsøg på at bemægtige sig hans sjæl, mens han var bevidstløs. To tilhillede og i sjaler indsvøbte tjenestepiger, som sad ved siden af ham, kunne godt være blevet antaget for sørgende kvinder, hvis de ikke ustandselig havde ladet tungen løbe.

"Nå, der er du, Faquita," sagde den ene af dem, et stort, mandhaftigt fruentimmer; "det er mærkeligt, at du for at bede for den amerikanske doktors sjælefred kunne få tid til at se til din foresatte, den stakkels Pereo. Er det virkelig sandt, at doña Maria har sagt, at hun ikke vil have mere at gøre med sin hushovmester, det fordrukne svin?"

Det uhyggelige indtryk, Pereos opadvendte ansigt gjorde, hindrede ikke Faquita i at slå med nakken, idet hun kæphøj svarede, at hun ikke var kommet for at forsvare sin frue imod ørkesløst vås.

"Nå, men hvad har hun så sagt?" spurgte den anden tjenestepige.

"Hun har sagt, at Pereo ikke skal mangle noget, men at hun for øjeblikket ikke kan tale med ham."

Der lød en indigneret og sympatetisk mumlen fra de tilstedeværende, og derefter et langt suk fra den bevidstløse

Pereo. "Hans læber bevæger sig," sagde Faquita, stadig som fortryllet af nysgerrighed. "Tys, han vil sige noget."

"Hans læber bevæger sig, men hans sjæl sover stadig," sagde Sanchez orakelagtigt. "Sådan har de bevæget sig lige siden i morges tidlig, da jeg kom for at tale med ham og fandt ham liggende besvimet her på gulvet. Han var halvt påklædt, som du ser, lige som han var stået op for at gå ud og så var faldet om ..."

"Tys, han vil tale, siger jeg dig," sagde Faquita.

Den syge søgte at tale, men det meste af ordene døde hen på hans stivnede læber. "Han – truede – mig! Han – sagde – jeg var gammel – for gammel."

"Hvem truede dig? Hvem sagde, du var for gammel?" spurgte den ivrige Faquita, idet hun bøjede sig over ham.

"Han, Koorotora selv! I en coyotes skikkelse."

Faquita trak sig tilbage med en svag fnisen, halvt af flovhed, halvt af skræk.

"Sådan er det hele tiden," sagde Sanchez filosofisk. "Det var det samme, han sagde i aftes, da jeg samlede ham op på højen. Han falder i søvn igen, skal I se. Han kommer ikke længere end til Koorotora og coyoten – og så falder han i søvn."

Til gru for de tilstedeværende, som fik forøget respekt for Sanchez' visdom, syntes Pereo igen at falde i en tung søvn. Det var sent på aftenen, da han atter syntes at vågne til fuld bevidsthed. "Hvad – hvad betyder det?" sagde han barsk, idet han rejste sig over ende på sit leje og så sig om blandt de tilstedeværende, af hvilke nogle var bukket under for søvnen, mens andre spillede kort. "Caramba! Er I blevet gale? Du, Sanchez, sidder der – du skulle jo være ved dit arbejde i stalden. Og du, Pepita – sover din frue, eller er hun død, siden du sidder

her? Hellige Antonio! Vil I gøre mig forrykt?" Han tog sig langsomt med hånden op til hovedet med et udtryk af smerte og søgte at stå op.

"Rolig, kære Pereo, bliv roligt liggende," sagde Sanchez, idet han gik hen til ham. "Du har været syg – meget syg. Dine venner har blot ventet på dette øjeblik for at forvisse sig om, at du har det bedre – det er der sandelig ingen grund til at dadle nogen for – slet ingen. Doña Maria har sagt, at du ikke skulle mangle nogen pleje, og her har sandelig ikke været synderligt at gøre, siden den skrækkelige tidende kom."

"Den skrækkelige tidende?" gentog Pereo.

Sanchez sendte de andre et betydningsfuldt blik som for at spørge, om han så ikke havde haft ret.

"Ja, den skrækkelige tidende om, at doktor West er fundet død i morges en halv mil herfra."

"Dr. West død?" gentog Pereo langsomt, som om han søgte at tilegne sig ordenes virkelige betydning. Da han af de omstående ansigter fik et indtryk af, hvor intetsigende hans spørgsmål var, tilføjede han hurtigt med et svagt smil: "Å – ja vel – død! Ja, nu husker jeg det. Han var jo syg – meget syg, ikke?"

"Han kom ulykkeligt af dage. Han blev kastet af hesten og slog sig ihjel," svarede Sanchez alvorligt.

"Slog sig ihjel – han blev slået af sin hest, siger du?" sagde Pereo, idet der pludselig kom et stift blik i hans øjne.

"Ja, kære Pereo. Husker du ikke, at mustangen løb forbi os op ad vejen med ham, og at du sagde, at den ville gøre en ulykke på ham? Det gjorde den – San Antonio være os nådig! –, inden der var gået en halv time."

"Hvad – så du det?"

"Nej, for mustangen rendte af sted, og jeg fulgte ikke efter den. Nå, men det skete nu lige godt. Ligsynsmanden, som ved besked om det hele, har erklæret det for en time siden. Juan bragte bud om det fra ranchoen, hvor ligsynet fandt sted. Han skal begraves i overmorgen, og nogle af familien her skal med. Tænk dig, Pereo, en Guitierrez med til en amerikansk doktors begravelse. Ja, jeg tør næsten bande på, at doña Maria beder dig om at læse en bøn over hans bære."

"Hold mund, dit fæ, og tal ikke om den nådige frue!" tordnede den gamle mand, idet han rejste sig over ende. "Af sted med dig ned i stalden! Hører du? Af sted med dig."

"Nå, ved Guds moder!" sagde Sanchez, idet han skyndte sig ud af værelset, da den gamle mand rejste sig som et spøgelse. "Der har vi den gamle igen. Lovet være San Antonio, nu er Pereo kommet sig!"

Næste dag passede han sine ting som sædvanlig, måske en smule mere barsk end ellers. At hans spådom, som Sanchez havde meddelt, var gået i opfyldelse, forøgede yderligere den overtroiske ærefrygt, folkene nærede for ham, skønt Faquita gjorde sig til talsmand for et voksende skeptisk parti, da hun erklærede, at det var let at forudsige doktorens ulykke, når man så den løbske hest fare af sted med ham lige for næsen af én. Det hed sig endda, at doña Marias uvilje imod Pereo siden ulykken hidrørte fra, at hun troede, han havde haft en finger med i spillet, men Sanchez gjorde opmærksom på, at Pereo kort forinden havde fået et af de ejendommelige epileptiske anfald, han led af, og ikke blot var uskikket til at tage sig noget som helst for, men endog havde al den hjælp nødig, som han, Sanchez, kunne yde ham. Han var ikke med til begravelsen, og

det var mrs. Saltonstall heller ikke, men huset repræsenteredes af Maruja og Amita, ledsaget af et par af deres sortsmudsede fætre samt kaptajn Carroll og Raymond. For øvrigt bestod den ret talrige forsamling af bekendte og forretningsvenner fra de nærmeste byer, Aladdin og et selskab fra hans hus, markarbejderne og en flok arbejdere fra hans møller; de samledes i og omkring de plumpe skure, der var de eneste beboelige steder ved ranchoen San Antonio. Den afdøde havde karakteristisk nok bestemt, at han ville begraves midt på en af sine mest frugtbare kornmarker, som om han ville gøre en slags gengæld imod den jord, han havde udsuget; der skulle hverken være noget mindesmærke eller andet, der betegnede stedet, ja selv den høj, der blev opkastet over graven, skulle, når pløjetiden kom, jævnes med jorden af plovjernene. Der var derfor blevet gravet en grav et halvt hundrede meter fra hans kontor midt ude på en så frodig mark, at det store stykke, der måtte mejes omkring den snævre åbning, for at følget kunne få plads, tog sig ud som et gyldent amfiteater.

En fremragende gejstlig fra San Francisco forrettede jordfæstelsen. Han var en taktfuld og forstandig mand og dvælede ved den afdødes ulastelige levned, ved hans praktiske arbejde i civilisationens tjeneste der på egnen, og så endog i den barske panteisme, han havde lagt for dagen ved valget af sin grav, en fyldig anerkendelse af ordet "til støv skal du vordre". Han sagde den afdødes forretningsvenner en ikke uvelkommen kompliment, og uden ligefrem at benytte den sædvanlige talemåde om, at han håbede, at "den velvilje, der var blevet vist den afdøde, måtte blive overført på hans efterfølgere," fik han indflettet en sådan anbefaling for doktorens

forretningsforetagender, at Aladdin gav talen den udtryksfulde ros, "at den var lige så god som fem procent til pr. aktie."

Maruja, som stod tæt ved vognen, og som havde været tavs og åndsfraværende og ikke engang havde ænset Carrolls ømme opmærksomhed, fik pludselig en fornemmelse af, at der var et andet par øjne, som hvilede på hende. Da hun så op, opdagede hun til sin overraskelse, at den, der stirrede på hende, var den mand, hun havde mødt to gange, første gang som landstryger, anden gang som vandringsmand i værtshuset, og som nu ganske stilfærdigt havde sluttet sig til en gruppe tæt ved hende. Den tanke slog hende straks, at det var første gang, han virkelig så på hende, og der listede sig en ejendommelig følelse af undseelse over hende, så hun til sin egen forbavselse og harme blev nødt til at slå øjnene ned for hans blik. Hun prøvede forgæves på at slå dem op og udøve sin gamle uimodståeligt bedårende magt med dem. Hun følte, at om hun nogen sinde var blevet rød i hovedet, blev hun det nu. Hun var på det rene med, at hendes ansigt måtte røbe, hvad der foregik i hende, og omsider vendte hun, Maruja – den uforstyrrelige, alt beherskende gudinde – sig opfyldt af en halvt hysterisk pigeagtig flovhed til Carroll for at komme ud af situationen ved at tage imod hans kur på en affekteret og forceret måde. Hun vidste knap, at præsten havde holdt op at tale, da Raymond sagte nærmede sig dem bagfra.

"Tro nu endelig ikke," sagde han, "at alle menneskelige dyder er blevet begravet – nej, sået, skulle jeg sige – i den hvedemark. Der er endnu nogle enkelte tilbage, som kryber om på doktorens grav. Nu skal De høre en historie, jeg lige har fået, og

tvivl så, i fald De tør, på menneskelig taknemmelighed. Ser De den maleriske unge slubbert derovre?"

Maruja slog ikke øjnene op. Hun ventede i åndeløs spænding på, hvad Raymond videre ville sige.

"Det er jo den unge mand fra værtshuset, ham, der tog Deres vifte op," sagde Carroll. "Er det ikke?"

"Det kan godt være," sagde Maruja i en ligegyldig tone. Hun ville i dette øjeblik have givet alt i verden for at kunne vende sig koldblodigt om og se på ham ligesom de andre, men det turde hun ikke. Hun indskrænkede sig til stilfærdigt at viske noget støv af kaptajn Carrolls ærme med sin vifte, så han fik et indtryk af øm kvindelig omsorg, der gennemrislede ham med fryd.

"Nå," vedblev Raymond, "den bandit kom her for en tre-fire dage siden som landstryger på jagt efter alt andet end ærligt arbejde. Vor savnede ven gav sig i snak med ham, hvilket var ret mærkværdigt gjort af ham, og hvad der var endnu mærkværdigere, han gav ham et sæt klæder og også nogle penge, siger man, og sendte ham bort. Nå, det allermærkværdigste er nu, at da vor unge ven hører, at hans velgører er død, trasker han tilbage for at være med ved hans begravelse. Da doktoren er død, og hans eksekutorer ikke er af den slags folk, som vil sætte en ære i at kappes med ham i hans anfald af ædelmodighed, så at der ikke er nogen som helst udsigt til, at der er noget at vinde, må det betragtes som et udslag af ren og skær taknemmelighed. Jeg ved, Gud hjælpe mig, ikke bedre, end at han er den eneste af de tilstedeværende, om hvem det kan siges, at han virkelig sørger over den afdøde.

Jeg er her, fordi Deres søster er her, Carroll er her, fordi De er her, og De er her, fordi Deres moder ikke kan komme."

"Hvem har De den smukke historie fra?" spurgte Maruja, stadig med ansigtet vendt imod Carroll.

"Fra Harrison, forvalteren, som med sin omfattende praktiske erfaring angående landstrygere har følt sig slået af denne undtagelse fra reglen."

"Det stakkels menneske. Man burde virkelig gøre noget for ham," sagde Amita deltagende.

"Hvad for noget!" sagde Raymond med påtaget forskrækkelse; "og spolere denne udmærkede historie? Aldrig! Bød jeg ham ti dollars, ville jeg gøre det i forventning af, at han gav mig et spark, og tog han dem, ville jeg anse mig forpligtet til at give ham ét."

"Han ser ikke så ilde ud, vel Maruja?" sagde Amita til sin søster. Men Maruja var allerede gået nogle skridt bort med Carroll og syntes kun at høre efter, hvad han sagde. Raymond smilede ad det nydelige udtryk af forbløffelse, der kom i Amitas ansigt som følge af denne åbenbare uforsigtighed.

"Bryd Dem ikke om dem," hviskede han, "De behøver ikke at agere duenna for Deres ældre søster. Sig mig, ville De virkelig gerne have, at jeg skulle hjælpe denne dydige landstryger? De behøver blot at sige et ord." Men Amitas deltagelse syntes at være fuldstændig tilfredsstillet ved Raymonds tilbud; hun smilede blot, blev rød i hovedet og sagde "Nej".

Marujas skarpe øre havde opfattet hvert ord af disse afsides replikker, og et øjeblik hadede hun sin søster, fordi hun uden nogen som helst grund havde afslået Raymonds tilbud, men da hun – stadig med nedslagne øjne – var kommet på det rene

med, at den fremmede gik bort, da det øvrige følge spredtes, gik hun atter hen til Amita med sit sædvanlige væsen. De andre havde sat sig op i vognen, men Maruja satte sig i hovedet, at hun ville gå til fods til skuret, hvor følget havde samlet sig. Forvalteren, som blev fuldstændig forfjamsket ved at se en så utilgængelig skønhed åbenbare sig på hans tærskel, kom hende ivrigt i møde. "Jeg skal ikke gøre Dem ulejlighed nu, mr. Har-r-rison," sagde hun med en indsmigrende rullen på R'et, "men jeg rider her over en dag og beder Dem vise mig Deres mærkværdige maskiner."

Hun smilede og gik hen for at søge efter sin vogn, men hun var ikke kommet ret mange skridt, før hun opdagede, at hun havde tabt den fuldstændig af syne imellem det høje korn. Hun standsede med et lille utålmodigt spansk udbrud. Et øjeblik efter blev hvedestråene foran hende bøjet til side, og en skikkelse dukkede frem. Det var den fremmede.

Hun trådte fuldstændig hjælpeløs et skridt tilbage. Han gik også tilbage ind i hveden, idet han med udbredte arme holdt stråene til side for at lade hende passere. Da hun mekanisk gik fremad, gik han uden at sige et ord baglæns og banede en sti for hende, til hun kunne se kuskens pisk over de bøjede aks. Så standsede han og trådte til side, stadig med udbredte arme for at gøre plads for hende. Hun prøvede på at sige noget, men kunne blot bøje hovedet og smuttede forbi ham med en underlig følelse af, at hun unddrog sig hans favntag – en følelse, der havde sit udspring fra den stilling, han stod i. Men i næste nu lod han armene falde, kornet slog sammen om ham, og hun så ham ikke længere. Hun nåede hen til vognen, uden at nogen af de andre så hende, og greb leende fat i sin søster.

"Hellige Guds moder," sagde Amita. "Hvor kommer du fra?"

"Derfra," sagde Maruja med en let nervøs gysen, idet hun pegede på det tætte korn.

"Vi var bange for, at du var faret vild."

"Det var jeg også," sagde Maruja, idet hun vendte sine smukke øjne imod himlen og trak et sjal tæt sammen om skuldrene.

"Er der hændt noget? De ser så besynderlig ud," sagde Carroll, idet han rykkede nærmere hen til hende.

Hendes øjne funkledede, men hun var meget bleg.

"Nej, ingen ting, ingen ting," sagde hun hurtigt, idet hun igen så hen på hveden.

"Hvis det ikke ville være et ganske upassende hastværk, ville jeg sige, at De havde haft besøg af den afdøde doktors genfærd," sagde Raymond, idet han så nysgerrigt på hende.

"Han ville sikkert have været så høflig ikke at gøre bemærkninger om mit udseende," sagde Maruja. "Er jeg virkelig sådan et fugleskræmsel?"

Carroll syntes, at han aldrig havde set hende så smuk. Øjenlågene skælvede over de funklende øjne, som om en stærk lidenskab havde berørt dem i forbifarten.

"Hvad tænker De på?" sagde Carroll, da de kørte videre.

Hun tænkte på, at den fremmede havde set beundrende på hende, og at han havde blå øjne, men hun så roligt Carroll ind i ansigtet og sagde blidt: "Jeg er bange for, at det er noget, som ikke ville interessere Dem."

9

Den nyhed, at dr. West havde forskrevet sin ejendom til fru Saltonstall, efterfulgtes af den endnu mere forbavsende opdagelse, at doktoren havde testamenteret hende hele sin formue, efter at hans forpligtelser var afviklede. Han havde, som der stod i testamentet, gjort det i anerkendelse af den dygtighed og redelighed, hun havde lagt for dagen under den forretningsforbindelse, der havde bestået imellem dem i den sidste tid, og som et vidnesbyrd om testators tillid og "evige hengivenhed". Efter at den første overraskelse var forvundet, fandt man det imidlertid både naturligt og passende i kraft af det ejendommelige menneskelige instinkt, der uden betænkning ser på, at to store formuer slås sammen, men skarpt kritiserer en forbindelse mellem fattigdom og rigdom og kun spejder efter egennyttige bevæggrunde, hvor der er ulighed i økonomisk henseende. Havde fru Saltonstall været en fattig enke i stedet for en rig – havde hun været doktorens husholderske i stedet for hans forretningsveninde, ville testamentet være blevet gjort til genstand for skarp dadel, ja måske for retslig tvist. Men en bestemmelse, der samlede hele dalen San Antonio på én hånd, fandt man fuldkommen i sin orden. Ja, visse ubestemte rygter om doktorens fortid og forskellige brogede forhold, han skulle have været i, bidrog blot til, at man fandt denne overordentlig praktiske bestemmelse med hensyn til hans efterladenskaber yderligere agtværdig og vel egnet til at skaffe ham tilgivelse for mulige moralske forsyndelser i hans ungdom.

Endnu stærkere indtryk gjorde det skete på familien Guitierrez' sidegrene, på tjenestefolkene og hele husstanden. Familiens skæbne og traditioner syntes med ét slag forvandlet; et kvindeligt medlem af den havde forøget dens velstand i stedet for at forringe den; den fremmede, der havde trængt sig ind iblandt dem, havde afgivet sit bytte; den skæbne, der hvilede over La Mision Perdida, havde vendt sig; Koorotoras forbandelse var blevet til velsignelse; hans profet og ætling Pereo, hushovmesteren, færdedes blandt tjenestefolkene og almuen omgivet af en atmosfære af overtroisk smiger og ærefrygt. Til sine tider tog han imod denne anerkendelse af hans magt med en vis overspændt højtravende stolthed, til andre tider med en vis sløv, forpint mangel på forståelse og et udtryk af forskræmt forvirring, der yderligere bidrog til at grundfæste hans ry som ubevidst seer og mirakelmager. "Du ser," sagde Sanchez til den stadig noget skeptiske Faquita, "at han ikke har mere begreb om sin evne end et spædt barn. Det er netop et bevis på, at han har den." Kun doña Maria syntes ikke at dele denne opfattelse af Pereo, og da det blev foreslået, at der skulle fejres en glædesfest under det gamle pæretræ ved indianerhøjen, blev hun så opbragt, at de, der var vidne til det, længe mindedes det. "Det er ikke nok, at vi hidtil har gjort os latterlige," sagde hun til Maruja, "i anledning af dette tossehoveds dumme, højtidelige påfund, nu skal oven i købet vor vens minde hånes ved, at hans ædelmodighed bliver gjort til en triumf for Pereos idiotiske stamfader. Man skulle dog tro, at disse coyoter og Koorotoras ben med kunne være blevet begravet sammen med din families" – doña Maria havde i den sidste tid vænnet sig til at betegne familien særligt som Marujas

familie – "sladder om min stakkels ven. Han kan være glad, hvis hans stamfaders gravhøj ikke bliver jævnet med jorden sammen med pæretræet, så hele hans afgudstempel ramler sammen. Jeg er ganske enig med ingeniøren i, at hvis vi kan få La Mision Perdida sat i forbindelse med den ny jernbane, vil det være tjenligst for ejendommen, at linjen føres hen over det punkt. Det er den eneste plet i parken, der ligger udyrket hen, og den ligger netop lige tilpas."

"Det vil du da vel ikke give dit minde til, moder?" sagde Maruja, slået af det indtryk, hun pludselig fik af noget hidtil ukendt kraftigt i hendes moders karakter.

"Hvorfor ikke?" sagde hr. Saltonstalls over dr. West sørgende enke koldt. "Jeg indrømmer, at det tidligere kan have været klogt af dig ved dine sværmerier med forskellige caballeros at bruge Koorotoras ben og hele den historie til at minde dem om, at deres forhåbninger var bygget på sand, ligesom den hidalgo, der mindede sine gæster om livets forfængelighed ved at sætte et skelet iblandt dem ved sit bord. Men," vedblev doña Maria med et let anstrøg af bitterhed, "nu hjælper det virkelig ikke mere, at du kommer med historier om en fra fortiden nedarvet forbandelse, der hviler over ejendommen som Evas over menneskeslægten. Du kan næppe længere holde denne kaptajn Carroll på afstand ved at rasle med Koorotoras ben for ham. Og siden den historie med brevene og i betragtning af hans diskrete og hæderlige optræden siden, indser jeg virkelig heller ikke, hvorfor du skulle gøre det. Han har din moders gode navn og rygte i sine hænder."

"Han er en mand af ære, moder," sagde Maruja roligt.

"Og den slags mænd er sjældne, mit barn, så dem bør man sætte pris på og holde på. Ja, nu ved du min mening, din lille tosse. Kaptajnen er ganske vist ikke rig, men du har jo nok til jer begge."

"Men han kom hertil for Amitas skyld," sagde Maruja, idet hun så ned for sig med en forlegen og tankefuld mine, som doña Maria øjeblikkelig tog som et udtryk for overdreven blyhed.

"Bild dig ikke ind, at du kan narre mig eller dig selv med sådan snak, barn. Du er gammel nok til at kende mændene, selv om du måske ikke kender dig selv. Jeg indser desuden ikke, at jeg kan have noget at indvende imod, at hun holder af Raymond. Han er meget dygtig og kan blive nogen af din familie til megen nytte, og han vil være uvurderlig for os med hensyn til de vanskeligheder, der kan opstå ved de anlæg, som jeg ikke forstår mig på – for eksempel møllen og jernbanen."

"Du søger altså svigersønner, du kan optage som kompagnoner i forretningen?" sagde Maruja, som nu havde genvundet herredømmet over sig selv. "Jeg vil da blot lade dig vide, at kaptajn Carroll er så dum i den slags ting, som en dannet mand kan være. Gud ved, om han ikke har gjort andre dumheder end den at foretrække mig for Amita. Han betroede mig i aftes, at han havde fundet en tegnebog, der havde tilhørt doktoren, og at han havde leveret Aladdin den uden vidner og uden kvittering, og det åbenbart ganske af egen drift."

"En tegnebog, der havde tilhørt doktoren?" gentog doña Maria.

"Ja, men der var ingen ting fra dig i den," sagde Maruja. "Det havde den stakkels fyr dog omløb nok til at tænke på. Men jeg

har endnu slet ingen hastværk med at bede om dit samtykke og din velsignelse, lille moder. Jeg kunne endog finde mig i, at Amita gik til brudeskamlen før mig, hvis hensynet til din "forretning" kræver det. Det ville desuden måske også sikre mig kaptajn Carroll. Nej, lad nu være at se på mig på den pruttende, købmandsmæssige måde. Jeg er virkelig ikke så dårlig en aktie i din forretning."

"Du er din faders barn," sagde hendes moder, idet hun pludselig kyssede hende, "og dermed er alt sagt, det ved den hellige jomfru. Gå nu," vedblev hun, idet hun lempeligt skubbede hende ud af værelset, "og send Amita ind til mig." Hun fulgte Maruja med øjnene, mens hun noget modstræbende gik sin vej, og sagde derpå til sig selv: "Og det er det barn, som Amita virkelig tror smægter af elskov til kaptajn Carroll, så hun hverken kan sove eller spise! Det er det pigebarn, som Faquita vil bilde mig ind ikke længere har sans for sin påklædning eller for stads! Joseph Saltonstall!" udbrød enken, idet hun samtidig trak på skuldrene og vendte øjnene mod himlen, "du har meget at stå til ansvar for!"

Fjorten dage efter forbavsede hun igen sin datter. "Hvorfor tager du ikke med de andre, der vil over og se vidunderne i Aladdins palads i dag? Jeg synes, det ville være mere passende, at du fulgte med dine gæster, end at Raymond og Amita skal tage sig af dem."

"Jeg har ikke sat min fod inden for hans dør, siden den dag, da han var uartig imod min moders datter," sagde Maruja overrasket.

"Uartig!" gentog doña Maria utålmodigt. "Din faders datter burde vide, at folk som han kan være uopdragne og simple, men

at de ikke kan fornærme hende. Der er desuden fornærmelser, mit barn, som det er meget mere knusende at glemme end at huske. Så længe han ikke har været fræk nok til at gøre undskyldninger, indser jeg ikke, hvorfor du ikke skulle kunne tage derover. Han har ikke været her siden den historie med brevene. Jeg vil ikke give ham lejlighed til at vise sig uhøflig i den anledning – forstår du? Han er mig til nytte som forretningsmand. Du kan jo tage Carroll med; han forstår det uden tvivl."

"Men Carroll vil ikke med," sagde Maruja. "Han vil ikke sige, hvad der er foregået imellem dem, men jeg har en mistanke om, at de har været oppe at skændes."

"Så meget des bedre da, at du tager derover alene. Det er ingen nytte til, at han bliver mindet om den ting. Du kan være sikker på, at han vil være alt for stolt over dit besøg til at tænke på noget som helst andet."

Maruja, som syntes at føle sig lettet ved udsigten til, at hun ikke skulle have kaptajn Carroll med, trak på skuldrene og gav efter.

Da selskabet om eftermiddagen kørte ind i gården i Aladdins palads, gjorde meddelelsen om, at dets gæstfri ejer ikke var hjemme og først kom hjem til middagsmåltidet, intet skår hverken i fornøjelsen eller nysgerrigheden. Som læseren allerede ved, tog hr. Prince sig sine funktioner som vært overmåde let, og tjenerens bemærkning om, at hr. Princes privatsekretær ville indfinde sig for at repræsentere ham, vakte ikke synderlig interesse, og Maruja afviste leende forslaget. "Der er virkelig ikke den fjerneste grund til at gøre den herre ulejlighed," sagde hun høfligt. "Jeg kender huset ud og ind, og

jeg har et par gange før vist Deres herres gæster rundt i det. Jeg har virkelig," tilføjede hun, idet hun vendte sig til sit selskab, "allerede fået komplimenter for min dygtighed som cicerone." Efter en pause vedblev hun med lidt pudsig overdrevne fagter og med sin dybeste altstemme: "Nå, mine herrer og damer, forhallen og gården, som vi nu befinder os i, er en tro kopi af Løvegården i Alhambra; den er opført i løbet af fjorten dage af hvidt fyrretræ med forgyldning og gibbs og har kostet ti tusind dollars. Der hænger et fotografi af originalen på væggen, og De vil se, mine herrer og damer, at efterligningen er gennemført til fuldkommenhed. Alhambra ligger i Granada, en provins i Spanien, som i visse henseender skal ligne Californien, hvor De rimeligvis vil have lagt mærke til, at det spanske sprog endnu tales af efterkommerne af de oprindelige nybyggere. Vi går nu over staldgården ad den bro, som, både hvad former og dimensioner angår, er en kopi af Sukkenes Bro i Venedig, der forbinder Dogepaladset med statsfængslet. Men mens den berømte original fører over til et skummelt fængsel, venter der os her en ny overraskelse. Tillad mig, mine herrer og damer, at gå i forvejen for at berede Dem overraskelsen. Vi åbner en dør og ..."

Hun standsede målløs på tærsklen, og viften faldt ud af hendes gestikulerende hånd.

Midt i et stort, i strålende lys badet drivhus med forgyldte søjler stod der en ung mand. Da hun tabte viften på det tavlede flisegulv, trådte han frem, tog den op og rakte hende den. Hun tog mekanisk imod den. Selskabet, som havde applauderet hende for det skuespillertalent, hun havde gennemført denne

formentlige klimaks med, trængte sig leende forbi hende ind i drivhuset uden at lægge mærke til hendes sindsbevægelse.

Det var det samme ansigt og den samme skikkelse, som hun sidst mindedes fra hvedemarken ved San Antonio, hvor den stod og bøjede aksene tilbage for hende. Men nu var han klædt og så ud som en mand, der tilhørte det gode selskab, og syntes endog at være hævet over den strålende pragt i hans nye omgivelser.

"Jeg formoder, at det er frøken Saltonstall, jeg har den fornøjelse at tale med," sagde han med et halvt arrigt sideblik, der mindede om hans tidligere måde at være på. "Jeg hører, at De har tilbudt at fritage mig for min tjeneste, men jeg ved, at hr. Prince næppe ville synes om, at jeg ikke personligt tilbød Dem den endnu en gang. Jeg er hans privatsekretær."

I det samme vendte Amita og Raymond, der var blevet opmærksomme på hans ord, sig om imod ham. De genkendte også straks den unge mand, de havde set ved dr. Wests begravelse. Tavsheden begyndte at blive trykkende. To smukke piger af selskabet kom hen til Amita og hviskede halvt højt: "Hvad er der?" – "Hvad er det for en smuk mand – han ser så bøs ud?" – "Er det overraskelsen?"

Ved lyden af deres stemmer tog Maruja sig koldblodigt sammen. "Mine damer," sagde hun, idet hun slog let ud med viften, "det er hr. Princes privatsekretær. Jeg tror ikke, vi bør lægge beslag på hans kostbare tid. Må jeg takke Dem, min herre, *fordi De tog min vifte op.*"

Med et skælmsk glimt i øjet strøg hun forbi ham og førte selskabet hen i den anden ende af drivhuset. Da hun vendte sig om, var han borte.

"Det var sandelig en overraskelse," sagde Raymond drillende. "Havde De virkelig arrangeret den i forvejen? Vi ser en malerisk landstryger ved en grav, der går uger, vi går over Sukkenes Bro – og så træffer vi ham som privatsekretær i et drivhus. Sådan går det til i Aladdins palads."

"Ja, det er let nok at le," sagde Maruja, som nu havde genvundet sin fatning; "men var der virkelig noget ved Dem, søgte De at komme på det rene med, hvad alt det betyder. Ser De ikke, at Amita er ved at dø af nysgerrighed?"

"Lad os straks se at komme efter hemmeligheden," sagde Raymond, idet han stak Amitas arm ind under sin. "Vi vil adspørge oraklet i stalden. Kom."

De andre fulgte med, kun Maruja blev et øjeblik tilbage. Hun ville lige til at gå efter dem, da hun hørte skridt nærme sig; det var den unge fremmede, som blot havde trukket sig tilbage for at lade selskabet gå i forvejen, før han vendte tilbage til den anden bygning gennem drivhuset, som han nu trådte ind i. Idet Maruja hurtigt vendte sig om for at flygte, kom hendes sorte kniplingsoverstykke til at hænge fast i en slangekaktus' torne, hun standsede og søgte med febrilsk hast forgæves at gøre sig fri. Hun var i sin utålmodighed lige ved at lade det sarte stof i stikken, da den unge mand roligt kom hen til hende.

"Må jeg ... jeg har måske mere tålmodighed, selv om jeg har mindre tid," sagde han, idet han bukkede sig.

Deres ubehandskede hænder berørte hinanden. Maruja opgav sine bestræbelser og rettede sig. Han blev ved, til han havde fået den ulykkelige garnering løs; han havde hele tiden en fornemmelse af at hendes blide, strålende øjne hvilede på hans hoved og hals.

"Må jeg ... jeg har måske mere tålmodighed, selv om jeg har mindre tid."

"Så," sagde han, idet han rettede sig og mødte hendes blik. Da hun ingen ting sagde, vedblev han: "Det forekommer Dem vist, frøken Saltonstall, at De har set mig før, ikke? Det har De også. Jeg spurgte Dem om vej til San José en morgen, da jeg strejfede om ved Deres hegn."

"Og da De formodentlig var ved at se Dem om efter noget bedre, som De jo synes at have fundet, brød De Dem ikke om at høre på mine anvisninger," sagde Maruja hurtigt.

"Jeg traf en mand – så at sige den eneste, som uegennyttigt har været venlig imod mig – det var ham, ved hvis grav jeg senere så Dem. Her har jeg truffet en anden, som har fattet godhed for mig – og nu træffer jeg Dem igen."

Hun begyndte at blive hysterisk og nervøs ved tanken om, at nogen af selskabet kunne komme tilbage og se dem sammen. Hun havde en ubestemt fornemmelse af, at hun skammede sig, men alligevel blev hun stående. Den besynderlige trolddomsmagt, som hans halvvilde melankoli øvede over hende, og det bebrejdende, der var i hans tone, og som syntes at stævne hende og andre mennesker for en domstol, hvor hans ubestemte nag sad til doms, holdt hendes fint følende sjæl lige så grumt og uimodståeligt fast, som kaktussens torne før holdt hendes kniplingskjole. Uden at vide, hvad hun sagde, fremstammede hun, at det glædede hende, at hun havde haft noget at gøre med det held, han havde haft, og så ville hun gå. Han så det med et sideblik fra sine nedslagne øjne og sagde med et let anstrøg af bitterhed:

"Jeg burde vist ikke være kommet her ind igen, men jeg troede, De var gået. Jeg – jeg – er imidlertid bange for, at det ikke bliver sidste gang, De ser mig. Det var min principal, hr. Princes hensigt at forestille mig for Dem og Deres moder – han anser det formodentlig for passende på grund af min stilling her huset. Jeg må forberede Dem på, at hvis De er her, når han kommer tilbage, vil han holde på, at det sker, og at jeg er med ved bordet."

"Måske – han er jo en ven af min moder," sagde Maruja, "men De har jo for så vidt overtaget, som De altid kan gå, hvorhen De lyster."

Det smil, det var hendes agt at ledsage disse ord med, kom ikke så let og hurtigt, som hun havde tænkt sig det skulle, og hun ville have givet meget for at kunne tage ordene tilbage. Men han sagde roligt: "Det har De ret i," og vendte sig om som for at give hende lejlighed til at slippe bort. Hun gik nølende hen imod gangen, så standsede hun, lyden af det tilbagevendende selskab gav hende pludselig mod:

"Hr. ..."

"Guest," sagde den unge mand.

"Hvis vi beslutter os til at blive her til middag, må De lade mig have den fornøjelse at forestille Dem for min søster, eftersom hr. Prince ikke har talt om, at han agter at gøre det."

Han så op, idet blodet pludselig steg ham til hovedet, men hun var borte.

Hun nåede sit selskab og angav som grund til, at hun var blevet opholdt, at hun havde fået sin kjole revet i stykker; at hun trak vejret så hurtigt og talte så hurtigt, skrev man på samme konto.

"Nej, nu skal du blot høre," sagde Amita, "vi har fået det hele at vide af butleren og rideknægtene. Det er en helt romantisk historie."

"Hvad for en historie?" spurgte Maruja hurtigt.

"Denne landstrygers naturligvis."

"Denne omstrejfende sekretærs," sagde Raymond.

"Ja," vedblev Amita, "hr. Prince følte sig så slået af hans taknemmelighed over for den gamle doktor, at han sporede ham op i San José og tog ham med her til. Siden da har Prince fattet sådan en interesse for ham – det lader til, at han har været noget eller har en rig familie i Staterne –, at han har telegraferet og forhørt sig om ham på alle mulige måder, og endog sendt sin sagfører af sted for at opspore alt, hvad der angår ham. Hører du efter?"

"Ja."

"Du ser så åndsfraværende ud."

"Jeg er sulten."

"Så lad os spise til middag her. Det er en time tidligere, end vi spiser hjemme. Aladdin vil kaste sig i støvet for dig, hvis du beviser ham den ære. Det skulle du."

Maruja så på dem med en uskyldig ubestemt mine, som om den mulighed først nu begyndte at dukke op for hende.

"Clara Wilson er lige ved at dø af begærlighed efter at få den hemmelighedsfulde ubekendte at se igen. Sig ja, lille Maruja."

Den lille Maruja så på dem med et langt blik fuldt af moderlig velvilje. "Vi kan jo tænke på det."

Da hr. Prince kom hjem en times tid efter, havde han den uventede glæde, at Maruja nådigt tog imod hans indbydelse til middag. Han var fuldkommen på det rene med, hvilken

betydning hans naboer havde tillagt den omstændighed, at arvingen til den Saltonstallske ejendom havde holdt sig borte fra hans selskaber og glimrende fester, lige siden han havde gjort sig skyldig i en vis uforsigtighed, som man nu tilskrev overdreven nydelse af vin. Hvordan hans følelser over for hendes moder end var, kunne han ikke andet end sætte pris på, af datteren således rehabiliterede ham. Den måde, han bød selskabet velkommen på, var endnu mere højstemt, end den plejede at være, og særlig var han umådelig ærbødig over for Maruja. De forberedelser, han traf til middagen, var storartede; både telegrafene og ridende bud blev sat i travl virksomhed. Dameværelserne blev stillet til de unge damers disposition som påklædningsværelser, og de tjenstgørende ånder overgik sig selv. Der blev pr. telegraf sendt bud til La Mision Perdida efter Marujas, Amintas og frøknerne Wilsons selskabstoiletter; de blev sendt med den hurtigst mulige befordring, og en time før man skulle gå til bords, indfandt de unge damers piger sig med dem og de tilhørende blomster. Et orkester, der befandt sig på gennemrejse i den nærmeste by, blev hentet af ringens ånder for uset at koncertere i musiksalen, mens man sad til bords. "Bid mig i fingrene, småpiger," sagde frøken Clara Wilson, "for at jeg kan mærke, om jeg er vågen. Det er jo fuldstændig et eventyr fra tusind og én nat."

Middagen ville have gjort opsig selv i et land, hvor man var vant til gastronomiske vidundere, desserten var et mirakel i retning af frugter selv i en himmelegn, der frembringer to zoners produkter. Maruja så fra sin plads ved siden af den lykkelige vært tværs over et helt bed af gule roser på sin søster og Raymond, og havde en ængstende fornemmelse af, at den

unge Guests øjne hvilede på hende – han sad ved den anden ende af bordet mellem de to frøkener Wilson. Sært betaget af erindringen om hans udseende den dag, hun første gang så ham, stjal hun sig til med halvt ængstelig nysgerrighed at se hen på ham, mens han spiste, og følte sig lettet ved at se, at han brugte kniv og gaffel som de andre, og at hans appetit langt fra var grådig. Det var hans principal, der først mindede om hans tidligere liv, som han omtalte med en vis entusiasme og med en mine som en vært, der er ivrig efter at bidrage til sine gæsters underholdning. "De vil måske knap tro, frøken Saltonstall, at den unge herre der har vandret tværs igennem hele Amerika – over to tusind miles, var det ikke? – ganske alene og ikke synderlig bedre udrustet til det, end han nu er. Fortæl os, Harry, hvorledes apacheindianerne var lige ved at æde Dem op, og så lod Dem slippe, fordi de syntes, at De var lige så god indianer som de, og hvordan De levede en uge i ørkenen af to beskøjter så store som så." Denne opfordring vandt almindelig tilslutning og fremkaldte en glad forventning. Det gamle udtryk som et jaget dyrs kom igen et øjeblik frem i Guests ansigt, men da han så op, mødte han et spændt, næsten sympatetisk blik i Marujas øjne.

"Jeg var for nogen tid nødt til at gøre temmelig udførligt rede for enkelthederne ved min rejse," sagde Guest, idet han halvt forklarende vendte sig til Maruja, "og jeg fortalte hr. Prince visse ting, som han synes at mene også kan interessere andre. Det er det hele. For at bjærge livet så jeg mig en gang nødsaget til efter evne at agere indianer, og jeg levede blandt rødhuderne og vankede om med dem et par uger. Jeg har sultet, som andre

formodentlig også har gjort under lignende omstændigheder, det er det hele."

Til trods for hans umiskendelige ulyst måtte han give efter for deres anmodninger, og med en vis barsk, uforbeholden sandddruhed fortalte han nogle træk fra sin rejse. De blev ikke mindre spændende, fordi han gjorde det modstræbende, omtrent på samme måde, som han havde besvaret sin faders spørgsmål, og som han formodentlig også havde besvaret hr. Princes krydsforhør. Han lagde ikke an på at ryste sine tilhørere, men talte snarere med en tvær mine som én, der havde lidt personlig uret, som han hverken ventede eller forlangte skulle vække deltagelse for ham. Når han ikke så på Maruja, stirrede han på sin tallerken.

"Nå," sagde Prince, da gæsterne med et suk af tilfredsstillet forventning bevidnede ham deres tak for den fornøjelse, han havde beredt dem, "hvad siger De nu om lidt musik til kaffen oven på den historie?"

"Det er næsten som et skuespil," sagde Amita til Raymond. "Hvor det er skade, at kaptajn Carroll, som ved så god besked om alt, hvad der angår indianerne, ikke var med til den fornøjelse. Men Maruja fortæller ham formodentlig det hele – hun har slugt hvert ord."

"Det tror jeg ikke, hun gør," sagde Raymond tørt med et blik på Maruja, som sad hensunken i betragtningen af de indviklede ornamenter på sin kinesiske tallerken og åbenbart ikke anede, at hendes vært ventede på, at hun skulle give signalet til at rejse sig fra bordet. Omsider hævede hun hovedet og sagde sagte, men således, at den ventende Prince kunne høre det: "Det er

bestemt et nyt mønster; det gamle havde ikke den fine linje i arabeskerne. De må vist selv have ladet det fremstille."

"Det har jeg," sagde Prince henrykt, idet han tog tallerkenen. "Hvad De dog har for øjne, frøken Saltonstall. De ser alt."

"Med undtagelse af, at jeg lader Dem alle sammen vente," svarede hun med et smil, idet hun sendte Guest et halvt hilsende blik, da hun rejste sig. Det var første gang, de udvekslede en sympatetisk følelse, og de havde en fornemmelse, som om de havde trykket hinanden i hånden.

Mens der musiceredes, talte man sammen i forskellige grupper, og i samtalens løb indbød Maruja hr. Prince og hans unge ven til at aflægge et besøg på La Mision Perdida. Senere begav hele selskabet sig som efter fælles overenskomst ind i drivhuset, hvor den elskværdige vært bad hver især om at vælge sig en blomst blandt nogle særligt sjældne eksotiske planter

Da han rakte Maruja en, sagde hun leende: "Synes De, jeg er meget uforskammet, hvis jeg beder Dem om en anden?"

"Tag hvilken De vil – De behøver blot at nævne, hvilken De vil have," svarede han galant.

"Men det er netop det, jeg ikke kan," svarede den unge pige, "med mindre," tilføjede hun, idet hun vendte sig til Guest, "med mindre De kan hjælpe mig. Det er den plante, jeg så på før middag."

"Jeg tror nok, jeg kan vise Dem den," sagde Guest, idet han blev en smule rød i hovedet, mens han gik hen imod døren, hvor den mindeværdige kaktus stod, "men jeg tvivler på, at den har blomster."

Det havde den nu imidlertid – en strålende rød blomst som en blodplet fremkaldt af en af dens torne. Han plukkede den til

hende, og hun stak den i sit bælte.

"De tilgiver mig altså," sagde han med et beundrende blik.

"Det burde De vide," svarede hun med nedslagne øjne.

"Jeg? – hvorfor det?"

"De har jo været uartig imod mig to gange."

"To gange?"

"Ja – første gang ved La Mision Perdida, anden gang på vejen til San Antonio."

Hans blik formørkedes. "Den morgen ved missionen så jeg stakkels udskud, som jeg var, i Dem kun en smuk pige, der var opsat på at knuse mig med Deres grumme skønhed. Ved San Antonio rakte jeg viften, jeg tog op, til den mand, hvis øjne sagde mig, at han elskede Dem."

Hun gjorde en utålmodig bevægelse. "Det ville have været mere galant af Dem, om De havde betænkt Dem noget længere," sagde hun i en lidt kæphøj tone. "Hvornår er I gode herrer blevet så skarpsynede og så hensynsfulde? Tror De, han ville være lige så hensynsfuld over for andre?"

"Jeg kan ikke stille mange fordringer, som andre er forpligtet til at respektere," svarede han barsk. Derpå tilføjede han i en blidere tone, idet han så ømt på hende: "De var sørgeklædt, da De kom herover, frøken Saltonstall."

"Jeg bærer sorg for dr. West – min moders ven."

"Det klædte Dem så smukt."

"De siger mig komplimenter; men jeg kan lade Dem vide, at kaptajn Carroll sagde noget endnu bedre: han sagde, at jeg slet ikke havde nødig at klæde mig i sorg, jeg behøvede blot at flage med mine øjenvipper på halv stang – De ved nok, han er militær."

"Han synes at være lige så vittig som lykkelig," sagde Guest bittert.

"Tror De, han er lykkelig?" sagde Maruja, idet hun så op på ham. Der lå så meget i dette tilsyneladende så simple spørgsmål, at Guest så hende i øjnene for at søge en forklaring. Hvad han så der, fik for et øjeblik hans hjerte til at høre op med at banke. Hun mærkede det åbenbart, for hun begyndte at skælve.

"Er han ikke?" sagde Guest sagte.

"Synes De, han burde være det?" hviskede hun uvilkårligt.

De forstummede pludselig. De andres stemmer lød, som om de var meget langt borte; blomsternes varme duft syntes at omtåge deres sanser; de prøvede på at tale, men kunne ikke; de var hinanden så nær, at to lange blade på en palme var nok til at skjule dem. Midt i denne dybe stilhed hørtes en stemme, som lignede og dog ikke lignede Marujas, to gange sige: "Gå! Gå!" men hver gang syntes den at opsluges af den kvælende stilhed. Et øjeblik efter blev palmebladene skubbet til side, en ung mands mørke skikkelse gled som et smidigt dyr af sted mellem buskene, og Maruja stod bleg og stiv midt i gangen i det fulde lys og så ned igennem korridoren efter de andre gæster, der nærmede sig. Hun var opbragt og forskrækket, hun var sejrstolt og rystede; Henry Guest havde uden nogen som helst grund eller mening kysset hende, og – hun havde gengældt hans kys.

Aladdins rappeste heste kunne den aften ikke føre hende langt eller hurtigt nok bort fra det øjeblik, det optrin, den fornemmelse. Hun var klog og erfaren, var sig sin skønhed bevidst og sikker i sin egoisme, stærk over for andres

svagheder, øvet i nøjagtigt at bedømme mænds og kvinders ord og handlinger, klar over al den vægt, traditionen og den stilling, man indtager i samfundet, har, hun så med sin faders klare blik den praktiske betydning af enhver afvigelse fra det konventionelle, hun som verdensdame satte pris på, men atter og atter dvælede hendes tanker ved den skælvende fryd, hint berusende øjeblik havde været opfyldt af. Hun tænkte på sin moder og sine søstre, på Raymond og Garnier, på Aladdin – hun tvang sig endog til at tænke på Carroll – blot for at lukke øjnene med et svagt smil og atter drømme den korte, men berusende drøm, der begyndte med, at hendes og Guests læber mødtes, og endte med, at de skiltes. Intet under, at der, mens hun lå der tavs og gemt i sit slør, lænet tilbage i vognen med sit blege ansigt vendt imod den kolde, stjernebesåede himmel, kom to andre stjerner frem, som funklende stirrede på hendes af lidenskab tilslørede øjne.

10

Regntiden var kommet tidligt. De sidste tre sommerugers tørke havde udsuget den store dals livsblod; de visne hvedestrå klappede som dødningsgeben over dr. Wests grav. Vind og sol havde slået nogle fæle revner i Aladdins palads og på anden måde handlet ilde med det, så at det ikke blot så ud, som om det var færdigt til at pakkes af vejen, men som om det fuldstændig ude af stand til at modstå sydveststormenes rasende anfald med deres regnskyl. De pragtfulde møbler i modtagelsesværelserne havde fået overtræk på, drivhuset var forvandlet til et akvarium, Sukkenes Bro hvælvede sig over en virkelig kanal i staldgården. Kun billardværelset og hr. Princes sovekammer og kontor stod urørte, og i det sidstnævnte værelse sad hr. Prince en stormfuld eftermiddag travlt optaget af sine bøger og papirer. Hans vogn stod overstænket med dynd ude i gården, lige som den var kommet fra stationen, og lugten af røg fra et nylig antændt bål vidnede om, at han lige var kommet.

Der hørtes hovslag i gården og kort efter fodtrin i korridoren. En tjener førte kaptajn Carroll ind til herren. Kaptajnen tog ikke sin overfrakke af, men blev stående midt i værelset med felthuen i hånden.

"Jeg kunne have taget Dem med fra stationen, hvis De var kommet den vej," sagde Prince. "Jeg kommer lige derfra."

"Jeg foretrak at ride," sagde Carroll tørt.

"Sæt Dem ned ved ilden," sagde Prince, idet han pegede på en stol, "og tør Dem."

"Jeg må først spørge Dem, hvad meningen er med denne sammenkomst," sagde Carroll kort, "førend vi går videre. De har bedt mig komme her over i anledning af nogle breve, som jeg for nogle måneder har leveret tilbage til deres retmæssige ejer. Hvis det er Deres hensigt at forlange dem tilbage eller at tale om ting, som må være glemte, agter jeg ikke at fortsætte samtalen."

"Det drejer sig om de breve, og det beror på Dem, om de skal være glemte eller ikke. Det er ikke min skyld, at sagen først kommer på bane nu. De må huske, at De indtil i går har været borte på en inspektionsrejse, så at jeg ikke har kunnet henvende mig til Dem før."

Carroll så koldt på Prince og satte sig så i en lænestol, stadig med overfrakken på, og strakte sine lange militærstøvler hen imod ilden. Som han sad der i profil, kunne Prince ikke undgå at lægge mærke til, at han så ældre og barskere ud, end da de sidst taltes ved, og at hans kinder var blevet så magre, at det ikke kunne være tjenesten, der havde bevirket det.

"Da De var her i sommer," sagde Prince, idet han lændede sig ud over sin pult, "bragte De mig en tidende, der forbavsede mig og mange andre, nemlig at dr. West havde forskrevet sin ejendom til fru Saltonstall. Det var der ikke noget at sige til; det var en ren forretningssag, og ingens ret blev krænkert ved det. Men så kom en dags tid eller to efter meddelelsen om, at doktorens testamente gjorde bemeldte dame til eneste og uindskrænket arving til hele hans formue. Det syntes også at være fuldkommen i orden, eftersom der tilsyneladende ingen lovlige arvinger var. Siden den tid har det imidlertid vist sig, at der er en lovlig arving – ingen anden end doktorens eneste søn.

Da der nu ikke i testamentet findes nogen som helst antydning af sønnens eksistens – hvilket er i høj grad tankeløst af doktoren –, går loven ud fra, at det beror på en forglemmelse, og giver sønnen den samme retsstilling, som om der slet intet testamente var. Med andre ord, hvis doktoren blot havde testamenteret sin døgenigt af søn så meget som hundrede dollars, ville det have været retsgyldigt bevis for, at han havde husket ham. Da han ikke har gjort det, går loven ud fra, at han har glemt ham, og at testamentet som følge deraf er ugyldigt."

"Det synes at være et spørgsmål, der angår fru Saltonstalls juridiske konsulenter, og ikke hendes venner," sagde Carroll koldt.

"Undskyld, det kan De afgøre, når De har hørt det hele. De forstår nu altså, at dr. West både har forskrevet og testamenteret sin ejendom ikke til sine lovlige arvinger, men til en forholdsvis fremmed. Adskillige har fundet det besynderligt, og den eneste måde, man kunne forklare sig det på, var at doktoren var blevet forelsket til op over ørene i enken, og at han rimeligvis ville have ægtet hende, i fald han havde levet."

Der fo'r en ubehagelig erindring igennem Carroll, om at dette næsten ord til andet stemte med, hvad Maruja havde sagt om sin moders forhold til dr. West. "Hvis det er Deres mening," sagde han utålmodigt, "at deres private forhold kan blive gjort til genstand for drøftelse under en retssag angående dr. Wests formue, er det atter noget, der tilkommer fru Saltonstall og ikke hendes venner at træffe bestemmelse om."

"Det er jo muligt, at det er en sag, der bør tages lidt forsigtigt på, kaptajn Carroll."

"Forsigtigt!" gentog Carroll hurtigt.

"Ja," sagde Prince, idet han rejste sig fra sin pult og gik hen til kaminen med hænderne i lommerne, "hvad ville De sige, hvis det nu viste sig, at dr. West den aften, da han red fra fru Saltonstall, *ikke* kom af dage ved et ulykkestilfælde, ikke blev kastet af hesten, men blev myrdet med koldt blod og overlæg?"

Kaptajn Carroll kom øjeblikkelig i tanker om den opdagelse, han selv havde gjort på vejen, og om, at han straks havde indset, at den ikke lod sig forene med den almindeligt antagne formodning om, at doktoren var omkommet ved et ulykkestilfælde, og denne erindring afspejlede sig i hans ansigt. Det varede et øjeblik, før han kunne fatte sig.

"Men selv om det kan bevises, at der foreligger et mord og ikke et ulykkestilfælde, hvad har så det at gøre med fru Saltonstall eller hendes krav på doktorens efterladenskaber?"

"Kun for så vidt, som hun er den eneste, der havde umiddelbar fordel af hans død."

Kaptajn Carroll så stift på ham, og få rejste han sig. "Er det for at lade mig høre på denne infame bagtalelse af en dame, De har bedt mig komme?"

"Jeg har bedt Dem komme, kaptajn Carroll, for at høre de argumenter, der kan gøres gældende for at få doktor Wests testamente kuldkastet og spille hans formue i hænderne på den lovlige arving. De kan høre på dem eller lade være, ganske som De behager, men jeg siger Dem på forhånd, at De ikke yderligere vil så lejlighed til at høre dem udtalt i fortrolighed og til at overbringe Deres veninde dem. Jeg har ingen mening om den sag. Jeg siger Dem blot, at det blive gjort gældende, at dr. West utilbørligt har ladet sig forlede til at gøre testamente til fordel for fru Saltonstall; at det dernæst vil blive påvist, at han

lige før sin død kom på det rene med sin søn og arvings eksistens, og at han havde en samtale med ham; at han, da han den aften besøgte fru Saltonstall havde beviserne for sin søns identitet og optegnelser om sin samtale med ham i sin tegnebog; og at han en time efter, at han have forladt huset, blev skændigt myrdet. Det er den forklaring, det bliver fru Saltonstalls sag at tage under overvejelse; jeg for mit personlige vedkommende har som sagt ingen mening. Jeg ved blot, at der er vidner på samtalen mellem doktoren og hans søn, at der er bevis for mordet, og at der er mistanke imod morderen; og så er der det vidnesbyrd som foreligger i tegnebogen med optegnelserne, som De fandt på gerningsstedet, og som De selv gav mig."

"Er det Deres mening, at De vil tillade, at den tegnebog, der blev givet Dem i fortrolighed, bliver brugt i så skændigt et øjemed?" sagde Carroll.

"Så vidt jeg ved, bød De mig den i bytte for dr. Wests breve til fru Saltonstall," svarede Prince tørt. "Jo mindre vi taler om den, des mindre rimelighed er der for, at der vil blive talt om kompromitterende breve, enken har skrevet til doktoren, og som hun har fået Dem til at skaffe hende tilbage – breve, som man ville kunne gøre gældende har spillet en rolle ved den ulykkelige begivenhed og endog har lokket ham i fordærvelse."

Et øjeblik gyste kaptajn Carroll ved synet af den afgrund, der syntes at åbne sig for den ulykkelige families fødder, et øjeblik følte han sig grebet af en frygtelig tvivl og i denne tvivl fandt han en ny grund til den forandring, der var indtrådt i Marujas tone over for ham i den sidste tid, og til de ubestemte vink, hun havde ladet falde om umuligheden af en forbindelse imellem

dem. "Jeg beder Dem om ikke at trænge ind på mig for at få mig til at udtale mig nærmere," havde hun skrevet til ham. "Søg at glemme mig, førend De lærer at hade mig." Et øjeblik troede han – og han fandt endog en dårlig trøst i denne tro – at det var denne skrækkelige hemmelighed og ikke, som han hidtil havde troet, et eller andet koket lune, der lå bagved, og som hun ubestemt sigtede til. Men det varede kun et øjeblik; i det næste forsvandt den forfærdelige tvivl af det ligefremme, ærlige menneskes sjæl og efterlod sig blot en skamfuld rødmen over, at han kunne være så troløs.

Prince havde imidlertid ikke uden et svagt anstrøg af medfølelse lagt mærke til det. "Hør nu," sagde han med en vis barskhed, som hos et menneske af hans karakter var mindre farligt end et blidt og venligt væsen, "jeg kender Deres følelser for denne familie – i alt fald for et af dens medlemmer –, og når jeg har taget noget hårdt på Dem, er det kun, fordi De tog noget hårdt på mig sidste gang, vi taltes ved. Lad os se at komme til en forståelse. Jeg vil gå så vidt, at jeg siger, at jeg ikke tror, at fru Saltonstall har haft noget at gøre med det mord, men som forretningsmand er jeg nødt til at sige, at de foreliggende omstændigheder i forbindelse med hendes egen uforsigtighed er mere end nok til at bringe hende i en overmåde vanskelig situation. Jeg mener unægtelig, hendes udsigter til at sætte sine krav igennem er overmåde ringe. Lad os sætte, at sagen forløber på den for hende heldigste måde, at ligsynsmændenes kendelse bliver underkendt, og at der bliver rejst anklage for mord imod en eller flere formentlige gerningsmænd ..."

"Stop lidt, hr. Prince," sagde Carroll, "jeg skal være en af de første til at gøre mit til, at det sker, jeg er tilstrækkelig

overbevist om fru Saltonstalls ærlige venskab for doktoren til at føle mig forvisset om, at hun ufortøvet vil forfølge hans mordere."

Prince så på Carroll opfyldt af en halvt misundelig, halvt medlidende følelse. "Det tror jeg ikke, for al mistanke peger hen imod en mand, som har været fru Saltonstalls højt betroede tjener – hushovmesteren Pereo." Han tav et øjeblik for at se, hvilken virkning denne meddelelse gjorde på Carroll, og så vedblev han: "De forstår nu, at selv om fru Saltonstall bliver frikendt for al delagtighed i mordet, ja endog for at have vidst ringeste besked om, hvad der var i gære, vil hun næppe være glad ved at se sin højt betroede tjener stå anklaget for mord."

"Men hvorledes kan det undgås? Hvis der, som De siger, virkelig foreligger beviser, hvorfor er de så ikke kommet frem før? Og hvad kan hindre, at de kommer frem nu?"

"Beviserne er blevet samlet af én mand, og er i én mands besiddelse og kommer først ud af hans hænder, når det tjener den lovlige arvings tarv – han aner ikke deres eksistens."

"Og hvem er denne ene mand?"

"Mig."

"Dem? – Dem?" sagde Carroll, idet han gik hen mod ham.

"Det er altså Deres værk?"

"Kaptajn Carroll," sagde Prince uden at røre sig, men idet han pressede læberne fast sammen og lagde hovedet på siden. "Jeg vil ikke have en scene som den, vi havde sidst. Prøver De på noget af den slags, overgiver jeg hele sagen til en sagfører. Jeg siger ikke, at De ikke vil komme til at fortryde det, jeg siger heller ikke, at jeg ikke vil være ked af det, for jeg har drevet denne sag helt og holdent som en forretningssag med det mål

for øje at drage fordel af den. Den står således, at vi begge kan arbejde med det samme mål for øje, selv om vi ikke har de samme motiver. Jeg giver mig hverken ud for at være officer eller for at have en ømfindtlig æresfølelse, men jeg mener, at jeg har behandlet denne sag så hensynsfuldt, som om begge dele havde været tilfældet, og med adskilligt mere end hesteforstand. Jeg ønsker, at sagen må blive dysset ned, og at vi må komme til en overenskomst, for at jeg igen kan få styret over ejendommen, og for at hindre, at dens værdi forringes, hvilket ganske sikkert vil ske, i fald det kommer til proces. De ønsker den dysset ned af hensyn til den unge pige og Deres tilkommende svigermoder. Jeg kender ingen ting til Deres æreslove, men jeg har lagt kortene på bordet for Dem uden at spørge om, hvad De har på hånden. De kan spille partiet eller kaste kortene, ligesom De behager." Han vendte sig om og gik hen til vinduet. Han havde virkelig bibragt Carroll et vist indtryk af fasthed, sanddruhed og oprigtighed, som ikke undlod at indgyde ham respekt.

"Jeg tilbagekalder enhver bemærkning, der kunne synes at indeholde en antydning af tvivl om Deres hæderlighed som forretningsmand, hr. Prince," sagde Carroll roligt. "Jeg er villig til at indrømme, at De har behandlet denne sag bedre, end jeg kunne have gjort, og for så vidt jeg går ind på i forening med Dem at dysse disse kendsgerninger ned, har jeg ingen ret til at dømme om Deres hensigter. Hvad foreslår De mig at gøre?"

"De skal fremsætte hele sagen for fru Saltonstall og opfordre hende til at anerkende den unge mands lovlige ret uden proces."

"Men hvorfra ved De, at hun ikke ville gøre det uden – ja undskyld – uden at blive truet til det?"

"Jeg går simpelt hen ud fra, at en kvinde, der er klog nok til at få sat på en million, også vil være klog nok til at holde fast på den."

"Jeg håber, det vil vise sig, at De tager fejl. Men hvor er denne arving?"

"Her."

"Her?"

"Ja. I det sidste halve år har han været min privatsekretær. Jeg ved, hvad De tænker, kaptajn Carroll – De anser det for uanstændigt, ikke? Ja, det er just der, forskellen imellem os stikker. På den måde har jeg opnået at beholde hele sagen i min hånd – forebygget, at han faldt i hænderne på andre –, og jeg agter ikke at meddele ham mere, end hvad der behøves for at bevise hans adkomst. Hvilken forretning jeg afslutter med ham – bliver min sag."

"Har han nogen anelse om mordet?"

"Nej, det mente jeg hverken ville være til gav for ham eller mig. Han kan være en ren satan, når det stikker ham, og skønt der just ikke var synderlig megen kærlighed mellem ham og den gamle, ville det være misligt, om der kom hævnfølelse med i spillet. Han ved slet ikke noget om det. Det var ved et rent tilfælde, at jeg kom morderen på sporet."

"Men hvad har afholdt ham fra at meddele fru Saltonstall sit krav? Er De vis på, at han ikke har gjort det?" sagde Carroll – det faldt ham pludselig ind, at det måske kunne forklare Marujas besynderlige væsen.

"Aldeles. Han er for stolt til at rejse et krav, når han ikke fuldt ud kan bevise sin ret, og det er ikke mere end en måned siden, at han fik mig til at love, at jeg ville holde det hemmeligt. Han

er, så vidt jeg kan skønne, for doven til at bryde sig synderligt om det. Jeg tror, Gud fordømme mig, at hans landstrygerliv har berøvet ham smag for alt muligt. Ham skal De slet ikke bekymre Dem om. Der er ingen udsigt til, at han gør Saltonstalls fortrolige meddelelser, for han kan ikke lide dem og har kun været i deres hus en eneste gang. Om det beror på en instinktmæssig fornemmelse eller ikke, skal jeg lade være usagt, men enken var ikke synderlig venlig imod ham, og jeg tror, at frøken Maruja bærer nag til ham fra den historie med viften på vejen. Hun er ikke den pige, der tilgiver eller glemmer, det ved jeg af erfaring," tilføjede han med et tvungent smil.

Carroll var alt for optaget af tanken om den fare, der syntes at true hans venner fra denne skumle prætendent, til at tage Prince hans sidste taktløse hentydning ilde op. Han tænkte på den ildevarslen sindsbevægelse, Maruja var kommet i ved at se ham ved dr. Wests grav. "Har de nogen anelse om, hvem han er?" spurgte han hurtigt.

"Nej, hvor skulle de kunne det? Han går under navnet Guest – det var hans faders navn, indtil han fik bevilling til at forandre det, da han kom hertil. Ingen husker det længere. Det var fuldstændig lovligt og al hans ejendom er erhvervet under navnet West."

Carroll rejste sig og knappede sin kappe. "Jeg antager, at De er i stand til at præstere afgørende beviser for alt, hvad De har sagt?"

"Aldeles afgørende."

"Jeg rider nu til La Mision Perdida," sagde kaptajn Carroll roligt. "I morgen bringer jeg Dem svaret – krig eller fred." Han gik hen til døren, tog til huen på militær vis og gik.

11

Mens kaptajn Carroll sprængte afsted hen ad den dyndede vej, blev han overrasket ved at se forskellige forandringer i landskabet, som ikke skyldtes vinterregnen. Der var de sædvanlige dybe grøfter og grave halvt fulde af vand på markerne og langs vejen, men der var også nyligt opkastede dæmninger og en række sveller, som løb i lige linje over missionens vidtstrakte engdrag. Men det var først, da han var kommet over dalen, at han fik det fulde indtryk af, hvad der var foregået. En rask rumlen i det fjerne, en let dampsky, som steg op over pilekrattet og drev hen over marken på hans højre hånd, viste ham, at jernbanen allerede var i fuld gang. Carroll holdt sin forskrækkede hest an og strøg sig over panden med en uklar følelse af, at han havde mistet noget. Han havde kun været borte i fire måneder, og dog følte han sig allerede fremmed og glemt.

Det var ligefrem med en følelse af lettelse, at han omsider drejede af fra hovedlandevejen om ad alleen. Her var alt uforandret med undtagelse af, at grøfterne var tættere fyldt med fugtigt løv fra ege- og lønnetræerne ved vejkanten. Han overgav sin hest til en tjener i gården, gik ikke ind i patioen, men over plænen op på den lange veranda. Regnen dryppede ned fra tagskægget og slog imod slyngplanterne, der snoede sig om søjlerne; hans trin gav hul genlyd, som om denne del af huset var fuldstændig forladt. De stive takstræer og skarntydebuske, som havde mildnet de seks måneders solskins stærke lys, dominerede nu haven med deres mørke farver, og

aftenskyggerne, som regnen gjorde endnu tættere, syntes at ligge på lur i hver en krog. Tjeneren, som med gammeldags høflighed havde overgivet ham nøglerne og stillet denne fløj af huset "til hans disposition", sagde, at doña Maria ville tage imod ham i salonen før middag. Da han vidste, hvor vanskeligt det var at bryde husets stive etikette, og håbede på Marujas bistand – skønt på den anden side husets skik også forbød ham at bede om at få hende i tale –, lod han tjeneren tage sig af den våde overkappe og fulgte med ham til det prægtige værelse, der stod rede til ham. Stilheden og dunkelheden i det store hus, der var så behagelig i den hede sommertid, begyndte at tynde på ham under denne overtrukne himmel. Han gik hen til vinduet og så ud på den klosteragtige veranda. Et melankolsk piletræ, der stod ved et hjørne af staldbygningen, syntes at vride hænderne i den susende vind. Han søgte at opmuntre sig ved at vende sig til den svage ild, der flakkede som et alterlys i den hvælvede kamin, og trak en stol hen til den. Til trods for hans elskovssyge utålmodighed og optagethed vendte hans tanker atter og atter tilbage til, hvad han netop havde hørt, indtil det bares ham for, som om den myrdede doktors hævnende ånd formørkede og opfyldte hele huset. Han søgte at ryste denne følelse af sig, da han pludselig blev opmærksom på listende fodtrin i gangen. Kunne det være Maruja? Han rejste sig med øjnene fæstet på døren. Fodtrinene standsede – den vedblev at være lukket, men en anden dør, som havde undgået hans opmærksomhed i en mørk krog, drejede sig langsomt på sine hængsler, og med listende fjed trådte hushovmesteren, Pereo, ind i værelset.

Hvor modig og behersket kaptajn Carroll end af naturen var, og hvor meget hans opdragelse end havde udviklet ham i den

retning, løb det ham koldt ned ad ryggen ved dette syn, der ligesom var en levendegørelse af de tanker, der havde overtaget i ham. Han havde allerede halvvejs fået en dolk op af sin brystlomme, da hans blik faldt på den gamle mands grå hår og rynkede ansigt, og han lod hånden synke. Pereo havde imidlertid med den vanvittiges hurtige opfattelse set våbnet og gned sine hænder, idet han lo ondsksfuldt.

"Godt, godt, godt!" hviskede han hurtigt med en underlig klangløs stemme, "det skal nok hjælpe, det skal nok hjælpe! Og De er jo oven i købet krigsmand, så De må jo forstå at bruge det. Ja, der er et Forsyn til!" Han vendte sine hule øjne mod himlen og tilføjede så: "Kom! Kom!"

Carroll gik hen imod ham. Han var alene, ansigt til ansigt med en utvivlsomt gal mand, som til trods for sin alder var stærk nok til at begå et mord, og som han nu begyndte at indse godt kunne have begået et før. Han lagde ikke des mindre sin hånd på den gamle mands arm, og idet han så ham fast i øjnene, sagde han roligt: "Kom, siger De, Pereo – hvor skal jeg hen? Jeg er netop lige kommet."

"Det ved jeg nok," hviskede den gamle mand, idet han heftigt nikkede med hovedet, "jeg holdt øje med Dem, da De kom ridende. Det var derfor, jeg tabte sporet, men når vi to slår os sammen, får vi nok færtten af dem igen – vi får nok færtten af dem igen, hvad, hr. kaptajn? Kom, kom!" Han gik langsomt baglæns, idet han slog ud med hånden imod døren.

"Hvem er det, vi skal få færtten af, Pereo?" sagde Carroll beroligende. "Hvem søger De?"

"Hvem?" sagde den gamle mand, idet det gav et sæt i ham, og han strøg sig med hånden over sin rynkede pande. "Hvem?"

Naturligvis doña Maruja og hende, den lille sorte kat – hendes kammerpige – Faquita."

"Ja vel, men hvorfor søger De dem? Hvorfor skal vi se at få fært af dem?"

"Hvorfor?" sagde den gamle mand i et pludseligt anfald af afmægtig hidsighed. "De spørger mig hvorfor? Fordi de skal til stævnemøde igen. De er ude efter ham. Forstår De? – ude efter *ham* – coyoten."

Carroll smilede svagt – der faldt en sten fra hans hjerte. "Nå – coyoten," sagde han.

"Ja vel," sagde den gamle mand fortroligt hviskende, "coyoten. Ikke den store, forstår De nok, men den lille. Den store er død – død – død! Men den lille lever endnu. De skal gøre det samme ved ham, som jeg, Pereo – hører De" – han så sig stjålent om i værelset –, "som jeg, den gode gamle Pereo gjorde ved den store. Ja, der er et Forsyn til. Kom!"

Af de skrækkelige tanker, som fo'r igennem Carrolls hoved, da han hørte dette uventede udbrud, var der én, som fik overtaget over alle de andre. Den skælvende, utilregnelige stakkel, han stod ansigt til ansigt med, pønsede på en forbrydelse – og Maruja var i fare. Han gav sig ikke tid til at dvæle ved nogen som helst anden mistanke, som den gamles ord vakte; han lagde hurtigt sin plan. At ringe på klokken og overgive Pereo i tjenestefolkenes hænder ville blot have været det samme som at røbe den vanvittiges hemmelighed for dem – i fald han havde nogen –, og så kunne han enten slippe fra dem i sit raseri eller måske falde hen i fuldstændig sløvhed, så der ikke var noget at få ud af ham. At føje ham og følge med ham og så stole på, at han ved sit eget mod og sin egen energi kunne

forebygge en eller anden ulykke, syntes at være det eneste, der var at gøre. Kaptajn Carroll mødte Pereos rastløse blik med sine klare øjne og sagde roligt: "Så lad os komme af sted, og det straks. De skal hjælpe mig at finde deres spor, men husk nu på, Pereo, at resten må De overlade til mig."

Der lå noget i denne formaning, han kom med for at betage Pereo al mistanke, som uvilkårligt virkede pinefuld på ham selv, men den gamle mands øjne funkede af tilfredsstillet lidenskab, idet han sagde: "Ja vel, jeg skal holde mit ord. Du skal få din vilje med den lille, som jeg har sagt. Der er sandelig et Forsyn til. Kom!" Da han bemærkede, at kaptajn Carroll så sig om efter sin overfrakke, tog han en poncho ned fra væggen, kastede den over ham og greb hans hånd. Carroll ville helst have undgået denne forklædning, men der var ingen tid til forhandlinger, og de gik sammen gennem den dør, Pereo var kommet ind af, ud i en lang mørk gang, der syntes at strække sig igennem den del af bygningen, der løb langs med parken. Han fulgte sin fører i det dybe mørke, fuldkommen på det rene med, at hans sindsforvirring, hvad øjeblik det skulle være, kunne antage en sådan form, at der måtte opstå en kamp i mørket, uden at der var nogen mulighed for, at nogen kunne komme ham til undsætning. Omsider kom de til en dør, hvorfra der, da den blev lukket op, slog dem en frisk duft af regn og løv i møde. De stod ved enden af en afsides allé med høje hække på begge sider; gangen var overgroet med græs og hækkene ikke klippet, så det var åbenbart, at her sjældent eller aldrig kom nogen. Pludselig mærkede Carroll, som stadig holdt sig tæt op ad Pereo, at denne standsede og begyndte at ryste. "Se," sagde han,

idet han pegede på en skyggeagtig skikkelse et stykke foran dem, "se, det er Maruja, og hun er alene."

Med en behændig bevægelse fik Carroll stukket sin arm ind under den gamle mands og så endog sit snit til at komme om foran ham, idet han lod, som om det var ham om at gøre at komme skikkelsen på nærmere hold for bedre at kunne se den.

"Det er Maruja – og hun er alene," sagde Pereo skælvende. "Alene. Hæ! Coyoten er her ikke!" Han strøg sig med hånden over sine stirrende øjne. "Nå," sagde han derpå, idet han pludselig vendte sig om imod Carroll, "kan De ikke begribe, at det er et fif? Coyoten har naturligvis smurt haser med Faquita. Kom! Hvad, vil De ikke? Så vil jeg!" Med en vanvittigs kraft rev han sig løs fra Carroll og styrtede ned ad alleen. Skikkelsen blev øjensynlig forskrækket ved at se ham nærme sig, den smuttede ind igennem hækken, idet Pereo fo'r forbi. Uden at ofre en tanke på sin ledsager eller på den ulykkelige Faquita trængte Carroll også ind gennem hækken for at afskære Maruja vejen, men hun var da allerede ved at løbe over den øverste ende af græsplænen i retning af indgangen til patioen. Hun løb af alle kræfter, men Carroll betænkte sig ikke på at sætte efter hende. Skønt han ikke et øjeblik tabte den smække, behændige lille skikkelse af syne, mens den fløj af sted, og snart halvt skjultes af en gruppe buske, snart blev utydelig i de dunkle skygger, lykkedes det ham ikke at vinde ind på hende, før hun næsten havde nået patioen, men så drejede hun til højre og smuttede ind imellem staldene i stedet for at løbe ind i gården. Han var imidlertid nær nok til, at hun kunne høre ham. "Vent et øjeblik, frøken Saltonstall," sagde han hurtigt, "der er ingen fare. Jeg er alene, men jeg må tale med Dem."

Den unge pige syntes blot at fordoble sine anstrengelser. Omsider standsede hun ved en lille løndør og famlede i lommen efter en nøgle. I det samme nåede Carroll hende.

"Tilgiv mig, frøken Saltonstall – Maruja, men De *må* høre mig. De har intet at frygte, men jeg er bange for Deres pige, Faquita."

Der lød en let latter; døren gik op, og skikkelsen smuttede ind, men inden døren igen lukkede sig efter den, løftede den et øjeblik det tætte slør, der havde tilhyllet dens ansigt. Carroll fo'r forbavset tilbage – det var Faquitas lattermilde øjne og næsvisе ansigt.

12

Da kaptajn Carroll bøjede fra landevejen ind i alleen, havde Maruja og Faquita allerede for en time siden begivet sig ud af huset ad den samme løngang og havedør, som Pereo og han selv senere benyttede. De to unge kvinder havde åbenbart byttet klæder; Maruja bar sin piges dragt, Faquita var tæt tilsløret og klædt, som hendes frøken plejede at være, men det var betegnende, at mens Faquita tog sig stiv og kejtet ud i sine lånte fjer, så Maruja i den korte kåbe og det pyntelige livstykke og med det sribede sjal, som skjulte hendes smukke hoved, uendelig meget mere koket og bedårende ud, end disse klædningsstykkers lovlige ejerinde nogen sinde havde gjort.

De gik hurtigt ned ad den lange gang, og da de var kommet til enden af den, bøjede de af i en ret vinkel hen til en lille låge, der var halvt skjult af buskadset. Den førte ud til en ærværdig vingård, der skrev sig fra den tid, da de fromme fædre boede her, men nu var overladt arbejderne og tjenestefolkene, som her havde lov til at dyrke, hvad de havde lyst til. De lange, jævnlige afbrudte rækker af gamle knudrede, overgroede ranker nåede helt hen til den med hestekastanjer tæt bevoksede skrænt, hvor cañadaen begyndte. Her skiltes Maruja fra sin pige, og idet hun trak sjalet tættere sammen om hovedet, skyndte hun sig af sted imellem rankerne hen til en forfalden af soltørret ler opført bygning tæt ved skrænten. Den havde oprindelig hørt til den gamle missions refektorium, men var senere blevet benyttet som bolig for en vingårdsmand. Da hun kom hen i nærheden af den, blev hendes gang langsommere, og da hun var nået helt

derhen, blev hun frygtsomt stående med hånden på dørgrebet. Et øjeblik efter lukkede hun forsigtigt op, døren blev hurtigt lukket efter hende, og med et lille halvkvalt skrig lå hun i Henry Guests arme.

Men kun et øjeblik; hun tog sine hvide hænder bort fra hans hals og holdt dem ligesom bedende op for sit ansigt, hvilket rørte ham mere end det bønfoldende udtryk i hendes øjne eller om hendes mund, som knapt turde drage ånde. Han lod hende glide ned på den stol, han lige havde rejst sig fra, og trådte et skridt tilbage med hænderne foldede foran sig og med sine mørke, halvville øjne alvorligt fæstet på hende. Og det var intet under, at han stirrede på hende, for det var ikke den før så selvbevidste, stolte og dominerende skønhed, han havde for sig, men en frygtsom, forskrækket lille pige, der kæmpede med sin første dybe lidenskab.

Alt det fornuftige og stilfærdige, hun havde sat sig for at sige, alt, hvad hendes klare forstand og hendes erfaring havde lært hende, døde på hendes læber under det kys, og det eneste, hun kunne gøre i retning af at hævde sin kvindelige værdighed og dannede velopdragenhed, var at trække sine små fødder ind under stolen som et fortvivlet forsøg på at få sin korte kjole til at tage sig længere ud, og at bede ham om at lade være at se på hende.

"Jeg måtte bytte klæder med Faquita, fordi der blev passet på os," sagde hun, idet hun bøjede sig forover på stolen og trak det stribede sjal sammen om skuldrene. "Jeg måtte liste mig ud af min moders hus og gennem haven, som om jeg var en sigøjnerske. Gid jeg *var* en sigøjnerske, Harry, og ikke ..."

"Og ikke den stolteste og rigeste pige i landet," sagde han med et anstrøg af sin gamle bitterhed. "Det er sandt, det havde jeg glemt."

"Jeg har aldrig mindet dig om det," sagde hun, idet hun så op på ham. "Jeg mindede dig ikke om det den dag i – i – i drivhuset, heller ikke da du første gang talte om kærlighed til mig, jeg har heller ikke mindet dig om det, siden jeg første gang samtykkede i at mødes med dig her. Det er dig, Harry, der har talt om forskellen i vore kår, det er dig, der har talt om min rigdom, min familie, min stilling – til jeg til sidst med glæde ville have byttet kår med Faquita, som jeg har byttet klæder med hende, i fald jeg havde troet, at det kunne gøre dig lykkeligere."

"Tilgiv mig, du søde," sagde han, idet han faldt på knæ for hende og bøjede sig så dybt over den lille kolde hånd, han havde grebet, at hans hoved næsten hvilede i hendes skød. "Tilgiv mig! Du er alt for stolt, Maruja, til at indrømme, om så blot over for dig selv, at du har skænket dit hjerte bort, uden at din hånd og din formue kan følge med. Men det kan andre mene. Jeg er også stolt, og jeg vil ikke, at man skal sige, at jeg har vundet dig, før jeg var dig værdig."

"Du har ingen ret til at være mere stolt end jeg," sagde hun med et anstrøg af sit gamle, bydende væsen, idet hun rejste sig. "Nej, du må ikke, Harry, hører du, Harry," vedblev hun, men hun kunne alligevel ikke lade være at læne sit hoved til hans skulder, mens hun talte videre. "Det er denne forstillelse og hemmelighedsfuldhed, jeg skammer mig sådan over, Harry. Jeg tror, jeg kunne finde mig i, hvad det skulle være, sammen med dig, når blot alle vidste det – når du kom og bejlede til mig som – som – de andre. Selv om de overfusede dig – og talte om din

tvivlsomme herkomst – om din fattigdom – om de genvordigheder, du har måttet døje. Når de talte ondt om dig, kunne jeg sige dem imod; talte de om, at du ingen fader havde, som kunne vedkende sig dig, kunne jeg endog lyve for din skyld, Harry, og sige Jo, du havde; talte de om din fattigdom, ville jeg tale om min rigdom; talte de om, hvad du har måttet gå igennem, ville jeg blot være stolt af, hvad du har kunnet holde ud – hvis jeg da kunne lade være at græde" – hun græd allerede. Han kyssede tårerne bort.

"Men sæt nu, de truede mig? Sæt, de jog mig ud af huset?"

"Så ville jeg flygte med dig," sagde hun, idet hun skjulte sit hoved ved hans bryst.

"Hvad nu, om jeg bad dig om at flygte med mig nu straks?" sagde han mørkt.

"Nu straks!" gentog hun, idet hun så op på ham med et forskrækket blik.

Hans ansigt formørkedes og fik sit gamle udtryk af vild bitterhed. "Hør mig, Maruja," sagde han, idet han tog hendes hænder fast i sine. "Da jeg glemte mig selv – da jeg blev forrykt den dag i drivhuset, var den eneste måde, jeg kunne tænke mig, jeg kunne sone det på, at sværge højt og dyrt, at jeg aldrig ville benytte mig af din overbærenhed, at jeg aldrig ville friste dig til at glemme dig selv, dine venner, din familie for mig, en ukendt landstryger. Da jeg mærkede, at du havde medlidenhed med mig og lyttede til min kærlighed, var jeg for svag til at give afkald på den eneste solstråle, der er faldet i mit hele siv – og da jeg mente, at der i en idé, som jeg har lovet senere at meddele dig, åbnede sig en udsigt for mig, svor jeg, at jeg aldrig ville lade mig forlede af det håb til at bedrage dig eller mig ved at

begå en handling, som kunne berede dig anger eller mig skam. Men jeg har haft for store tanker om mig selv, Maruja. Jeg har forlangt for meget af dig. Du har ret, min søde pige, denne hemmelighedsfuldhed, denne forstillelse er os uværdig. Hver time, den varer – og det har været lykkelige timer for mig – hvert øjeblik – og det har været søde øjeblikke – berøver vort eneste forsvar dets renhed, gør dig usand og mig til en fej hund. Det må have en ende – nu straks. Kære Maruja, min egen elskede pige, kun Gud ved, hvad udfald mine planer får, men vi har kun to ting at vælge imellem. Enten må jeg forlade dig i dag for aldrig mere at vende tilbage, eller jeg må tage dig med mig. Bliv ikke forskrækket, Maruja, men hør mig til ende. Tør du vove alt? Tør du flygte med mig nu, i aften, til den gamle *padre* derovre i det gamle forfaldne missionshus og lade ham knytte det bånd imellem os, som ingen tør bryde? Vi kan tage Faquita med – det er jo kun et lille stykke vej –, og så kan vi vende tilbage og kaste os på knæ for din moders fødder. Det værste, hun kan gøre, er at jage os bort sammen. Eller vi kan for bestandig flygte fra denne forbandede rigdom og al den elendighed, den har avlet."

Hun hævede hovedet, og med begge hænder på hans skuldre så hun på ham med sin faders gennemtrængende øjne, som om hun ville læse i hans sjæl.

"Er du fra forstanden, Harry? Betænk vel, hvad du siger, kære," sagde hun, idet hun halvt krampagtigt greb ham i armen, da hænderne gled ned fra hans skuldre.

Der blev et øjeblikks tavshed, mens hun stod og stirrede næsten vildt på hans rolige ansigt. Så fo'r de pludselig sammen

– der blev rusket i den aflåsedede dør, og der lød et uartikuleret råb. Guest slog instinktivt armen om hendes liv.

"Det er Pereo," hviskede hun hurtigt, idet hun atter genvandt sin energi og sine kræfter. "Det er dig, han søger! Flygt straks. Han er forrykt, Harry, fuldstændig vanvittig. Han har holdt øje med os i den sidste tid. Han har fulgt vort spor her hen. Han har fattet mistanke til dig. Du må ikke træffe ham. Du kan slippe bort gennem den anden dør ud til cañadaen. Hvis du elsker mig – så flygt!"

"Og udsætte dig for hans raseri? Er du fra forstanden? Nej, flygt selv igennem den anden dør, luk den i lås efter dig og kald tjenestefolkene til hjælp, så lukker jeg døren her op for ham, spærrer ham inde og skynder mig bort. Du skal ikke være bange for mig, der er ingen fare, og jeg skulle tage meget fejl," tilføjede han med et besynderligt udtryk, "om han overhovedet angriber mig."

"Men han har måske allerede alarmeret folk i huset. Hør!"

Man hørte nogen kæmpe uden for døren, og så hørtes kaptajn Carrolls stemme rolig og klar: "De kan være ganske tryk, frøken Saltonstall. Jeg tror nok, jeg har sikkert tag i ham, men De gør måske bedst i ikke at lukke døren op, førend der kommer hjælp."

De så på hinanden uden at sige et ord. Der spillede et barskt udfordrende smil om Guests læber. Maruja hævede roligt sine små hænder og tog ham om halsen, hvor trodsig han end så ud.

"Hør nu, min elskede," sagde hun blidt og roligt, som om de var så sikre, som to mennesker kan være i stilhed og i mørke, "du spurgte mig for lidt siden, om jeg ville flygte med dig – om jeg ville gifte mig med dig uden min families samtykke – imod

mine pårørendes vilje – og jeg betænkte mig, Harry, for jeg var bange og dum. Men nu siger jeg, at jeg vil gifte mig med dig, når og hvor du vil, for jeg elsker dig, Harry, dig og ingen anden."

"Så lad os gå straks," sagde han, idet han lidenskabeligt omfavnede hende. "Vi kan nå landevejen gennem cañadaen, førend der kommer hjælp – førend vi bliver opdaget. Kom!"

"Og du vil ingen sinde glemme, Harry," sagde hun stadig rolig og stadig med armene om hans hals, "at jeg aldrig har elsket nogen anden end dig – at jeg aldrig før har vidst, hvad kærlighed er, og at jeg, siden jeg kom til at elske dig, aldrig har tænkt på nogen anden. Vil du vel?"

"Nej, og nu ..."

"Og nu," sagde hun med en stolt håndbevægelse i retning af døren, som Carroll stod uden for, "*luk nu døren op!*"

13

Guest rev døren op, idet han sendte Maruja et beundrende blik. De hurtigt sammenkaldte tjenestefolk var allerede i færd med at bære den vanvittige bort – han var fuldstændig udmattet. Der var ikke andre end kaptajn Carroll, som stod rank og ubevægelig på tærsklen.

Maruja vinkede ad ham, og han trådte ind. Ved det lysskær, der faldt derind, da døren blev lukket op, havde han tydeligt set, hvem det var, hun var sammen med, men ikke et glimt i hans øjne, ikke en trækning i hans ansigt røbede det. Den skole, han i sin ungdom havde gennemgået i retning af selvbeherskelse, kom ham til god nytte – han var for øjeblikket situationens herre.

"Jeg antager ikke, jeg behøver at gøre nogen undskyldning, fordi jeg således trænger mig ind," sagde han koldt og roligt. "Pereo syntes at have sat sig for at myrde en eller anden, og jeg fulgte med ham her hen. Jeg kunne måske nok have fået ham bort på en mere stilfærdig måde, men jeg var bange for, at De ubetænksomt skulle lukke døren op. Nu ser jeg," tilføjede han efter en lille pause, "hvor ugrundet den frygt var."

Det var en uheldig bemærkning. Maruja, som havde stået ved siden af Guest opfyldt af samvittighedsnag over for den mand, hun havde ført bag lyset, og roligt havde ventet på sin straf, skiftede straks holdning og greb til kvindens våben. Hun var fuldstændig den gamle Maruja, overlegen, slagfærdig, uforfærdet og rolig, da hun tog kampen op.

"De tog fejl, hr. kaptajn," sagde hun i en blid tone, "heldigvis var hr. Guest – som jeg ser De har glemmt, mens De var borte – hos mig, og jeg antager, at ikke engang den jalousi, hr. Guest ganske naturligt må føle over, at De var så heldig at komme mig så tappert til undsætning, vil hindre ham i at værdsætte denne tjeneste fuldt ud. Det gør mig kun ondt, at De straks ved Deres tilbagekomst til La Mision Perdida skulle falde i hænderne på et galt menneske, inden De endnu havde fået hilst på Deres venner."

Deres øjne mødtes. Hun følte, at han hadede hende, og det var hende en lettelse.

"Det er måske ikke så helt uheldigt," sagde han i en tone, hvis kulde stod i stærk modsætning til den glød, der mere og mere kom i hans øjne, "det er nemlig blevet mig overdraget at bringe Dem en meddelelse om noget, som dette gale menneske formodes at have væsentlig del i."

"Er det forretningssager?" sagde Maruja i en let tone, men med en pludselig instinktiv fornemmelse af, at klangen i hans stemme varslede ondt.

"Det er forretningssager, frøken Saltonstall – slet og ret forretningssager," sagde Carroll tørt, "hvordan man så end muligvis kan have betegnet dem for Dem."

"De har måske ikke noget imod at sige det i hr. Guests påhør," sagde Maruja, drevet af en dristig indskydelse. "Det lyder så mystisk, at det må være interessant. Ellers ville kaptajn Carroll, som jo hader og afskyr forretninger, vel heller ikke tage sig af det med mere end almindelig entusiasme."

"Da sagen virkelig har sin interesse for hr. Guest eller West, eller hvad han nu har besluttet at kalde sig, siden jeg sidst havde

den fornøjelse at træffe ham," sagde Carroll, som det nu endelig lykkedes at slå gnister af sin rivals øjne, "indser jeg ikke, hvorfor jeg skulle lade være, selv om jeg udsætter mig for at fortælle noget, han allerede ved. Kort og godt altså, hr. Prince har anmodet mig om at råde Dem og Deres moder til at undgå proces med denne herre og til at anerkende de krav, han som dr. Wests søn gør på sin del af La Mision Perdida."

Den umådelige forbavselse, der viste sig i Marujas ansigt, overbeviste Carroll om, at han havde været på vildspor. Hun havde virkelig taget imod dette menneskes kærlighed uden at ane noget om hans virkelige stilling. Den forklaring, der syntes at gøre hans harme berettiget – at hun havde solgt sig til Guest for at holde sammen på ejendommen –, viste sig nu for ham i hele dens lavhed. Hun havde elsket Guest for hans egen skyld; ved sin stygge meddelelse havde han blot yderligere bidraget til at kaste hende i armene på ham.

Men han kendte alligevel endnu ikke Maruja. Hun vendte sig med funklende øjne til Guest og sagde: "Er det fandt – er du dr. Wests søn, og" – hun tøvede lidt – "forholder vi dig din arv?"

"Jeg er dr. Wests søn," svarede han alvorligt, "skønt jeg alene havde ret til at fortælle dig det, når jeg fandt tid og lejlighed passende. Tro mig, jeg har ikke givet nogen – og mindst af alle nogen, der optræder som Princes redskab – ret til at *gøre forretninger* med den ting."

"De vil så måske," sagde Carroll rasende og glemmende alt i sin vrede, "også over for denne unge dame desavouere den beskyldning, Deres principal har fremsat, at Pereo er bleven tilskyndet af hendes moder til at myrde dr. West?"

Han skød atter ud over målet. Den afsky og harme, Guests ansigt udtrykte, var alt for umiskendelig både for Maruja og for Carroll selv, til at han kunne nære den ringeste tvivl om, at den udslyngede beskyldning var ham fuldstændig ny og ubekendt. Maruja glemte sin forfærdelse over disse åbenbaringer, sin krænkede stolthed og den martrende tvivl, Guests mangel på fortrolighed havde vakt, kort sagt alt andet end sin elskedes krænkede følelser, og fløj hen til ham. "Ikke et ord," sagde hun stolt, idet hun hævede sin lille hånd foran hans formørkede ansigt. "Fornærm mig ikke ved at svare på en sådan anklage i mit påhør. Kaptajn Carroll," vedblev hun, idet hun vendte sig til ham, "jeg kan ikke glemme, at De er blevet indført i min moders hus som officer og mand af ære. Når De kommer igen som sådan, er De velkommen. Indtil da – farvel!"

Hun blev stående rank og rolig, mens Carroll med en kold hilsen trak sig tilbage og forsvandt i mørket. Derpå vendte hun sig om og sank vaklende og med et lille skrig til Guests bryst. "O Harry, Harry, hvorfor har du ført mig bag lyset?"

"Jeg har gjort det i den bedste mening, min søde pige," sagde han, idet han så op på hende. "Nu ved du, hvad den udsigt var, jeg talte om – hvad det var for et håb, der holdt mig oppe. Jeg ville vinde dig selv uden at påkalde din retfærdighedsfølelse eller blot din medlidenhed. Jeg vandt dig. Gud er mit vidne, at hvis jeg ikke havde gjort det, ville du aldrig have fået at vide af mig, at dr. West havde haft en søn. Men ikke nok med det. Da jeg skønnede, at jeg kunne gøre min ret til min faders ejendom gældende, ville jeg have, at du skulle gifte dig med mig, førend du fik det at vide, for at man aldrig skulle kunne sige, at noget som helst andet end kærlighed havde drevet dig til det. Det var

derfor, jeg kom her hen i dag. Det var derfor, jeg trængte ind på dig for at få dig til at flygte med mig."

Han tav. Hun famlede ved knapperne i hans vest. "Harry," sagde hun blidt, "tænkte du på dr. Wests ejendom, da du kyssede mig i drivhuset?"

"Jeg tænkte ikke på noget som helst andet end dig," svarede han ømt.

Hun rev sig pludselig ud af hans favn.

"Men Pereo! – Harry, skynd dig at sige mig – ingen kan da vel tro, at dette stakkels afsindige menneske kan have – at dr. West er blevet – at – det er alt sammen opspind, ikke sandt, Harry? Tal."

Han tav et øjeblik, derpå sagde han alvorligt:

"Der var nogle sære gæster i kroen den aften, og – man formodede, at min fader havde penge hos sig. Mit eget liv var i fare samme aften for nogle usle guldstykkers skyld, som jeg havde været uforsigtig nok til at lade dem se. Jeg blev kun frelst ved en mands mellemkomst, og den mand var Pereo, jeres hushovmester."

Hun greb hans hånd og førte den glad til sine læber. "Tak for de ord," sagde hun. "Følg nu straks med mig hen til ham, så genkender han dig, og så ler vi ad de løgne, ikke fandt, Harry?"

Han svarede ikke. Måske lyttede han til en forvirret lyd af stemmer, der hurtigt nærmede sig hytten. De gik sammen ud i mørket. Der kom en mængde skikkelser hen imod dem med Faquita i spidsen.

"O, doña Maruja," råbte hun, idet hun løb hen til sin frøken, "han er flygtet."

"Hvem? Da vel ikke Pereo?"

"Jo. På sin hest. Den har stået opsadlet i stalden hele dagen, uden at nogen vidste af det. Han gik ligesom en kat, og så skubbede han pludselig folkene omkring sig til side, som en gal tyr farer igennem en kornmark, og lige på én gang så de ham jage af sted på hesten. Og der er ingen anden hest, der kan holde trit med den. Gud give, han ikke må komme ind på jernbanen, for han er så forrykt, at han ingen ting ænser."

"Min egen hest står bundet i krattet," hviskede Guest hurtigt til Maruja. "Den har løbet om kap med hans før i dag. Giv mig din velsignelse, så skal jeg føre ham tilbage, i fald han er i live."

Hun trykkede hans hånd og sagde: "Gå." Før end de forbavsede tjenestefolk var på det rene med, hvem den fremmede var, var han borte.

Det var allerede helt mørkt. For enhver anden end Guest, der havde gjort egnen omkring La Mision Perdida til genstand for praktisk studium, og som under sine bestræbelser for at undgå hushovmesteren havde fået rede på, hvor han plejede at færdes, ville det have været håbløst at give sig ud på den ekspedition. Guest gik imidlertid med rette ud fra, at Pereo i sin forrykte tilstand ville lade sig drive af vanens magt; han sporede derfor sin hest, til han nåede alleen, der førte ned til den kredsrunde plads, der var hans yndlingssted. Den var blevet draget med ind i den omvæltning, jernbanen havde fremkaldt. Der var blevet gravet en dyb kløft igennem en af de græsklædte højder, og jernbanelinjen gik tværs over pladsen.

Hans formodning viste sig at være rigtig; da han kom til stedet, så han en rytter i fuldt firspring jage kredsen rundt, og det faldt ham ikke vanskeligt at genkende Pereo. Da der ingen anden udgang var end den, han var kommet ad, idet den anden

var spærret af jernbanesporet, blev han roligt holdende, mens Pereo to gange red kredsen rundt, parat til at ride hen til ham, så snart der viste sig tegn til, at han var ved at sagtne farten.

Pludselig så han, at den hemmelighedsfulde rytter havde nogle sære bevægelser for, og idet han jog forbi ham, så ham at han kastede en lasso. Den frygtelige tanke fo'r igennem ham, at det vanvittige menneske var ved at aflægge prøve på den måde, han havde myrdet hans fader på.

En fløjten langt borte inde i skoven gav ham hans ro igen, ligesom den også syntes at lægge en dæmper på den rasende rytters bevægelser. Guest følte sig sikker på, at nu kunne det ulykkelige menneske ikke undslippe ham. Det var toget, der kom, og synet af det ville utvivlsomt drive Pereo over til indgangen, hvor han holdt vagt. Skrænten gav allerede genlyd af det brusende uhyres prusten, da han til sin rædsel så det gale menneske ride i fuld fart hen imod gennemskæringen. Han sporede sin hest og satte efter ham, men toget brusede allerede frem fra den snævre kløft fulgt af den rasende rytter, der havde gjort omkring og satte så vanvittig fart på, at det et øjeblik lykkedes ham at holde sig på siden af lokomotivet. Guest råbte til ham, men hans stemme overdøvedes af maskinens prusten.

Det så ud, som om noget fløj ud af Pereos hånd. I næste nu var toget faret forbi, rytteren og hans hest rullede knuste og stendøde i grøften, mens morderens tomme sadde hang og dinglede i enden af en lasso, som var blevet hængende ved lokomotivets skorsten, der var af en ny konstruktion, som den myrdede dr. West havde indført, og som altså nu hævnede ham.

Ægteskabet imellem Maruja og den afdøde dr. Wests søn blev af folkene i dalen San Antonio almindeligt opfattet som en af den hedengangnes genialt udtænkte og snildest gennemførte planer. Der var mange, som forsikrede, at doktoren havde betroet dem det for over år og dag siden, og man gik almindeligt ud fra, at han simpelt hen havde indsat fru Saltonstall som en slags værge for de to unge folk, der skulle have hinanden. Der var kun én, som måske ikke delte denne anskuelse, det var hr. James Prince alias Aladdin. Han skal på en afgørende måde have udtalt, at "den eneste kombination, der ikke er til at beregne, er, når mand og kvinde slår sig sammen."

*I næste nu var toget faret forbi, og rytteren og hans hest rullede
knuste og stendøde i grøften.*

Om "Maruja"

Forfatter: Bret Harte (1836-1902).

Org. udg.: *Maruja*. Føljeton i *Harper's Weekly* 13. juni – 11. juli 1885.

Denne udgave efter: *Thankful Blossom, Maruja og andre Fortællinger* af Bret Harte. Oversatte af Fr. Winkel Horn. F. H. Eibes Forlag. København 1893.

Oversætter: Frederik Winkel Horn (1845-1898).

Redigeret af: Kim N. Jensen.

Illustrationer: Efter Richard Caton Woodville jr.'s (1856-1927) illustrationer til "*Maruja*" i *Illustrated London News*' sommernummer 22. juni 1885. Forsidebilledet er den farvelagte forside fra *Harper's Weekly* 20. juni 1885 ("*Lassoens lange ringe bølgede atter i luften og dalede sagtelig ned, mens han stormede videre.*" (Kap. 3.), også af Woodville.)

ISBN 978-87-7628-448-0

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-682-9 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800

www.ebib1800.dk

Note 1:

Aguardiente: Brændevin.

Note 2:

Tramp: betyder egentlig vandringsmand eller vandrende håndværker eller lignende, men bruges jævnligt i nedsættende betydning som landstryger eller vagabond. Ovs.*anm.*

Note 3:

Primogenita: Førstefødte Ovs.*anm.*

Note 4:

Vaquero: Kvæghyrde, "cowboy"

Note 5:

En bjørn: er på engelsk også betegnelsen for en heldig spekulant i aktier.